မင်းသားလေး

ခင်လေးမြင့်

ပြင်သစ်ဘာသာမှ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုသည်။

LE PETIT PRINCE

BY ANTOINE DE SAINT - EXUPERY

"The eyes are blind. One must look with the heart....."

တပေ
အနုပညာ
ဆက်ဆံရေး

မင်းသားလေး

ကိုယ်တိုင်ရေးသား၊ ရေးဆွဲသူ

အန်တွမ်းဒီစန်တက်ဇူပေရီ

ပြင်သစ်မှမြန်မာပြန်သူ

ခင်လေးမြင့်

ငှက်ရိုင်းတစ်အုပ် နေရာပြောင်းရွှေ့ကြသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူ့ထွက်မြောက်ရေးအတွက် လုပ်သွားသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - (၁၅၄/၉၃)(၃)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၆၆/၉၃ (၅)
ပထမအကြိမ် - ၁၉၇၂၊ မတ်လ
ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၉၃၊ ဇွန်လ
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - အေဇက်
အုပ်ရေ - ရှစ်ရာ
တန်ဖိုး - လေးဆယ့်ငါးကျပ်
မျက်နှာဖုံးရိုက် - ကျောက်စိမ်းအော့(ဖ်)ဆက်((၀၂၉၀၉)
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်စီ (မြဲ -၀၁၄၈၀)
မေတ္တာမိုးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၂၂၊ ဓမ္မဝိဟာရလမ်း
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှစိန် (မြဲ-၂၀၇၉)
- အမှတ် ၂၁၆၊ အာသောကလမ်း
(၁၃)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။
ကွန်ပြူတာစာစီ - မောင်ငယ်
အတွင်းဖလင် - အေဇက်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ကျွန်မ (၇)နှစ်သမီးအရွယ်၌ အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ် သေတ္တာတစ်လုံးနှင့် စိန့်ဂျွန်း ကွန်ဗင့်ကျောင်းသို့အိမ်ကပို့လိုက်သည်၊ ကျွန်မတို့၏ အဆောင်မှူးမှာ ပြင်သစ်မယ်သီလရင်ဖြစ်သည်၊ ညအခါ မျက်နှာဖြူမယ်သီလရင်များစုဝေး၍ စကားပြောကြ သောအခါ သူတို့စကားသံမှာ အင်္ဂလိပ် စကားသံနှင့် လုံးဝ မတူဘဲ အသံတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်၊ ထိုအသံကို နားထောင်၍ ကောင်းလိုက်တာဟု ကျွန်မစွဲလန်းစပြုလာသည်၊ ကျောင်းတွင် ၂နှစ်ခန့်ကြာမှ မယ်သီလရင်အချို့ သူတို့အချင်းချင်းပြောသော စကားသည် အင်္ဂလိပ်စကားမဟုတ်ဘဲ ပြင်သစ် စကားဖြစ်မှန်း သိလာသည်။

ကျွန်မမှာ ကလေးအရွယ်ကပင် ပြင်သစ်စကားပြောသံကို ကြားရလျှင် နားထောင်၍ ကောင်းလွန်းသဖြင့် တစ်ခဏမျှငေး၍ စိုက်၍နားထောင်နေတတ်လေ့ရှိသည်။

စိန့်ဂျွန်းကွန်ဗင့်ကျောင်းတွင် ၇တန်းသို့ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား သက်မှာဆယ်နှစ်ခန့်ရှိလာသည်၊ကျွန်မကို သူငယ်တန်းလေးမှစ၍ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် အမြဲတမ်း အုပ်ထိမ်း စောင့်ရှောက်သူမှာ ပြင်သစ်မယ်သီလရင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက ပြင်သစ် အသံကိုကြိုက်ကြောင်း၊ ပြင်သစ် စကားပြော တတ်ချင်ကြောင်း၊ ပြောသည့်အခါတိုင်းပင် ပြုံး၍နေတတ်သည်။ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ကျွန်မကို ဆိုခိုင်းကြည့် သည်။ ကျွန်မဆယ်တန်းအောင်သောအခါ၌ ကံအားလျော်စွာ ပြင်သစ်အသံကို စွဲလန်းနှစ်ခြိုက်နေသောကျွန်မကို ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကျောင်း ပြင်သစ်စာဌာနက လာခဲ့ပေဟု လက်ယပ် ခေါ်နေသည်။

တက္ကသိုလ်၌ ပြင်သစ်စာသင်သည်ဟု သိသိချင်းဝမ်းသာ အားရဖြင့် ပြင်သစ်စာပေ၊ အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ တက္ကဗေဒ သုံးဘာသာ ယူရန်ရွေးချယ် လိုက်သည်၊ ကျွန်မမိခင် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးက ပြင်သစ် စာမယူရန် ကန့်ကွက်သည်၊ ပြင်သစ်ဘာသာယူမည့်အစား စိတ်ကြိုက် မြန်မာစာယူရန် အပြင်းအထန်တိုက်တွန်းသည်၊ ပြင်သစ် ဘာသာသည် ကျွန်မငယ်စဉ်က စွဲလန်းနှစ်ခြိုက်နေသော ဘာသာတစ်ရပ်ဖြစ်၍ ဆုံးဖြတ် ချက်ကို မပြင်ဘဲ ကျွန်မ မိခင်နှင့် သဘောချင်းကွဲလွဲ သွားကြသည်။ မိခင်ဂျာနယ်ကျော်မမ လေးသည် မြန်မာစာယူရန် တိုက်တွန်းချက် မအောင်မြင် ၍ များစွာစိတ်ပျက် သွားသည်။

နောက်ဆုံးဝိဇ္ဇာတန်းကိုပြင်သစ်စာပေ၊ အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ သဘာဝ တ္တဗေဒနှင့် ကျွန်မအောင်မြင်ခဲ့သည်၊ အစိုးရကပြင်သစ်စာသင်ရန်အတွက် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပညာတော်သင်များရွေးချယ် သောအခါ၌ ဝမ်းသာလွန်း၍ လျှောက်လွှာပြေးတင်သည်၊ ကျွန်မကို ရွေးချယ်ကြပါရန် ဆုတောင်းလိုက်ရ သည်မှာ အမေ၊ ကျွန်မဆုတောင်း ပြည့်ခဲ့သဖြင့် အမေပြေခဲ့ရသည်။

ပြင်သစ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ပြင်သစ်စာသင်ယူသည့် အခါတွင်**မင်းသားလေး**နှင့် စတင်တွေ့ရတော့သည်၊ **မင်းသားလေး**ဝတ္ထုကို နှစ်သက်လွန်း၍ လက်ကမချ တကိုင်ကိုင်ဖြင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ နားမလည် နားလည်အောင်ကြိုးစား၍ ဖတ်ယူရသည်။ပြင်သစ်ပြည်၌ ပြင်သစ်စာ သင်ကြားသူတိုင်း ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ကြရသည်။

ထိုသို့ဖတ်ရင်းမှ **မင်းသားလေး**ကို ရေးသားသွားသော ကွယ်လွန်သူစာရေးဆရာကြီး အန်တွမ်းဒီစန်တက်ဇူပေရီကို ချစ်ခင်ကြည်ညို လေးစားမိလာသည်၊စာရေးဆရာကြီးမှာ အသက်ငယ်ငယ်ဖြင့် လေယာဉ် ပျက်ကျ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည် **မင်းသားလေး** သေဆုံးခါနီး၌ ရင်နှင့်ဘွယ်ရာ

အနေ့သို့ ရောက်လေတိုင်းပင် ကွယ်လွန်သူစာရေးဆရာကြီးကိုပါ ဖြတ်ကနဲ သတိရကာ ရင်ထဲ၌တသသ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲရလေသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ကျွန်မကို ပြင်သစ်ပြည်သို့ ပြန်လွှတ်သောအခါ၌ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ခြေချမိတာနှင့် ရှေးဦးစွာ မင်းသားလေးကိုသတိရမိသည်၊ မင်းသားလေးကို သတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စာရေးဆရာကြီး စန်တက်ဇူပေရီ ကိုပါ သတိတရ ရဖြစ်မိသည်။

ပြင်သစ်ပြည် ဆိုဘွန်းတက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ကြားနေဆဲ တစ်ဖက်မှလည်း ဆိုဘွန်းတက္ကသိုလ်၌ မဟာဝိဇ္ဇာတန်းတက်ခွင့်ပြုရန် ကြိုးစားရသည်၊ဆိုဘွန်းတက္ကသိုလ် မဟာဝိဇ္ဇာတန်းတွင် ပြင်သစ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများတက်သော မဟာဝိဇ္ဇာတန်းနှင့် နိုင်ငံခြားသားများတက်သော မဟာဝိဇ္ဇာတန်း နှစ်မျိုးနှစ်စားခွဲခြားထားသည်၊ ဒေါက်တာဘွဲ့လည်းထို့အတူ နှစ်မျိုး နှစ်စားရှိသည်၊ နိုင်ငံခြားသားများတက်သောမဟာ ဝိဇ္ဇာတန်းတွင် ကျွန်မတက်ခွင့်ရသည်၊ ၎င်းမဟာဝိဇ္ဇာတန်းအတွက် နောက်ဆုံးကျမ်းပြု စာတမ်းရေးရန် အချိန်ကျရောက် လာသောအခါ၌စိတ်၌ အလွန်နှစ်ခြိုက် ကြည်ညိုလေးစားမိသော စာရေးဆရာကြီး စန်တက်ဇူပေရီ အကြောင်းကို ကျမ်းပြုသားရန်ပြင်းထန်စွာဆန္ဒပေါ်လာသည်၊ထိုဆန္ဒကြောင့် စန်တက်ဇူပေရီ ရေးသားထားခဲ့သော စာပေအားလုံးကို စုဆောင်းလေ့လာဖတ်ရှုဆည်းပူး ရတော့သည်။

စန်တက်ဇူပေရီ ၁၉၀၀ခုနှစ် ပြင်သစ်ပြည်၌ မွေးဖွားသည်၊ လူလားမြောက်လာသော အရွယ်၌ ပြင်သစ်လေတပ်မတော်တွင် စတင်အမှုထမ်းသည်၊ စစ်တပ်မှထွက်လာသောအခါ လေယာဉ်မှူးဘဝဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရင်း အာဖရိက မြောက်ပိုင်း၌ စာပို့လေယာဉ်အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

"ကူရီယေဆယူဒ်" (**Courrier Sud**) အမည်ရှိသူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုကို ၁၉၂၉-ခုနှစ် တွင်ထုတ်ဝေသည်၊ အာဂျင်တင်းတွင် လေယာဉ်ပျံသန်း အမှုထမ်း ပြီးနောက် "ဗေါလ်-ဒါ-နွီး" (**Vol De Nuit**) ကိုထပ်မံရေးသားထုတ်ဝေ၍ တစ်မုဟုတ်ချင်း နာမည်ကျော်ကြား လာသည်၊ လေယာဉ်မှူးဘဝကို မစွန့်ဘဲ ပါရီနှင့် ဆိုင်းဂုံလေယာဉ်ပျံသန်းချိန် နှုန်းထားကို စံချိန်သစ်တင်ရန် ကြိုးပမ်းရာဝယ် အာဖရိက သဲကန္တာရတွင်

လေယာဉ် ပျက်ကျ၍ သူနှင့်စက်ပြင်ဆရာ တစ်ဦးမှာရေငတ်၍ သေလုမတတ် ခံစား ခဲ့ရသည် ။ အာရပ်လူမျိုးတစ်ယောက်အကူအညီဖြင့် ဒုက္ခဘေးမှလွတ် မြောက်လာပုံကို ၁၉၃၉ခုနှစ် "တဲရ်-ဒေးဇော်မ် (Terre Des Hommes) ၌ရေးသားခဲ့သည်၊ သူ၏စပိန်-ရုရှနှင့် တောင်အမေရိကတိုက် စွန့်စားခန်းဘဝ အတွေ့အကြုံများကို တွေ့ကြုံလာပြီးမှ ထုတ်ဝေသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် သူသည်လေယာဉ်မှူးဖြစ်ပြီး ပြင်သစ် ပြည် ကျဆုံးသွားသောအခါ၌ အမေရိကန်သို့ထွက်ပြေးသွားသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နေထိုင်ရင်း "ပီလော့ဒီဒါဂဲရ်" (Pilote De Guerre} ဝတ္ထု "လက်ထ်ရ်-အား-အန်-အိုတာဂျိ" (Letter A Un Otage)နှင့် "လာပတီးပရန့်စ်" (Le Petit Prince) ဝတ္ထုတို့ကို ရေးသားခဲ့သည်။ "စီတာဒလ်" (Citadelle)စာအုပ်မှာ သူသေဆုံးပြီးမှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော စာအုပ်ဖြစ်သည်၊၁၉၄၃-ခုနှစ်၌ အမေရိကန်တပ် များနှင့်အတူ မြောက်အာဖရိကတိုက်ကို ပြန်လာပြီးထောက်လှမ်းရေး လေယာဉ်ပျံကို ပျံသန်းနေဆဲ မြေထဲပင်လယ်ပေါ်၌ ပျက်ကျသေဆုံးရှာသွား သည်။

သူသည်လေယာဉ်မောင်းသမားဖြစ်ရုံမက ပြင်သစ်ပြည်၌ ကျော်ကြားသောစာဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်၊ သူရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုင်း၌ နက်နဲစွာတွေးခေါ် ယူရသော အချက်များစွာနှင့် အခြေခံထားသည်။ နှိုင်းယှဉ်တင်စားချက်တွေ၌လည်း အပေါ်ယံ ဖတ်ရှုလျှင် အကြောင်းအရာ ရိုးရိုးကလေးလိုနှင့် ထိုရိုးရိုးသာမညအကြောင်းအရာ၏ ထူးခြားသော လေးနက်မှုကို ဖော်ပြနိုင်သည်၊ သူ့စာများကို ပေါ့ပေါ့ဆဆမဖတ်ရှုရန် သူကိုယ်တိုင်က မှာကြားထားသည်၊ အမှတ်မထင်သတိမမူပဲ ရှိတတ်သော လောက၏ ပျော့ကွက်ဟာကွက်နှင့် လောက၌ ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်ခြင်းများ၊ အချည်းနှီး ကိစ္စများဖြင့် ဒုက္ခရာနေကြခြင်းစသည့် သဘောတရားအလုံးစုံတို့ကို ဖွဲ့ငုံအခြေ ပျိုးထား၍ သူ့စာများသည် ခဏပန်းဖြင့်ခြောက်သွေ့ညှိုးနွမ်း သွားမည့် စာပေမျိုးမဟုတ်ဘဲ တူးဖော်၍မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှည်လျားသော အမြစ်တွယ်ထား သည့် စာပေများဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မဆိုချင်ပါသည်။

ကျွန်မမှာ သူ့အထုပ္ပတ္တိ သူ့စာပေများကို အဖက်ဖက်မှ နားလည်အောင် ခက်ခဲစွာလေ့လာဖတ်ရှုကြိုးစားခဲ့ပြီးနောက် ကျမ်းပြုရေးသား၍ တင်သွင်းလိုက်သည်။

ဘွဲ့ပေးရန်ခေါ်ယူစစ်ဆေးသည့်နေ့ကမဟာဝိဇ္ဇာတန်း ပြင်သစ်တိုင်းရင်းသားသုံးယောက်နှင့် ကျွန်မပါလေးယောက် ပါမောက္ခများ၊ ဂျူရီလူကြီးများရှေ့မှောက်သို့ရောက်သွားရသည်။ ကျွန်မကျမ်းပြုရေးသားတင်သွင်းထားသော စာရေးဆရာကြီးစန်တက်ဇူပေရီနှင့် ပတ်သက်၍ ဆိုဘွန်းတက္ကသိုလ်ပါမောက္ခများက ကျွန်မကိုဝိုင်း၍မေးမြန်းကြသော မေးခွန်းများသည် ချက်ချင်းလက်ငင်း ၄က်ဖျားဝင်လာတော့မတက် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ကြောချမ်းသွားစေမည့် မေးခွန်းမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းမေးခွန်း ထုတ်ကြသည်။

ဤစာရေးဆရာကြီး၏ အကြောင်းကိုကျမ်းပြုရန် သာမန်ကြိုးစားမှု နှင့်မဖြစ်၊ ပြင်သစ်တိုင်းရင်းသား ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ့အကြောင်းအရာ အထုပ္ပတ္တိနှင့် သူ့စာပေများကို အဖက်ဖက်မှ ကုန်စင်နှံ့စပ်အောင် သိရှိထားမှ ဖြစ်မည်ဟု ရှေးမဆွကကြိုတင်၍ သိနှင့်သော အသိဖြင့်အထူးအားသွန်ကြိုးစားခဲ့မှုကြောင့်သာ မေးခွန်းတိုင်းကို ချောမောစွာ ဖြေနိုင်ခဲ့သည်။

မဟာဝိဇ္ဇာတန်းအောင်မြင်သော ဘွဲ့စာရင်းတွင် ကျွန်မ နာမည်ကိုမြင်လိုက်သောအခါ၌ ဝမ်းသာလွန်း၍ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အအောင်ပေးချက်ကိုရုတ်တရက်မမြင်မိဘဲ မွန်နေသည်၊ ကျွန်မနှင့်အတူအောင်သော ပြင်သစ်ကျောင်းသားက "အောင်စာရင်းမှာ ဂုဏ်ထူးရေးထားတယ်၊ မတွေ့ဘူးလား"ဟုလိုက် ပြမှဂုဏ်ထူးရမှန်းသိရတော့သည်၊ ဤတွင်မက ဆိုဘွန်းတက္ကသိုလ်၌ မဟာဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးဖြင့် ကျွန်မအောင်မြင်ခြင်းသည် နိုင်ငံခြားသားများအောင် သောမဟာဝိဇ္ဇာတန်း ဂုဏ်ထူးဘွဲ့မဟုတ်ဘဲ ပြင်သစ်မဟာဝိဇ္ဇာ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ နှင့် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်သည်ဟု ဆိုဘွန်းတက္ကသိုလ်က အသိအမှတ်ပြုလိုက် သည်။

ပြင်သစ်ဘွဲ့ကို ဤပုံရရှိခြင်းသည် စင်စစ်စာရေးဆရာကြီး စန်တက်ဇူပေရီ၏ကျေးဇူးမကင်းပေ၊ ပြင်သစ်မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ဖြစ်ကြောင်း

ထပ်မံသိရှိသောနေ့က သူ့ကိုကြည်ညိုလေးစားသောအားဖြင့် ဆိုဘွန်းတက္ကသိုလ်တွင် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ကျမ်းပြုရေးသားထားခဲ့သလို မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရောက်လျှင်လည်းသူရေးခဲ့သော ဝတ္ထုများထဲမှ မင်းသားလေးဝတ္ထုကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုပြီး မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်လက်ဝယ်သို့အပ်ရန် သံဓိဋ္ဌာန်ချခဲ့သည်။

ဤဝတ္ထုကို ပြင်သစ်ဘာသာမှ ပြန်ယူခြင်းဖြစ်၍ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် နီးစပ်အောင်အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစား၍ ဘာသာပြန်ရပါသည်၊ အကယ်၍ဘာသာပြန်ချက်ချွတ်ချော်အားနည်းချက် တွေ့ရှိခဲ့ပါလျှင် စာရေးဆရာကြီး၏ မပြည့်စုံချက်မဟုတ်ပဲဘာသာပြန်မှုလိုအပ်ချက်ဟု မှတ်ယူ၍ ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်လိုပါသည်၊ အထူးသဖြင့် ဤဝတ္ထုနှင့် ဤစာရေးဆရာကြီးကို ကျွန်မဤမျှစွဲလန်းနှစ်ခြိုက်ရခြင်းမှာ သူသည်အလွယ်ကူဆုံးစကားလုံးကိုသုံးလျက် အလေးနက်ဆုံး အဓိပ္ပါယ်ဖော်ပြနိုင်ခြင်းကြောင့် နှစ်ခြိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ ဤဝတ္ထုကိုဖတ်ရှုသောစာဖတ်ပရိသတ်သည် ကျွန်မနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တသဘောတည်း နှစ်ခြိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါသည်။

ခင်လေးမြင့်

လီယွန်ဗက်–သို့

ကျွန်တော့်စာအုပ်သည် လူကြီးများအတွက် ရည်မှန်းရေးသားထားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုသောကလေးများသည် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် တောင်းပန်လိုပါသည်၊ ကျွန်တော့်တွင်ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်များရှိပါသည်၊ လီယွန်ဗက်သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ ကျွန်တော်၏ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်ပါသည်၊ ကျွန်တော့်၌ အခြားအကြောင်းပြချက်လည်းရှိပါသေးသည်၊ လီယွန်ဗက်သည် ဗဟုသုတကြွယ်ဝသူဖြစ်ပါသည်၊ ဘယ်မျှအထိ ဗဟုသုတကြွယ်ဝသည်ဆိုပါမူ ကလေးများနှင့် ပတ်သက်သော စာပေများအထိ နားလည်ကြွယ်ဝပါသည်၊ ထို့အပြင် တတိယအကြောင်းပြချက်ရှိပါသေးသည်၊ အအေးထုထဲ၌ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေရှာသော လီယွန်ဗက်သည် ပြင်သစ်ပြည်၌ရှိပါသည်၊ သူ့အဖို့နှစ်သိမ့်မှုလိုနေပါသည်၊ အထက်ပါ ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သော အကြောင်းပြချက်များ မလုံလောက်သေးပါက၊ ဤစာအုပ်ကို တစ်ချိန်တုန်းက ကလေးဖြစ်ခဲ့သော လီယွန်ဗက်အတွက် ရည်ညွှန်းလိုပါသည်၊ မည်သူမဆိုအရွယ်ရောက်သော လူကြီးတိုင်းသည် ကလေးဖြစ်ခဲ့ဖူးကြပါသည်၊ (များသောအားဖြင့် အရွယ်ရောက်သောလူကြီးတိုင်းသည် မိမိတို့၏ ကလေးဘဝကိုပြန်၍ အမှတ်ရသူများမှာ နည်းပါးကြပါသည်။) ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ရည်ညွှန်းချက်ကို အသစ်တဖန်ပြင်ဆင်၍ လီယွန်ဗက်၏ ကလေးဘဝကို ရည်ညွှန်းလိုက်ရပါသည်။

လီယွန်ဗက်၏ ကလေးဘဝသို့ ....

ကျွန်တော်ရေးဆွဲထားသော ဆင်မျိုထားသည့်မြွေပုံကို ထောင်ထားခိုင်းပြီး ပုံဆွဲမည့်အစား ပထဝီ၊ သမိုင်း၊ သင်္ချာနှင့် အဖွဲ့တို့ဘက်သို့သာ ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားလာအောင် လူကြီးသူမများက ကျွန်တော့်အား တိုက်တွန်းကြသည်၊ လူကြီးများတိုက်တွန်းချက်ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ပေါ်ထွန်းလာနိုင်စရာရှိသည့် ကျွန်တော်၏ နောင်ရေးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော်သည် ခြောက်နှစ်သား အရွယ်မှစ၍ စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်ရေးဆွဲသော ပုံ(၁)နှင့် ပုံ(၂)တို့မှာ အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရသည်၊ လူကြီးသူမများသည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို သူတို့အလိုအလျောက် နားလည်နိုင်ခဲ့ကြသည်၊ ကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်တိုင်း လူကြီးများကို နားလည်အောင်အမြဲတမ်း ရှင်းပြနေရ သည်မှာ ကလေးများအဖို့ စိတ်မောစရာကောင်းလှသည်။

ထိုအကြောင်း ကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘဝခရီး အတွက် နောက်ထပ်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်ခဲ့ရသည်၊ ယင်း လုပ်ငန်းမှာ လေယာဉ်ပျံအမောင်းသင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်၊ ကမ္ဘာကို ကျွန်တော် အနည်းငယ် လှည့်ပတ်ပျံသန်းခဲ့ပါသည်၊ တိကျလှသော ပထဝီဝင်ဘာသာသည် ကျွန်တော့်ကိုများစွာ အထောက်အကူပေးခဲ့သည်။ မျက်လုံးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရုံနှင့် တရုပ်ပြည်နှင့်အာရီဇိုးနား ပြည်ကို ခွဲခြားသိရှိနိုင်ခဲ့သည်၊ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ညအချိန်၌ လမ်းပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပါက ဤအတတ်ပညာသည် မြောက်မြားစွာအသုံးကျသော ပညာရပ်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူပေါင်း မြောက်များစွာနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံခဲ့ရသည်၊ များသောအားဖြင့် လူကြီးသူမများသည် အရာရာကို အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှင့် ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ပြုလုပ်တတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်၊ ကျွန်တော်သည် ထိုလူကြီးသူမများ နှင့်ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှင့်လက်ပွန်းတတီး နီးကပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသော်ငြားလည်း သူတို့အပေါ်၌ ထားရှိသော

တောတွင်းရှိ အဆန်းတကြယ်များကို ကျွန်တော်လေးလေးနက်နက် ချင့်ချိန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်၊ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့် အလှည့်တွင် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးပုံကို ရောင်စုံခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် အောင်မြင်စွာ ဆွဲဖြစ်တော့သည်၊ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသောပုံသည် ဤအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

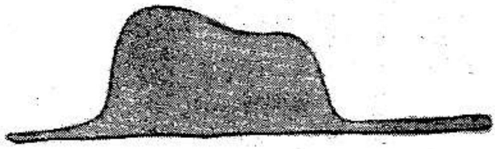

ကျွန်တော့်လက်ရာမွန်ကို လူကြီးသူမများအား လိုက်လံပြသကြည့်ပါသည်။ ဤပုံသည် "ကြောက်စရာကောင်းစေသလား"ဟု ၎င်းတို့ကို မေးကြည့်သည်။

"ဦးထုပ်ပဲ–ဒါများကြောက်စရာလား"ဟု သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုပြန်ဖြေကြသည်။

ကျွန်တော်ရေးဆွဲသောပုံသည် ဦးထုပ်တစ်လုံးပုံမဟုတ်ပေ၊ ဆင်တစ်ကောင်လုံးမျိုထားသော အဆိပ်မရှိသည့် မြွေတစ်ကောင်၏ ပုံသာဖြစ်သည်၊ မြွေအတွင်း၌ ရှိနေသော ပုံကို ပေါ်အောင်ဆွဲပြတော့မှပင် လူကြီးများ နားလည်နိုင်တော့သည်၊ လူကြီးဆိုသည်မှာ အမြဲတန်း ရှင်းလင်းချက်များရမှသာ ကျေနပ်သူများ ဖြစ်ကြသည်၊ ကျွန်တော်၏ ဒုတိယပုံမှာ အောက်ပါပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက်များသည် လုံးဝ တိုးတက်သွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ထိုထိုသော လူကြီးသူမများထဲမှ အမြင်ကျယ်လိမ့်မည်ထင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည့်အခါ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ကျွန်တော်၏ လက်ဝယ်၌ အမြဲသိမ်းထားသည့် ကျွန်တော်ရေးဆွဲခဲ့သော ပုံနံပါတ် (၁)ကို ပြစမ်းကြည့်သည်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တကယ်သိမသိ၊ ရှုစမ်းမှုရှိမရှိ၊ ကျွန်တော်သိချင်၍ ပြကြည့်ရာတွင် သူကလည်း "ဒါဟာ ဦးထုပ်တစ်လုံးပဲ"ဟုသာ ဖြေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို မြွေများအကြောင်း၊ သဘာဝတောကြီးများအကြောင်း၊ ကြယ်များအကြောင်းတို့ကို မပြောဆိုလိုတော့ဘဲ သူနှင့် တစ်လေတည်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်အောင် သုံးပုံဖဲအကြောင်း၊ ဂေါက်သီးအကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းနှင့် လည်စီးအကြောင်း တို့ကိုသာလျှင် ပြောဘော့သည်၊ ထိုအခါမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို အသိပညာရှင်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရဘိသကဲ့သို့ ဝမ်းသာကျေနပ်သွားသည်။

၂

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထည်း နေထိုင်ခဲ့သည်၊ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ခန့်က ဆာဟာရသဲကန္တာရထဲတွင် လေယာဉ်ပျံပျက်ကျခဲ့သည့်အထိ တကယ်တမ်းကျတော့စကားပြောရမည့်သူ ကျွန်တော့်တွင် မရှိပေ။ ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်ပျံမှ စက်ပစ္စည်းတစ်ခုချို့ယွင်းကျိုးပဲ့သွားခဲ့သည်ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြင်ဆင်ပေးမည့်စက်ဆရာ၊ ခရီးသည် တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မပါသောကြောင့်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကြိုးစားပမ်းစား ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ပြင်ဆင်

ရသည်၊ ဤဖြစ်ရပ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်ခဲ့သည်၊ ကျွန်တော့်မှာ ရေသောက်စရာ တစ်ပတ်စာပင် မလုံလောက်ပေ။

ကျွန်တော်သည် ပထမညဥ့် လူသူများနှင့် မိုင်တစ်ထောင်ခန့် ဝေးကွာသော သဲကန္တာရ၏ သဲပြင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားသည်၊ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ သင်္ဘောပျက်၍ ဖေါင်တစ်ခုနှင့်မျောပါနေသော သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ထက်ပင် ကျွန်တော်၏ ဘဝသည် အထီးကျန်နိုင်လှသည်၊ နံနက်နေထွက်ချိန်၌ ထူးခြားသော အသံကလေး တစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို နှိုးလိုက်သည်၊ ထိုအသံကြောင့် ကျွန်တော်မည်မျှ အံ့သြသွားရသည်ကို သင်တွေးကြည့်နိုင်ပါသည်၊ ထိုအသံကလေး ကား.........

"ဒီမှာခင်ဗျာ......ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို သိုးပုံကလေး တစ်ပုံဆွဲပေးပါ"

"ဘာပြောတယ်"

"သိုးပုံကလေးတစ်ပုံဆွဲပေးပါ"

ကျွန်တော်သည် မိုးကြိုးပစ်ခံရသကဲ့သို့ ခုန်ထလိုက်သည်၊ မျက်လုံးများကို ပုတ်ခတ်၍ ကျွန်တော့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုပြီး ကြည့်လိုက်သည်၊ ထိုအခါ အလွန်ထူးခြား၍ သေးငယ်လှသော လူသတ္တဝါလေးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရသည်၊ ထိုလူကလေးသည် တည်ကြည်လေးနက်မှုအပြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ရှုးစိုက်စွာကြည့် နေသည်၊ ယခုသင်တွေ့မြင်နိုင်သော ရုပ်ပုံလွှာသည် နောင်အခါ၌ ကျွန်တော်အောင်မြင်စွာရေးဆွဲလိုက်သော ထိုလူကလေး၏ အကောင်းဆုံးရုပ်ပုံပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ရေးဆွဲချက်သည် ကျွန်တော်တွေ့မြင်ရသောပုံထက် ဆွဲဆောင်မှုများစွာလိုနေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ အပြစ်မဟုတ်ချေ၊ ပန်းချီဆရာဖြစ်လာမည့် ကျွန်တော်၏ဘဝကို ခြောက်နှစ်သားအရွယ်

ဤမင်းသားလေးပုံသည် နောင်အခါ၌ ကျွန်တော်ရေးဆွဲသော အကောင်းဆုံးပုံဖြစ်သည်၊

[illegible] အားပေးမှု မရှိခဲ့သည့်ပြင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြုလုပ်ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြွေပုံမှလွဲ၍ အခြား [illegible]ကို ရေးဆွဲတတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် မိမိတွေ့လိုက်ရသော သဏ္ဍာန် ကိုမျက်လုံးမျက်ဆံပြူး၍ အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်မိသည်၊ သတိရစမ်း ဆေးချယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသူနေသော အရပ်နှင့်မိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်ဝေးကွာသော သဲကန္တာရထဲ၌ ရောက်ရှိနေသည်၊ [illegible]သော သဲကန္တာရကြီးထဲ၌ ကျွန်တော်၏ လူကလေးသည် [illegible]နေသောသဏ္ဍာန်၊ နွမ်းနယ်ပန်းလျှနေသော သဏ္ဍာန်၊ [illegible]မှတ်သိပ်နေသော သဏ္ဍာန်၊ ရေငတ်နေသောသဏ္ဍာန်၊ ကြောက်၍ထိတ်လန့်ခြင်းရှိသော သဏ္ဍာန်တို့ လုံးဝမရှိပေ၊ လူသူနှင့် မိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်ဝေးသော သဲကန္တာရကြီးထဲ၌ ကလေး တစ်ယောက်ပျောက်ဆုံးနေသော ပုံသဏ္ဍာန်လည်းမဟုတ်၊ အခြားအသွင် အပြင်ပုံသဏ္ဍာန်လည်းမပေါက်၊ နောက်ဆုံး သူ့ကို စကားပြောနိုင်သော အခါကျမှ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပြောလိုက်သည်။

"နေပါဦး မင်းဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ကျေးဇူးပြုပြီး သိုးပုံကလေးတစ်ပုံဆွဲပေးပါ"ဟု သူက ဖြည်းညင်းသော အသံကလေးနှင့်အရေးပါ အရာရောက်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ် အနေဖြင့် ပြောကြားနေသည်။

သေဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နေရသော ဤသဲကန္တာရကြီးထဲ၌ ပုံဆွဲခိုင်းခြင်းသည် မည်သို့မျှအဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်ရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ၏ဆန်းကြယ်လျှို့ဝှက်သော သတ္တိစွမ်းအင်ကြောင့် သူ့ကို မလိုက်လျောဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ အိတ်ထဲမှ စာရွက်နှင့်ခဲတံ တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်၊ သို့ရာတွင် ပထဝီဝင်၊ သမိုင်း၊ သင်္ချာနှင့်သဒ္ဒါတို့ဘက်ကိုသာ ဂရုစိုက်လေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပန်းချီဆွဲရန် လက်နှင့်မတွေ့သဖြင့် ကလေးငယ်အား "ပန်းချီမဆွဲတတ်ဘူး"ဟု ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဆွဲသာဆွဲပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

သိုးပုံကလေးကို တစ်ခါမျှ မဆွဲခဲ့ဖူးသောကြောင့် ယခင်က ကျွန်တော်ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသော ပုံနှစ်ပုံအနက်မှ မြွေကမျိုထားသော ပုံကို ဆွဲပေးလိုက်သည်၊ အလွန်တရာအံ့သြဖွယ်ကောင်းအောင် သူက ပြန်ပြောသည်။

"မဟုတ်ဘူး–မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ကိုမျိုထားတဲ့ မြွေပုံကို မလိုချင်ဘူး၊ မြွေဆိုတာက အန္တရာယ်များတယ်၊ ဆင်ဆိုတာကလဲ ပုံပန်းမကျဘဲ ကြီးမားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရှိတယ်၊ ကျွန်တော်နေတဲ့ နေရာကလေးမှာ ဘယ်အရာမဆို အားလုံးဟာ သေးသေးကွေးကွေး ကလေးတွေချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် သိုးပုံကလေးပဲလိုချင်တယ်၊ သိုးပုံကလေးပဲဆွဲပေးပါ"

ကျွန်တော်ရေးဆွဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ရေးဆွဲပုံကို သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက် သူကပြောပါလေသည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဆွဲတဲ့ သိုးပုံက မကျန်းမာတဲ့ သိုးပုံသဏ္ဍာန်ကြီး၊ နောက်တစ်ပုံထပ်ဆွဲပါ။"

ကျွန်တော်ထပ်ဆွဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားဟာခင်ဗျားပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒါသိုးပုံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ဆိတ်ကြီးပဲ၊ ချိုကြီးနဲ့"

ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဆွဲရပြန်သည်။

ကျွန်တော်ဆွဲသောပုံကို ယခင်ကပုံများကဲ့သို့ပင် ငြင်းပယ်ပြန်သည်။

"ဒီသိုးကြီးက သိုးအိုကြီး၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာက အကြာကြီး အသက်ရှင်မယ့် သိုးငယ်ကလေးပုံကိုလိုချင်တာ"

ကျွန်တော်သည် အရေးတကြီး အင်ဂျင်စက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ပြင်စရာရှိနေသေး၍ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သည်းခံ စိတ် မမွေးနိုင် တော့ဘဲ ဆွဲထားသော ပုံကိုခြစ်၍ မြှောက်လွှင့်ပစ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဒါဟာသေတ္တာတစ်လုံး မင်းလိုချင်တဲ့သိုးကလေး ဒီအထဲမှာ ရှိတယ်"

အကဲဖြတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကလေး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလက်တောက်ပ သွားခြင်းကို တွေ့ရ၍ ကျွန်တော်အထူးအံ့ဩသွား မိသည်။

ကျွန်တောလိုချင်တဲ့ပုံဟာ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒီသိုးကလေးစားဖို့ မြက်တွေအများကြီးလိုလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား"

"ဘာကြောင့်လဲ"

"ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်နေတဲ့ နေရာကလေးက သေးငယ်လွန်းအားကြီးလို့ပါ"

"သူ့အတွက် မြက်ရဖို့ လုံလောက်မှာ သေချာပါတယ်၊ ငါမင်းကို ပေးလိုက်တဲ့သိုးကလေးဟာ အင်မတန်မှ ငယ်ပါတယ်"

သူသည် သူ့ခေါင်းကို ဆန့်ထုတ်၍ ပုံကို ကဲ၍ ကြည့်လိုက် သည်။

"ခင်ဗျားပြောသလောက်မသေးပါဘူး.....ကြည့်စမ်းပါ၊ သိုးကလေး အိပ်နေတယ်"

သည်ပုံသည်နည်းဖြင့် မင်းသားကလေးကို ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရသည်။

၃

မင်းသားလေး ဘယ်ကလာခြင်းကို သိရှိရအောင် ကျွန်တော် အတော်ကြာမြင့်စွာ လေ့လာယူရသည်၊ ကျွန်တော့်ကို တတွတ်တွတ် မေးခွန်းများသာ မေးနေသော မင်းသားလေးသည် ကျွန်တော်၏ မေးခွန်းများကို ကြားဟန်မတူပေ၊ စကားပြောရင်းမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့စကားများထဲမှ သူ၏ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်၊ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်လိုက်သောအခါ (ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်ပျံပုံကို ကျွန်တော်မဆွဲပြတော့ပေ၊ ဆွဲပြလျှင်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ပို၍ပင် ရှုပ်ထွေးပါမည်) သူကပင် ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်သည်။

"အဲဒါဘာအရာဝတ္ထုလဲ"

"ဒါအရာဝတ္ထုမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ ပျံတယ်၊ ဒါလေယာဉ်ပျံ၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့လေယာဉ်ပျံပဲ"

ကျွန်တော်ပျံနိုင်သည်ဟု သူ့ကို ပြောလိုက်ရခြင်းအတွက် ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူမိသည်။

သည်တွင် သူက အော်၍မေးသည်။

"ဘယ်လို၊ ဘယ်လို...ခင်ဗျား မိုးပေါ်ကကျလာတာလား"

"အင်း၊ ဟုတ်တယ်" ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"အို၊ ရယ်ရောကြီးပဲ"

မင်းသားလေးသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ခွက်ထိုးခွက်လန် [illegible]သည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကလိလိုက်သလို အောင့်သွားသည်၊ [illegible]သည် ကျွန်တော်၏ ကံဆိုးမှုကို သူကပေါ့ပျက်ပျက် [illegible] အလေးအနက်ထားစေချင်မိသည်၊ ထို့နောက် သူက [illegible]ပြောသည်။

"ခင်ဗျားလဲ မိုးပေါ်ကလာတာပါလား၊ ခင်ဗျားဘယ်ဂြိုဟ်က [illegible]လဲ"

ထိုအချိန်တွင် လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းသော သူ၏ တည်နေရာကို [illegible]မိလိုက်သော အတွေးရောင်ခြည်ဖြင့် သူ့အားရုတ်တရက်

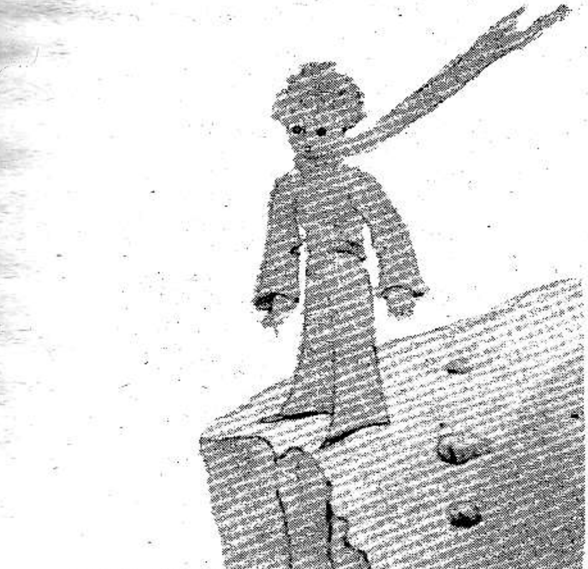

ကောက်မေးလိုက်သည်။

"မင်းကော တခြားဂြိုဟ်ကလာတာလား"

သူကအဖြေမပေးပေ၊ သူခေါင်းကလေးကို ငြင်သာစွာ လှုပ်ခါပြရင်း ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်မှ သူ့မျက်လုံးများကို မခွာဘဲ နေလေသည်။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားဝေးလံတဲ့အရပ်က လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှားမယ်မထင်ဘူး"

သူသည်ကြာမြင့်စွာနှုတ်ဆိတ်နေပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ တွေးတောနေလေသည်၊ ထို့နောက် ကျွန်တော်ဆွဲပေးထားသော သိုးပုံကလေးကို သူ့အိတ်ထဲမှထုတ်ယူလျက် သူ့ရတနာထဲ၌ သူ့ကိုယ်သူ မြုပ်နှံ၍ ကသိုဏ်းရှုနေဘိသကဲ့သို့ အာရုံစိုက်နေသည်။

အခြားဂြိုဟ်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ တစ်ဝက် တစ်ပျက် ယုံကြည်မှုသည် အဘယ်မျှ နိုးကြားလာသည်ကို သိမြင် ခန့်မှန်းနိုင်ကြပါသည်၊ ဂြိုဟ်အကြောင်းအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းသိနိုင်ရန် ပို၍အားထုတ်လိုက်သည်။

"လူကလေး မင်းဘယ်ကလာတာလဲ၊ မင်းနေတဲ့နေရာဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီသိုးကလေးကို မင်းဘယ်ကို ယူသွားမှာလဲ"

အတန်ကြာငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ သူကပြန်ဖြေသည်။

"ခင်ဗျားပေးတဲ့သေတ္တာရဲ့ကောင်းကျိုးကတော့ ညကျရင် သိုးကလေးကို ဒီသေတ္တာလေးထဲမှာ သူ့အိမ်အဖြစ်နေခိုင်းရမယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းလိမ္မာလို့ရှိရင် နေ့လည်နေ့ခင်းမှာ သူ့ကို ချည်ထားဖို့ ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ တိုင်တစ်လုံးပါ ငါမင်းကို ပေးဦးမယ်"

ကျွန်တော်၏ စကားကမ်းလှမ်းမှုကြောင့် မင်းသားလေးသည် တုန်လှုပ်သွားသည်။

"ချည်ထားရမယ်၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးပါလိမ့်"

"မင်းသူ့ကို မချည်ထားရင် သူသွားချင်ရာ သွားပြီး ပျောက်သွား လိမ့်မယ်" ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကလေးသည် အားပါးတရရယ်ချ

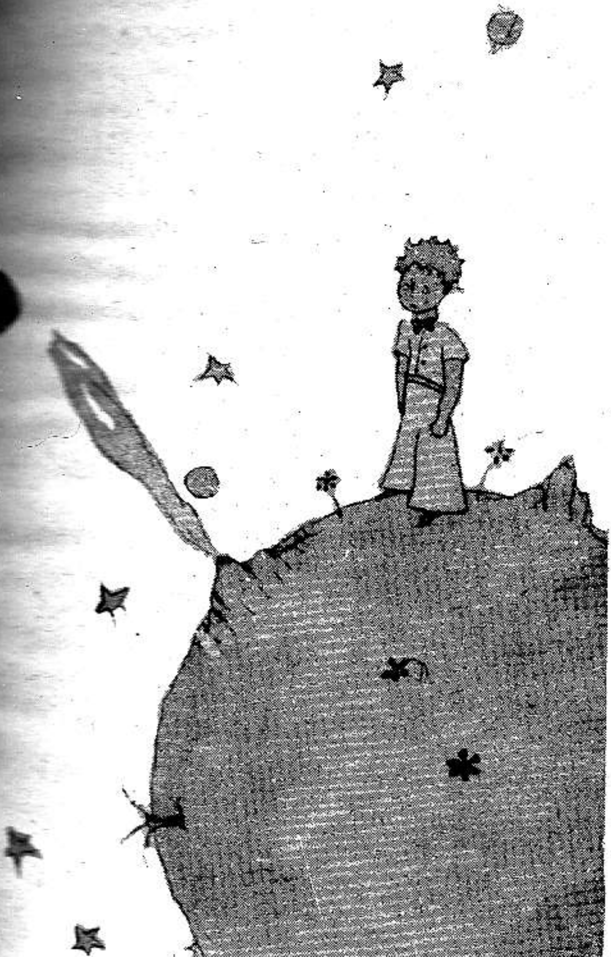

လိုက်သည်။

"သူဘယ်ကိုများ သွားမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ"

"ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခြေဦးတည့်ရာကိုပေါ့"

မင်းသားလေးသည် လေးနက်စွာဖြေလိုက်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်နေတဲ့ နေရာဟာ အင်မတန်မှ သေးငယ်လှပါတယ်"

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အသံဖြင့်သူကဆက်၍ ပြောသည်မှာ "ဘယ်သူမှ သူ့ရဲ့ အရှေ့တည့်တည့် ခြေဦးတည့်ရာခရီးကို ကြာရှည်လေးမြင့်မသွားနိုင်ကြပါဘူး"

၄

အိမ်တစ်လုံးစာလောက်မျှ မရှိသော ဂြိုဟ်ကလေးမှ မင်းသားလေးလာကြောင်းကို ဒုတိယအရေးကြီးသော အကြောင်းတစ်ရပ်အနေနှင့် ကျွန်တော်သိရှိခဲ့သည်၊ ထို့အတွက် ကျွန်တော်မအံ့ဩမိပါ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးကဲ့သို့ကြီးမားသော ဂြိုဟ်ကြီးအပြင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ သောကြာဂြိုဟ်တို့အထင်အရှား ရှိသည်သာမက အခြားဂြိုဟ်ပေါင်း ရာထောင်မက မြောက်မြားစွာရှိနေသေးရာ ၎င်းတို့ထဲမှ အလွန်သေးငယ်လွန်းသဖြင့် မှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်ရခြင်းပင် မလွယ်ကူလှပေ၊ နက္ခတ်တာရာ ပါရဂူတစ်ဦးအနေနှင့် ထိုသို့သေးကွေးလှသော ဂြိုဟ်ငယ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့လျှင် အမည် နာမ မပေးဘဲ နံပါတ်စဉ်ဖြင့်သာပေးလေ့ရှိသည်။ ဥပမာ

"ကြယ်ပုံသဏ္ဌာန်ဂြိုဟ်သေး နံပါတ် ၃၂၅"

ကျွန်တော့်အနေနှင့် မင်းသားကလေးသည် ကြယ်ဂြိုဟ် ဘီ ၆၁၂မှလာခြင်းဖြစ်သည်ကို ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ယုံကြည်နိုင်သည်၊ ၁၉၀၉

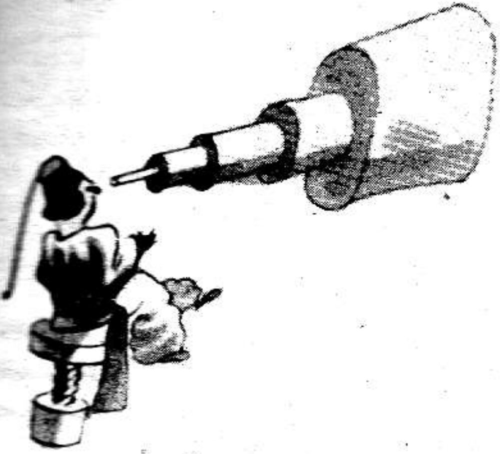

ခုနှစ်တွင် တူရကီ နက္ခတ်ဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးက ၎င်းဂြိုဟ်ကို မှန်ပြောင်းထဲ၌ တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစူးစမ်းရှာဖွေမှုကို ၊တူရကီပါရဂူသည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နက္ခတ်ဗေဒညီလာခံတွင် ဘီ ၆၁၂ ကြယ်ဂြိုဟ်အကြောင်းကို တခမ်းတနားတင်ပြခဲ့ဖူးလေသည်၊ တူရကီပါရဂူသည် တူရကီအမျိုးသား ဝတ်စုံကို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားမှုကြောင့် သူ့အား မည်သူကမျှ မယုံကြည်ခဲ့ကြချေ၊ လူကြီးများသည် ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းဂြိုဟ်ငယ်ကလေးဘီ ၆၁၂၏ ဂုဏ်သတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မယုံကြည်မှုကြောင့် ကံအားလျော်စွာပင် တူရကီနိုင်ငံအာဏာရှင်သည် တိုင်းသူပြည်သားအများလိုက်နာရန် ဥပဒေသတစ်ခုကို ထုတ်ရလေသည်၊ ထိုဥပဒေသနှင့် အမိန့်ကို မနာခံသောသူကို သေဒဏ်ပေးမည်ဟုပါရှိသည်၊ တိုင်းသူပြည်သားများလိုက်နာကျင့်သုံးရန် ထုတ်ပြန်သော ဥပဒေသ

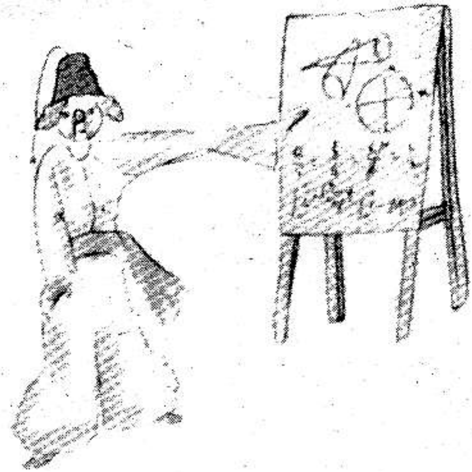

အမိန့်မှာ ဥရောပအနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ကြရမည်ဖြစ်သည်၊ ၁၉၂၀ ခုနှစ်၌ နက္ခတ်ဗေဒ တူရကီပညာရှင်သည် ခန့်ငြားစွာဆွဲဆောင်မှုနှင့် ပြည့်စုံသော ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် အားလုံးကို ထပ်မံ၍ တင်ပြလေသည်၊ ထိုအခါကျမှပင် သူ၏ တင်ပြချက်ကို အားလုံးက လက်ခံကြတော့သည်။

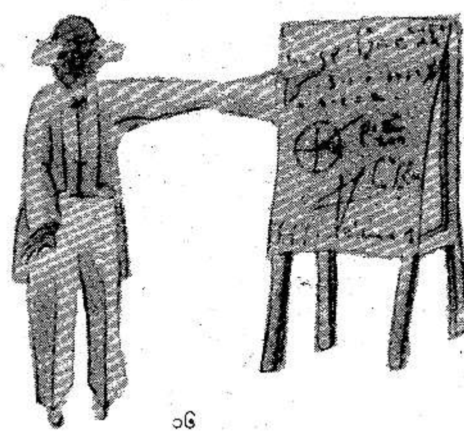

ဂြိုဟ်ငယ်ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်မှတ်စု နံပါတ်များကို ပြောပြနေရခြင်းသည် လူကြီးသူမများ အလိုကျအတိုင်း ရှင်းပြနေခြင်းမဟုတ်ပေ၊ လူ ကြီးသူမများသည် ဂဏန်းဝိသေသများကို အလွန် သဘောကျလေ့ရှိကြသည်၊ မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက် ဖွဲ့ခဲ့သည့် အကြောင်းကို လူကြီးများကို ခင်ဗျားပြောပြမည်ဆိုလျှင် သူတို့သည် ခင်ဗျားကို လိုရင်းနှင့်ပတ်သက်သော မေးခွန်းများကို ဘယ်သောအခါမှ မေးကြသည်မဟုတ်ချေ၊ "သူ ဘယ်လိုအသံထွက်သလဲ၊ ဘယ်ကစားနည်း မျိုးကို သူအကြိုက်ဆုံးလဲ၊ လိပ်ပြာကလေးတွေကိုဖမ်းပြီး စုလေ့ရှိသလား"...စသည့် မေးခွန်းမျိုးတွေ မေးကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ၊ ဤသို့မေးရမည့်အစား သူတို့မေးကြမည့် မေးခွန်းများမှာ "အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ သူ့မှာညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ၊ သူ့ဆေါင်ချိန်ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ သူ့အဖေရဲ့ဝင်ငွေ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ..."လူကြီးသူမတို့သည် ဂဏန်းအရေအတွက်နှင့် ရှင်းပြနိုင်မှ ထိုသူ့အကြောင်းသိနိုင်ကြသည်ဟု ယူဆကြသည်။

အလွန်လှပသော အုတ်နီရောင်နှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တစ်အိမ်ကို တွေ့ခဲ့သည်ဆိုလျှင်၊ "တံခါးတွင် ပန်းနွယ်ပန်းခက်တွေ နွယ်ယှက်နေလျက် အမိုးပေါ်၌ ချိုးငှက်များရှိသည်"ဟု လူကြီးသူကြီး တွေကို ပြောပြလိုက်မည်ဆိုပါက ... ၎င်းအိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပုံဖမ်းကြည့်ကြမည်မဟုတ်ပေ၊ ၎င်းတို့ကို အိမ်တစ်အိမ်တွေ့ခဲ့သည်၊ တန်ဖိုးက တစ်သိန်းလောက်တန်သည်ဟုများ ပြောလိုက်မည်ဆိုလျှင် "အို၊ဘယ်လောက်လှမယ့်အိမ်လဲလို့"ဟု ထအော်ကြပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် လူကြီးသူမတို့ကို မင်းသားလေးရှိသည့်အကြောင်း သက်သေထူပြသည့်အခါတွင် ၎င်းမင်းသားလေးသည် အလွန်လှပသည်၊ ရယ်တတ်သည်၊ သိုးကလေးကို လိုက်ရှာသည်၊ မည်သူမဆို သိုးတစ် ကောင်ကိုလိုချင်သည်ဟု ဆိုပါက ထိုသူသည် လူသားပင်ဖြစ် ကြောင်း သက်သေပြသည်မဟုတ်လား၊ ဤသို့လူကြီးများကို ပြောပြခြင်းအားဖြင့် မည်ကဲ့သို့အကြောင်းထူးမည်နည်း ဆိုသော် လူကြီး သူမတို့သည်

ပခုံးကို တွန့်လှုပ်၍ ပြောသူကို ကလေးသဖွယ်သဘောထား လိုက်ကြပေလိမ့်မည်၊ အကယ်၍ ၎င်းတို့အား ဘီ ၆၁၂ဂြိုဟ်မှ မင်းသားလေးလာသည်ဟုများ ပြောမည်ဆိုပါက ၎င်းတို့အသေအချာကျေနပ်စွာ လက်ခံပြီး ခင်ဗျားကို ဘာမေးခွန်းတစ်ခုမှ ထုတ်တော့မည် မဟုတ်ပေ၊ လူကြီးသူကြီးများသည် ဤအတိုင်းသာဖြစ်ကြသည်၊ သက်ကြီး ရွယ်ကြီးတို့ အပေါ်တွင် ကလေးများသည် ဇွဲမယူရပေ၊ ကလေးများသည် လူကြီးများအပေါ်တွင် အမြဲတမ်းသည်းခံမှုပြုကြရမည်။

အမှန်တကယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ဘဝကို နားလည်သူ ဖြစ်ခဲ့ပါက ဂဏန်းကို အရာမသွင်းပါချေ၊ ကျွန်တော်ဤဝတ္ထုကလေးကို ပုံပြင်ကလေးသဖွယ် အစမှစ၍ ပြောပြချင်သည်။

"ရှေးရှေးတုန်းက မင်းသားလေးတစ်ပါးရှိတယ်၊ သူနေတဲ့ ဂြိုဟ်ကလေးဟာ သူ့ထက်ပိုမကြီးဘူး၊ မင်းသားလေးမှာ မိတ်ဆွေလို နေတယ် .."

အမှန်တကယ် ဘဝကို နားလည်သူများအဖို့၊ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုပုံပြင်ကို အမှန်မုချထောက်ခံကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏ စာအုပ်ကို မည်သူမဆို အပေါ်ရံ သမန်ကာရှန်ကာ ဖတ်ခြင်းမျိုး ကျွန်တော် အလိုမရှိပါ၊ အဖြစ်အပျက် အမှတ်တရတွေကို ပြန်၍ရေးသားသည့်အခါ၌ ကျွန်တော်အသည်းနိုက်အောင်ခံစားခဲ့ရသည်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မင်းသားလေးသည် ကျွန်တော့်ထံမှ သူ၏ သိုးကလေးနှင့်ခွဲခွာသွားသည်မှာ ခြောက်နှစ်ကျော်လွန်လေခဲ့ပြီ၊ ကြိုးစား၍ သူ့အကြောင်းအရာကို ဖော်ပြရေးသားနေခြင်းသည်၊ သူ့ကို မမေ့နိုင်ကြောင်းထင်ရှားသည်၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို မေ့ရခြင်းမှာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်၊ လူတိုင်းတွင် မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်း ရှိခဲလှသည်၊ ကျွန်တော်သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်မည်ဆိုပါက ဂဏန်းမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်အရာမျှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတတ်သော လူကြီးများနှင့်တူသွားပေလိမ့်မည်၊ ၎င်းအကြောင်းများကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ရောင်စုံခဲတံများကို ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်၊

[illegible]အရွယ်နှင့် ပန်းချီဆွဲရန် အလွန်ခက်ခဲလှသည်၊ [illegible] ကျွန်တော်ခြောက်နှစ်အရွယ်က မြွေ၏ အတွင်းအပြင် [illegible]နှစ်ခုဆွဲခဲ့ဖူးသည်မှလွဲပြီး အခြားရုပ် ပုံများမဆွဲခဲ့ဖူးပေ၊ [illegible] ပုံတူများကို အသက်ဝင်လာအောင် ကြိုးစား၍ဆွဲမည်၊ [illegible]အောင်မြင်ရန် မသေချာလှပေ၊ ပထမတစ်ပုံက မှန်လျှင် [illegible] နောက်ထပ်ဆွဲသည့်ပုံက ပထမပုံနှင့်တူချင်မှ တူပေလိမ့်မည်၊ [illegible]၏ အရပ်အမောင်းကို ဆွဲသောအခါ အချို့ကို မှား၍ [illegible] တစ်နေရာတွင် များစွာ မြင့်ပြီး အခြားနေရာတွင် [illegible]ဖြစ်သည်၊ သူ၏ ဝတ်စုံအရောင် တွင်လည်း ကျွန်တော် [illegible]အောင် ဖြစ်နေသည်၊ ကျွန်တော့်မှာ မှားသွားလိုက် [illegible]လိုက်ဖြင့် စမ်းတဝါးဝါးကြိုးစား၍ ဆွဲခဲ့ရာ ကျွန်တော်၏ပုံများ [illegible] ကြည့်လိုက်လျှင် မဆိုးဖူးဟု ထင်မိသည်၊ အရေးကြီးသော [illegible]တ်လက်ရာတွေ၌ ကျွန်တော်လွဲချင်လွဲပေမည်၊ ဤသည်မှာ ကျွန် [illegible]အပြစ်မဟုတ်ပေ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မင်းသားလေးသည် [illegible]တော့်ကို ဘယ်သောအခါများမှ ရှင်းပြခြင်း မပြုခဲ့ပေ၊ သူထင်သည် [illegible]ကျွန်တော်သည် သူနှင့်တူသည်ဟုထင်သည်၊ သို့သော်လည်း အဖြစ်က [illegible]ထဲမှ သိုးကလေးကို သူမြင်သလို ကျွန်တော်မမြင်ရပေ၊ [illegible]ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်အသက်က ကြီးလာရပြီကိုး...

၅

နေ့တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားတိုင်း ကျွန်တော် မင်းသားလေး၏ ဂြိုဟ်ငယ်ကလေးအကြောင်း သူထွက်ခွာလာခဲ့ပုံအကြောင်း သူ၏ခရီးစဉ်အကြောင်းတို့ကို ပို၍ပို၍သိရှိလာမည်၊ ဤသို့ တဖြည်းဖြည်း သိရှိနိုင်မည်မှာ အခွင့်သာတိုင်း မင်းသားလေးပြောသမျှကို မှီပြီးသိရှိရမည်

ဖြစ်သည်၊ တတိယမြောက်သောနေ့၌ ဤနည်းဖြင့် မက်လင်ပင်ကြီး များ၏ ဘေးအန္တရာယ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်ကြားသိခဲ့ရသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သိုးကလေးပင် နောက်ထပ်ကျေးဇူး တင်ရပေဦးမည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မင်းသားကလေးသည် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ရှိသော သံသယတစ်ခုကြောင့် ဖြတ်ခနဲကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်သည်။

"သိုးကလေးတွေဟာ ချုံပုတ်ကလေးတွေစားတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်မဟုတ်လားဟင်"

"ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်"

"အင်း၊ ကျွန်တော်ဝမ်းသာလိုက်တာ"

သိုးကလေးက သစ်ပင်ချုံပုတ်ကလေးများ စားသည်ဆိုခြင်းကို အလွန်အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာတစ်ခုအနေအဖြစ် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ၊ သို့သော်မင်းသားလေးသည် တစ်ဖန်ဆက်၍ ထပ်ပြောပြန်သည်။

"အဲဒီတော့ သူတို့ မက်လင်ပင်ကြီးတွေပါ စားကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

၎င်းမက်လင်ပင်ကြီးများသည် ချုံပုတ်များ မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်က မင်းသားလေးအား ရှင်းလင်းပြောကြားလိုက်သည်၊ ထိုမက်လင်ပင်ကြီးများသည် ချုံပုတ်များ မဟုတ်သည့်အပြင် ရဲတိုက်ကြီးများကဲ့သို့ ကြီးမားကြောင်း အကယ်၍ ဆင်အုပ်တစ်အုပ်ကိုပင် စားနိုင်းလင့်ကစား၊ ဤဆင်အုပ်သည် ၎င်းမက်လင်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းတစ်ကိုင်းကိုပင် စားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြ လိုက်သည်။

ဆင်အုပ်ဟူသောအသံကို ကြား၍ မင်းသားလေးသည် လွန်စွာ သဘောကျသွားကာ ရယ်မောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ဆင်တွေကို တစ်ကောင်ပေါ်တစ်ကောင်ထပ် တင်ထားရမှာပဲ"ဟု မင်းသားလေးကပြောလိုက်သေးသည်။

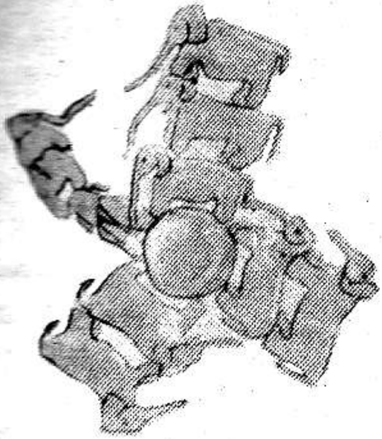

သို့သော် မင်းသားလေးသည် ပညာသားပါပါ မှတ်ချက်ချသည်။

"ဒီမက်လင်ပင်ကြီးတွေဟာ အခုလောက်ကြီးမားလာဖို့ဟာ အပင် ငယ်ငယ်လေးတွေဘဝက စခဲ့ရတာပဲမဟုတ်လား"

"ဒါဟာ သိပ်မှန်ကန်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့သိုးကလေးက ဒီမက်လင်ပင်ကြီးတွေကို မင်းစားစေချင်ရတာလဲ"

သူသည်ကျွန်တော့်အားချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"အို၊ လာကြည့်၊ လာကြည့်"

နိုင်လုံ့စွာပြတော့မည့်အလား သူက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဆောင်သည်၊ ကျွန်တော်သည့် မည်သည့်အကူအညီမျှ လုံးဝမပါရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်းကျွန်တော်၏ အသိဉာဏ်ဖြင့် ၎င်းပြဿနာကို မသိသိရန် ရင်ဆိုင်အားထုတ်ရတော့မည်။

မင်းသားလေးနေသောဂြိုဟ်ငယ်ကလေးထဲတွင် အခြား ဂြိုဟ်များကဲ့သို့ သစ်ပင်အကောင်းနှင့် သစ်ပင်အညံ့အဆိုးများ ရှိကြသည်၊ ထို့ကြောင့် မျိုးကောင်းမှ အပင်ကောင်းရရှိနိုင်သလို မျိုးမကောင်းမှ အပင်ညံ့ရရှိနိုင်သည်၊ သို့သော် မျိုးစေ့တို့မည်သည် မျက်စေ့ဖြင့် မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပေ၊ ၎င်းတို့မှာ မြေအောက်ထဲရှိ မြေထုအမှောင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေကြသည်၊ ၎င်းတို့အထဲမှ မျိုးစေ့တစ်ခုက ရှင်သန် ချင်သော ဆန္ဒပြင်း ပြလာသည့်အခါ၊ ဖြည်းညင်းစွာဆန့်လျက် နေဘက်သို့မျက်နှာမူ၍ အညှောင့်ကလေး ပြူထွက်လာသည်၊ အကယ်၍သာ အညှောင့်ကလေးသည် မုံလာပင်ပေါက် နှင်းဆီပင်ပေါက် ဖြစ်ပါက ပေါက်စေချင်သော အရပ်နေရာ၌ ပေါက်ခိုင်းထား နိုင်သည်၊ အသုံးမဝင်သော သစ်ပင်များဖြစ်လျှင် အသုံးမဝင်ဟုသိသိ ချင်း ဆွဲနှုတ်ပစ်ရန် လိုအပ်ပေသည်၊ မင်းသားလေး၏ ဂြိုဟ်ငယ်ကလေးတွင် ဆိုးရွား၍ အသုံးမဝင်သော မက်လင်ပင်ကြီးများ၏ မျိုးစေ့များရှိကြသည်၊ ဂြိုဟ်ကလေး၏မြေထဲ၌ မက်လင်ပင်ကြီးမျိုးစေ့များ တွယ်၍ ကိန်းအောင်းနေကြသည်။ မက်လင်ပင်များသည် အကယ်၍ လူများက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ပါက ၎င်းသစ်ပင်များကိုသုတ်သင်နှိမ်နင်းရန် နောက်ကျသွားပါက နောက်နောင်တွင် နှိမ်နင်းရန် မလွယ်ကူတော့ပေ၊ ဂြိုဟ်ကလေးပေါ်တွင် ၎င်းသစ်ပင်များ ပြန့်နှံ့ပွားများလျက် ဂြိုဟ်ကလေးကို ဖုံးအုပ်သွားနိုင်သည်၊ ၎င်းတို့၏ အမြစ်များသည် မြေကိုဖေါက်ထွင်းကာ ကြီးထွားပြန့်နှံ့ ပွားများစေနိုင်သည်၊ ဂြိုဟ်ကလေးသည် အလွန်သေးနေပါလျှင် အလွန်ကြီးမားလှသော မက်လင်ပင်ကြီးများက အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဂြိုဟ်ကလေးကို ပေါက်ကွဲသွားစေနိုင်သည်။

"ဒါဟာ စည်းကမ်းရှိမှုနဲ့ သက်ဆိုင်ပတ်သက်တာပဲ"ဟု နောက်မှ မင်းသားလေးက ကျွန်တော့်ကိုဖွင့်ပြောပြသည်။

"ခင်ဗျား မနက် ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းပြီးရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဂြိုဟ်သန့်ရှင်းရေးကို ဂရုတစိုက်လုပ်ရမှာဘဲ၊ အမြဲပဲဒီသစ်ပင်တွေကို

ဆွဲနှုတ်ပြီး မပြီးကြည့်ရမယ်၊ အဲဒီသစ်ပင်တွေရဲ့အညှောင့်တွေဟာ နှင်းဆီပင်ငယ်တွေနဲ့ တူလွန်းလို့ ခွဲခြားသိရလိမ့်မယ်၊ ခွဲခြားသိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆွဲနှုတ်ပစ်ရမယ်၊ ဒီအလုပ်ဟာ အင်မတန်ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် လွယ်ပါတယ်”

တစ်နေ့သောအခါ မင်းသားလေးသည် ကျွန်တော့်ကို အကြံတစ်ခု ပေးလေသည်။

ခင်ဗျားနေတဲ့အရပ်က ကလေးများ ဒါတွေအားလုံး ဘယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျအနေအထားနဲ့ပြနိုင်ဖို့ ပုံလှလှဆွဲပြသင့်တယ်၊

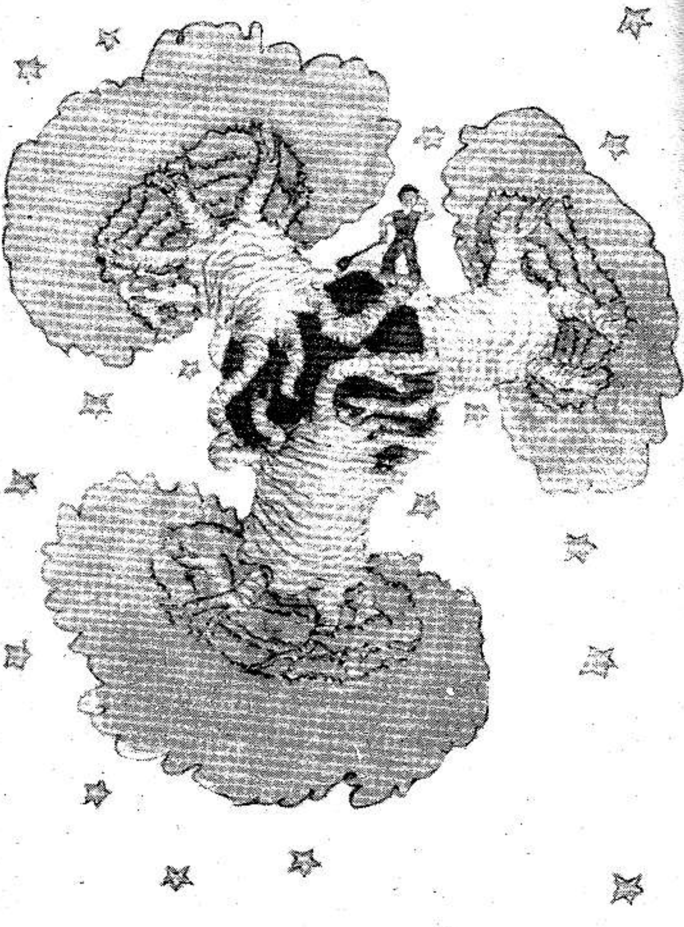

မက်လင်ပင်ကြီးများ

[illegible]ကြရင် အရေးပါလိမ့်မယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ [illegible] တစ်ရက်နှောင့်နှေးပြီး နောက်တစ်ရက်ရွှေ့ဆိုင်းရင် [illegible]ကို မထောင်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မက်လင်ပင်ကြီးတွေ [illegible] နှောင့်နှေးနေရင် ဘေးအန္တရာယ်ပဲ၊ ကျွန်တော်အင်မတန် [illegible] လူတစ်ဦးနေတဲ့ ဂြိုဟ်တစ်ခုကိုသိပါတယ်၊ သူဟာ [illegible]သုံးခုကိုတောင် မရှင်းလင်းဘူး လျစ်လျူရှုနေတယ်”

ထို့ကြောင့် မင်းသားလေးက ကျွန်တော့်ကို ပုံဖော်ပြသည့် [illegible] ထိုဂြိုဟ်ပုံကို ကျွန်တော်ဆွဲလိုက်ရသည်၊ တရားစီစစ်တရားမှန်ပြ [illegible] သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်အနေမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် [illegible]ကောင်းလိုချင်၍ မဟုတ်ပေ၊ မက်လင်ပင်ကြီးတို့၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို မသိရှိခဲ့လျှင် ဂြိုဟ်ပေါ်၌ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည့် [illegible]ရောက်စေနိုင်သည်၊ ယင်းကြောင့် မက်လင်ပင်ကြီးများကို [illegible]သူငယ်များ သတိထားကြပါဟု မခြွင်းမချန် ရှင်းလင်းအောင် [illegible]လိုသည်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများလည်း ဤဘေးရန်ကို သိရှိဟန် [illegible] ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သိစေရန်ပါ ကျွန်တော်ခက်ခဲစွာ [illegible]ဆွဲထားရခြင်းဖြစ်သည်၊ ၎င်းသင်ခန်းစာအတွက် ကျွန်တော်ကြိုးပမ်း [illegible]ဆွဲထားရသော အခက်အခဲများအတွက် ဒုက္ခခံခဲ့ရကျိုးနပ်ပေပြီ၊ ကျွန်တော်ပေးသောသင်ခန်းစာသည် တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင် [illegible]သည်၊ အကယ်၍ သင်တို့က ဤစာအုပ်ထဲတွင် အဘယ်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ရုပ်ပုံများ၊ လှပခမ်းနားသော ရုပ်ပုံများ [illegible]ပါရှိသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဒီသစ်ပင်ပုံကြီးတွေပဲ ပါရသနည်းဟု [illegible]ခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်အဖြေသည် ရိုးရိုးနှင့်ရှင်းရှင်းပင် ဖြစ်သည်၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့ပါသည်၊ သို့သော်အခြားအရုပ်များ ရေးဆွဲရန် [illegible]အောင်မြင်ခဲ့ပေ၊ ကျွန်တော်မက်လင်ပင်များဆွဲရန် စိတ်ထက်သန် လာခြင်းမှာ ဆွဲရန်လိုပေလိမ့်မည်ဟူသော အရေးကြီးသည့် လိုအပ်မှု တစ်ခုဖြစ်မှန်း သိရှိခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

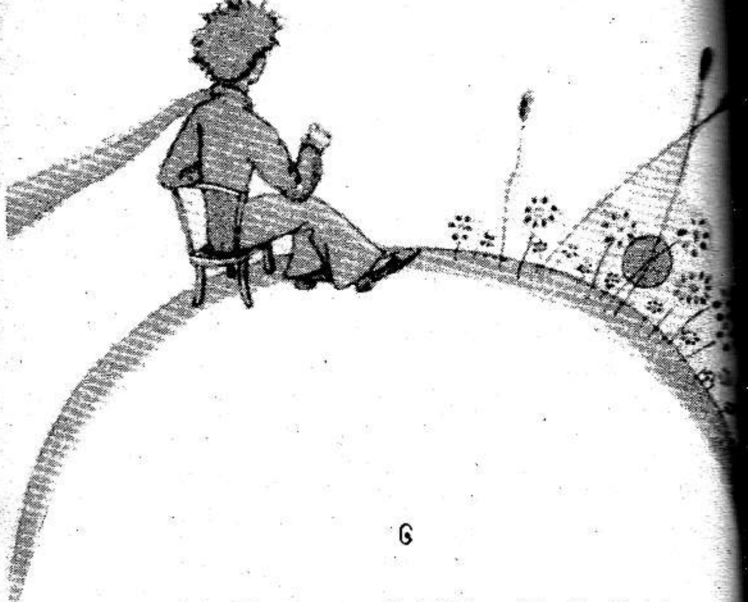

၆

“အို– မင်းသားလေး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းရဲ့ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကောင်းလှတဲ့ဘဝအကြောင်းကို သိခဲ့ရပြီ၊ ကြာမြင့်လှတဲ့အချိန်ကာလအတွင်း နေဝင်ဆည်းဆာကို ထိုင်ကြည့်နေခြင်းဟာ မင်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ပျော်ရွှင်သာယာမှုဆိုတာလဲ သိရှိနားလည်ခဲ့ရပြီ၊ အသေးစိတ်ကို လေးရက်မြောက်မနက်ခင်းမှာ ငါ့ကိုမင်းပြောပြခဲ့တဲ့အခါ ပိုပြီး သိရှိနားလည်ခဲ့ရပြီ”

“ကျွန်တော် နေဝင်ဆည်းဆာ အချိန်များကို သိပ်ကြိုက်နှစ်သက်ပါတယ်၊ လာပါ အခုနေဝင်ဆည်းဆာကို သွားကြည့်ရအောင်”

“တို့စောင့်ကြရလိမ့်ဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာ့အတွက်လဲ”

“နေဝင်ဖို့အတွက်လေ၊ တို့အချိန်ရောက်တဲ့အထိ စောင့်ကြရမယ်”၊ ပထမတွင် မင်းသားလေးသည်များစွာအံ့သြနေပုံရသည်၊

[illegible]သည် ရယ်မော၍ပြောသည်။

"ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်နေတဲ့ နေရာမှာပဲအမြဲရှိနေတယ်လို့ [illegible]"

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နေမွန်းတည့်အချိန်သည် ပြင် [illegible] နေဝင်ချိန်ဖြစ်သည်ကို လူတိုင်းသိကြသည်၊ မွန်းတည့်ချိန်မှစ၍ [illegible]အတွင်းပြင်သစ်ပြည်ကို ပြန်သွားနိုင်လျှင် နေဝင်ဆည်းဆာကို [illegible]နိုင်သည်၊ သို့သော်အဲဒီအတွက်က ဝေးလွန်းလှပါသည်၊ [illegible] မင်းသားလေး၏ သေးငယ်သော ဂြိုဟ်ကလေးထဲမှာကတော့ [illegible] ကုလားထိုင်ကလေး ရွှေ့လိုက်ရုံပဲဖြစ်သည်၊ မင်းသား [illegible]ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့် နေဝင်သွားချိန် မှောင်ရီ [illegible]တွေကို ကြိုက်သည့်အချိန် တွေ့နိုင်သည်။

"တစ်နေ့တော့ ငါ့ကိုမင်းပြောတယ်၊နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်ကို မင်း၄၃ခါတောင်တွေ့ဖူးတယ်လို့ပြောခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး မင်းဆက်ပြောသေးတယ်၊ "ခင်ဗျားသိသလား၊ လူတွေဟာ သိပ်ဝမ်းနည်းတဲ့အခါ နေဝင်ဆည်းဆာကို သိပ်နှစ်သက်တယ်လို့ မင်းပြောတယ်"

"၄၃-ကြိမ်မြောက် နေဝင်ဆည်းဆာချိန်ကို ကြည့်တုန်းက မင်းသိပ်ဝမ်းနည်းခဲ့လို့လား"ဟု ကျွန်ဟော်က မေးလိုက်သည်၊ မင်းသားကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို မည်သို့မျှပြန်မဖြေ။

၇

ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌ ယခင်အတိုင်းပင် သိုးကလေး၏ ကျေးဇူးကြောင့် မင်းသားလေး၏ လျှို့ဝှက်သောဘဝကို ထပ်မံသိရှိခဲ့ရသည်၊ သူ့ပြဿနာကို သူ့အတွေးထဲ၌ ကြာမြင့်စွာအလေးအနက်

တွေးခဲ့ရပုံဖြင့် စကားအဆက်အစပ်မရှိဘဲကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

"သိုးကလေးဟာ ချုံပုတ်တွေကိုစားရင်ပန်းကလေးတွေကို ကော စားသလား"

"သိုးဟာ သူနဲ့ လက်လှမ်းမှီရာ အကုန်စားတာပေါ့"ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဆူးခက်ရှိတဲ့ ပန်းတွေတောင် စားသလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဆူးခက်ရှိတဲ့ပန်းတွေတောင် စားတယ်"

"ဒါဖြင့် ဆူးခက်တွေဟာ ဘာများအသုံးဝင်လို့လဲ"

ကျွန်တော်မသိပါ၊ ထိုအချိန်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်စက်ခေါင်း၌ ပိတ်ဆို့ထားသော အရာဝတ္ထုကို ပြန်လည် ဖြုတ်ထုတ်ရန် အလုပ်များနေသည်၊ ကျွန်တော်အလွန်တရာမှ စိတ်သောကရောက်နေသည်၊ လေယာဉ်ပျံပျက်၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ဆိုးရွားလာခြင်းကို တွေ့ရသည်၊ ကျွန်တော့်မှာ သောက်ရေလည်း အနည်းငယ်မျှသာကျန်တော့၍ အလွန်စိတ်ပူပင်စရာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

"ဆူးခက်တွေဟာ အဲဒီတော့ ဘာအသုံးဝင်လို့လဲ"

မင်းသားလေးသည် အဖြေမရသေးသော မေးခွန်းကို မည်သည့်အခါမှ မေ့ပျောက်လက်လျှော့လိုဟန် မတူပေ၊ ကျွန်တော့် အဖို့တွင် စက်ကိရိယာအတွက် အတော်စိတ်ရှုပ်နေသည့်အတွက် ကျွန် တော်၏ ခေါင်းတွင်းသို့ ပထမဆုံးရောက်လာသော အရာကို သူ့အားပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဆူးခက်တွေဟာ ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူး၊ ပန်းတွေမှာ ဆူးရှိ တာ မုန်းဖို့ပဲ"

"ဟင်..."

တစ်ခဏတာမျှ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ပကတိဖုံးလွှမ်းသွား သည်၊ ထို့နောက်မင်းသားလေးသည် ကျွန်တော့်အားတုံ့ပြန်၍ မကျေ

ပေါ်သော စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မယုံဘူး၊ ပန်းတွေဟာ အားနွဲ့တဲ့ အရာမျိုးပဲ၊ သူတို့ဟာ မသိနားမလည်တဲ့ အမျိုးအစားပဲ၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်သလောက်ရှိနေကြရတယ်၊ သူတို့ရဲ့ဆူးခက်တွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့သူတို့လက်နက်တွေပဲ ဆိုတာလဲ သူတို့လဲသိကြပါတယ်"

ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မဖြေလိုက်ပါ၊ ထိုအချိန်အခါတွင် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်ပြန်၍ ပြောနေမိသည်၊ "တကယ်လို့သာ ဒီ ဘက်ထည်မလာရင် တူနဲ့ထုလိုက်မယ်" ၊မင်းသားလေးသည် ကျွန်တော့်အတွေးများကို ထပ်လောင်း၍ နှောင့်ယှက်ပြန်သည်။

"ဒီတော့ ခင်ဗျား တကယ်ယုံကြည်တယ်၊ ပန်းတွေဟာ..."

"မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ငါဘာမှ မယုံဘူး၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့ အဖြေကို ပေးလိုက်တာပဲ၊ မင်းမမြင်ဖူးလား၊ ငါအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ သိပ်အလုပ်များနေတယ်ဆိုတာ"

သူသည် မိုးကြိုးပစ်ခံရသည့်အလား မလှုပ်မယှက် ကျွန်တော့်အားစိုက်၍ ကြည့်နေပြီးမှပြောသည်။

"အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ"

ကျွန်တော့်ကို သူစိုက်၍ကြည့်နေပါသည်၊ ကျွန်တော်၏ လက်ထဲ၌ တူကိုကိုင်ထားလျက် လက်များတွင် စက်ဆီအမည်းများလည်း ပေကျံနေကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို ကုန်း၍ငုံ့ ကြည့်ပြီး "ခင်ဗျားဟာ လူကြီးသူမတွေလို စကားပြောတယ်"ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည်အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့သွားသည်၊ သို့သော် မင်းသားလေးသည် မကျေနပ်ပဲ ဆက်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားဟာ အရာဝတ္ထုအကြောင်းအရာအားလုံးကို ရောပစ်လိုက်တာပဲ၊ အားလုံးကိုရှုပ်ပစ်တယ်"

မင်းသားလေးသည် အလွန်အမင်းစိတ်ဆိုးနေသည်၊ သူ၏

ခေါင်းကို ရမ်းခါလိုက်သည်၊ ခေါင်းပေါ်၌ရှိသော ရွှေဝါရောင်ဆံပင် အခွေအကောက် ကလေးများသည် လေထဲ၌ လွင့်ပျံနေသည်။

"ကျွန်တော်ဂြိုဟ်တစ်ခုကို သိတယ်၊ အဲဒီဂြိုဟ်ထဲမှာ မျက်နှာနီမြန်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူဟာ ပန်းကို ဘယ်တော့မှ မမွှေးခဲ့ဘူး၊ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မကြည့်ဖူးဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲမချစ်ဖူးဘူး၊ သူ့ဘဝမှာ ဂဏန်းလက္ခဏာ ပေါင်းနေတာကလွဲလို့ ဘာကိုမှမလုပ်ဘူး၊ သူကလဲခင်ဗျားလိုပဲ၊ "ငါအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ သိပ်အလုပ်များနေတယ်"လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါဟာ သူ့ကိုဘဝင်မြင့်စေတယ်၊ သူဟာလူမဟုတ်ဘူး . . မှိုပွင့်ပဲ။"

"ဘာတဲ့"

"မှိုပွင့်"

မင်းသားလေးသည် အလွန်မှ ဒေါသကြီးနေသည်။

"နှစ်ပေါင်းသန်းပေါင်းများစွာထဲက ပန်းတွေမှာ ဆူးရှိခဲ့ပါ

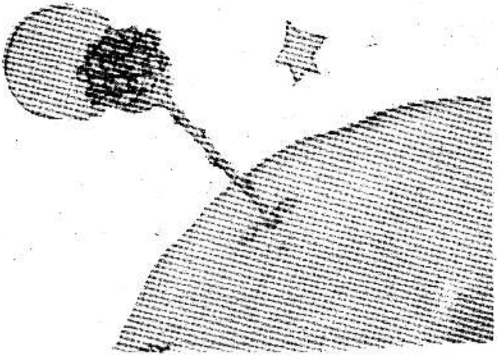

[illegible] ကို နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ စားခဲ့ကြ [illegible] ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ ဆူးခက်တွေကို [illegible] ပေါက်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ နားလည်ဖို့လိုတယ် [illegible] နဲ့ သိုးတွေရဲ့ စစ်ပွဲဟာ အရေးမကြီးဘူးလား၊ [illegible] လူကြီးရဲ့ ဂဏန်းသင်္ချာ များထက် ဒီကိစ္စက [illegible] ဘူးလား၊ ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်သိတာက [illegible] ကျွန်တော်ရဲ့တစ်ပွင့်တည်းသော ပန်းကလေးအကြောင်းပဲ၊ [illegible] ဟာ တခြားမှာ ပေါက်တဲ့ပန်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ [illegible] ပေါက်တဲ့ပန်းကလေးပါ၊ ဒါပေမယ့် သိုးကလေးက [illegible] သူဘာလုပ်လို့လုပ်မှန်း မသိဘဲ တစ်ငုံတည်းနှင့် ဖျက်ဆီး [illegible] ဒါဟာ ခင်ဗျားအရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်သလား"

သူ၏မျက်နှာသည် ဖြူရော်သောအသွင်မှ အနီရောင် သန်း [illegible]

"သန်းပေါင်းများစွာရှိတဲ့ ကြယ်ပွင့်ကလေးများအကြားမှာ [illegible] ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ချစ်မယ်ဆိုရင် ဒီကြယ်ကလေးများ [illegible] ကြည့်နေရတာ သူ့ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာမှု လုံလောက်နေပြီ၊ [illegible] ငါ့ပန်းကလေး ဟိုမှာရှိတယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်၊ အကယ်၍ [illegible] ကလေးက ဒီပန်းကလေးကိုစားပစ်မယ်ဆိုရင် တစ်ခဏအတွင်း ကြယ်ပွင့်ကလေးများအားလုံး အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်ပြီး မှောင်မိုက် [illegible] မိမယ်၊ အဲဒါလဲခင်ဗျားအရေးမကြီးဘူးထင်သလား"

မင်းသားလေးသည် ဆက်၍မပြောနိုင်အောင် ဆို့နေပြီး ရှိုက်ကြီး [illegible] ငိုကြွေးနေလေသည်၊ ညအမှောင်ထုကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် [illegible] ရောက်လာပေပြီ၊ ကျွန်တော်၏ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော [illegible] ကိရိယာများကိုလွှတ်ချပစ်လိုက်သည်၊ကျွန်တော်၏စက်ပြင် ကိရိယာ [illegible] ဆာပလာ၊ ရေငတ်ခြင်း၊ သေဘေးတို့သည် ယခုအခိုက်အတန့် [illegible] ဘာအရေးပါတော့သနည်း၊ကြယ်ပေါ်၌ဂြိုဟ်တစ်ခု၊ကျွန်တော့်ဂြိုဟ် [illegible] ကမ္ဘာမြေကြီး၊ ကြယ်ရယ်၊ ကမ္ဘာရယ်၊ နှစ်သိမ့်ရမည့် မင်းသားကလေး

ရယ်ဒါတွေပဲရှိသည်၊ ကျွန်တော်သည်သူ့အားဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲ၌ မိုက်ထွေးကာ ချော့မော့လျက် ပြောလိုက်သည်၊ “မင်းချစ်တဲ့ ပန်းကလေးဟာ ဒုက္ခလုံးဝမရောက်ရပါဘူး၊ မင်းသိုးပုံကလေးအတွက် ပါးစြုပ်ကလေးဆွဲပေးပါမယ်၊ မင်းရဲ့ပန်းကလေးအတွက်လည်း ဝင်းထရံကလေးဆွဲပေးမယ်” ကျွန်တော် ဘာကိုဆက်ပြောရမည်မသိတော့ပေ၊ ကျွန်တော်အလွန်မှ အနေရ အထိုင်ရခက်လှသည်၊ မင်းသားလေးကို ဘယ်လို အမီလိုက် ရမည်လည်းမသိ၊ ဘယ်နေရာမှာ ကျော်သွားရမည်လည်း မသိ၊ ဘယ်လို နောက်ထပ် လက်တွဲသွားရမည်လည်းမသိ၊ မျက်ရည်ကမ္ဘာသည် လွန်စွာလျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်ပါ၏။

၈

ကျွန်တော်သည် ပန်းကလေး၏ အကြောင်းကို အမြန်ဆုံးသိရှိခဲ့ရသည်၊ မင်းသားလေး၏ ဂြိုဟ်ကလေးထဲ၌ ပေါက်သောပန်းများသည် အားလုံး ရိုးရိုးပန်းကလေးများဖြစ်သည်၊ ပွင့်ချပ်လွှာလည်း တစ်ထပ်တည်း ရှိသည်၊ မြေယာကျယ်ပြန့်စွာ ယူခြင်းလည်းမရှိ၊ မည်သူ့ကိုမျှလည်း ဒုက္ခမပေးပေ၊ တစ်မနက် မြက်ခင်းပေါ်၌ ပွင့်လာကြပြီး ညရောက်လျှင် နွမ်း၍ကြွေဆုံးကုန်ကြခြင်းသာဖြစ်သည်၊ တစ်နေ့သောအခါ၌ မည်သူမှ မသိနိုင်သည့်နေရာမှ လွင့်လာသည့်ပန်းစေ့ကလေးမှ ပန်းပင်ကလေး ပေါက်လာသည်၊ မင်းသားလေးသည် သူ့ဂြိုဟ်၌ရှိသော အခြားအညှောက် ကလေးများနှင့် လုံးဝမတူသော ဤအညှောက်ကလေးကို အနီးကပ် သေချာစွာကြည့်ရှုပြီး မက်လင်ပင်ကြီးမျိုးမှ မျိုးစေ့များဖြစ်ချင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် အညှောက်ကလေးသည် ဆက်လက်၍ တိုးမထွက်တော့ဘဲ ပန်းပွင့်ရန်ဟန်ပြင်နေသည်၊ ပန်းပွင့်၏ အဖူးကို ပထမဆုံး

[illegible] [illegible]င်းသားလေးသည် လွန်စွာအံ့ဩလျက် ၎င်းမှ
[illegible] အရာတစ်ခု တစ်ခုထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည် ဟုထင်မိသည်၊
[illegible] [illegible]န်းအဖြစ်သို့ ဘဝကူးပြောင်းရာတွင် အစိမ်းရောင်
[illegible] အဆောင်တော်ထဲ၌ နေရန်မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ သူမ၏
[illegible] [illegible] လှပသောအရောင်များဖြစ်ရန် ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်
[illegible] [illegible]စွာဝတ်ဆင်သမှု ပြုလုပ်၍ ပွင့်ချပ်လွှာ ကလေးများ
[illegible] [illegible]ချပ်စီဆန်းစစ်ကြည့်ရှုသည်၊ ၎င်းပန်းကလေးသည်
[illegible] [illegible] [illegible]နေသော လယ်တောပန်းများကဲ့သို့ လောကကြီးထဲ
[illegible] အလှဆုံးသောပန်းအဖြစ်ဖြင့် လောကထဲ၌ ဝင့်ကြွားစွာ
[illegible]ခြင်းကို လိုလားသည်၊ ဩော်-ဟုတ်သည်၊ သူမသည်
[illegible] ကလေး ဖြစ်သည်၊ ယခုကဲ့သို့သူ့ကိုသူ လှပကျော့ရှင်းရန်
[illegible]ခြင်းမှာ ရက်ပေါင်းများစွာကြာညောင်းလှပေသည်၊
[illegible] နံနက်နေထွက်ချိန်၌ ၎င်းပန်းကလေးသည် ရုတ်တရက်
[illegible]သည်၊ ဒုက္ခခံပြီးပြင်ဆင် ပြုပြင်ထားရာက နိုးလာခြင်း
[illegible] [illegible] ဤကဲ့သို့ပြောဆိုသည်။

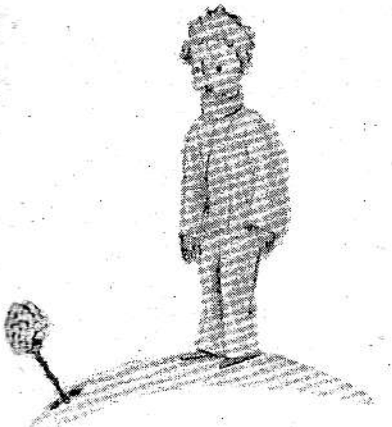

"ကျွန်မ မနိုးတနိုးဖြစ်နေပါတယ်...ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မပွင့်ငုံတွေဟာ ကောင်းကောင်းမပွင့် မအာသေးပါဘူးရှင်"

သို့သော် မင်းသားကလေးသည် သူ၏မြတ်နိုးမှုကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

"မင်းကလေးဟာ သိပ်လှတာပဲ"

"မလှဘူးလားဟင်"ဟု ချိုသာစွာ ပန်းကလေးကတုံ့ပြန်သည်။

"ကျွန်မဟာ နေနဲ့တစ်ချိန်တည်းဖွားလာတာပါ"

မင်းသားလေးသည် ဤပန်းလေး၏သိက္ခာမရှိပုံ မရိုးသားပုံကိုလွယ်ကူစွာဖြင့် အကဲခတ်နိုင်သည်။

"အခု မနက်စာစားချိန်ရောက်လာပြီလို့ထင်တယ်"

ပန်းကလေးသည်ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

"ကျွန်မ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကို ရှင် စေတနာရှိမယ်ဆိုရင်..."

မင်းသားလေးသည်၊ ရှိန်းဖိန်းသွားလျက် အဆောတလျင်ပြေးသွားကာ ရေပန်းခရားကိုယူ၍ ပန်းကလေးကို ရေလောင်းပေးလိုက်သည်။

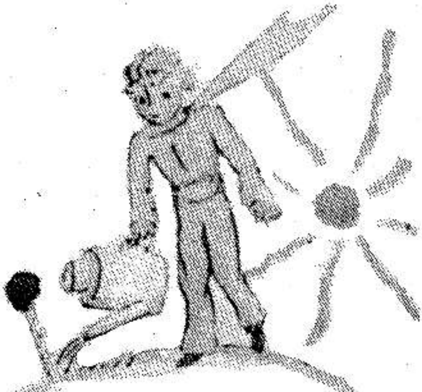

[illegible]သည် သူ၏အလှကို မာနတံခွန်ထူလျက် မင်းသား [illegible]ချီးကျူးမှုကိုခံယူလေသည်။ ထိုမာနထောင်မှုမျိုးကို [illegible]မင်းသားလေးအတွက် အမှန်အခက်ခဲရှိသည်၊ တစ်နေ့သ၌ [illegible]သည် သူ၏ဆူးခက် ၄ ခက်အကြောင်းကို ပြောပြနေရင်းက "[illegible]ထုတ်ထားတဲ့ ကျားတွေလာပါစေ"ဟု မင်းသားလေးကို [illegible]သည်။

"ငါ့ရဲ့ ဂြိုဟ်ကလေးမှာ ကျားမရှိပါဘူး"ဟု မင်းသားလေးက [illegible]သည်၊ "ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကျားတွေဟာ ပေါင်းပင်တွေကို [illegible]ပါဘူး"ဟု မင်းသားလေးကဆက်ပြောသည်။

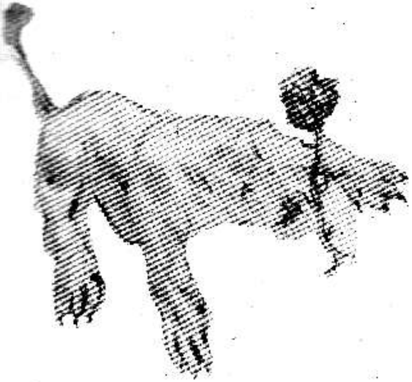

"ကျွန်မဟာ ပေါင်းပင်မဟုတ်ပါဘူးရှင်"ဟု ချိုသာစွာပြန်၍ [illegible]လိုက်သည်။

"ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ"

"ကျွန်မကျားတွေကို ဘယ်တော့မှမကြောက်ပါဘူး၊ လေတိုက် [illegible]မှုကိုပဲကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကျွန်မအတွက် လေကိုအကာကွယ် [illegible]မယ့် အကာကွယ်ကလေးများမရှိဘူးထင်တယ်"

လေရန်သည် ပန်းကလေးအတွက်ကံဆိုးတာပဲဟု မင်းသား [illegible]လေးက မှတ်ချက်ချရင်း ဒီပန်းကလေးဟာ အလွန်ရှုပ်ထွေးတဲ့

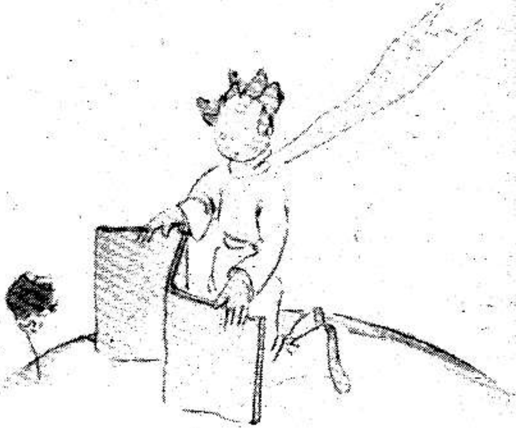

သတ္တဝါကလေးဟု သူ့ကိုယ်သူပြောလိုက်သည်။

"ညတိုင်းကျွန်မကို မှန်ပေါင်းချောင်ထဲမှာ ထည့်ထားစေချင်ပါတယ်၊ ရှင်နေတဲ့နေရာက သိပ်ကိုအေးလှတယ်၊ ကောင်းလဲမကောင်းဘူး၊ ကျွန်မလာခဲ့တဲ့နေရာကတော့" ပန်းကလေးသည် ဤနေရာတွင် စကားစကိုဖြတ်ထားလိုက်သည်။

ဤပန်းကလေးသည် ပန်းစေ့အသွင်ဖြင့် လာခြင်းသာဖြစ်သည်၊ အခြားကမ္ဘာအကြောင်းဘာမှ သိနိုင်ဖွယ်ရာမရှိ၊ ပန်းကလေးသည် မမှန်မကန်တွေပြောမိ၍ အလိမ်ပေါ်တော့မလိုနီးနီး တွင် မင်းသားလေး၏ အမှားဖြစ်သွားအောင် ဟန်လုပ်၍ ချောင်းနှစ်ခါ သုံးခါဆိုးပြရင်း စကားပြောင်းလိုက်သည်။

"ဘယ်မှာလဲအကာအကွယ်"

"မင်းပြောကတည်းက ငါသွားရှာမလို့ပဲ"

ပန်းကလေးသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသားလေးခံစားစေရန် တမင်ထပ် ၍ချောင်းကိုအားစိုက်ပြီး ဆိုးပြလိုက်သည်။

[illegible]သည် ပန်းကလေးအား မည်သို့ပင်စေတနာ [illegible] ငင်းပန်းပေါ်၌ သံသယဖြစ်မိလာသည်၊ [illegible] ပန်းကလေးပြောသွားသည့် အရေးမပါသော [illegible] လေးလေးနက်နက် ယူဆနားထောင်မိသည့်အတွက် [illegible]ကောင်းဖြစ်ရသည်။

"[illegible]တွေကို နားမထောင်ခဲ့ရင်အကောင်းသား" ဟု [illegible]ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောပြသည်။

"[illegible]ဟာ ပန်းတွေရဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှနားထောင်ဖို့ [illegible] လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့အလှကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုပြီး [illegible]ကိုသာ ရှူရှိုက်နေဖို့ကောင်းတယ်၊ကျွန်တော့်ဂြိုဟ်ကလေးက [illegible] ဟာ ဂြိုဟ်တစ်ခုလုံးကို မွှေးကြိုင်စေတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ [illegible]ကျက်သရေကို ဘယ်လိုခံစားနှစ်သက်ကြည်နူးရမယ်

ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ဒီလက်သည်းရှည်ရဲ့ အကြောင်းဟာ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကို သနားဂရုဏာ ဖြစ်စေဖို့သာကောင်းတယ်"

ထိုနောက်တစ်ဖန်ဆက်၍ သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖွင့်ဟပြောသည်။

"ကျွန်တော်အကြောင်းအရာတွေကို ဘယ်လိုနားလည်ရမယ်ဆိုတာကိုမသိဘူး၊ကျွန်တော်သူပြောတာတွေကို နားထောင်ပြီး ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်းမပြုပဲ၊အမှုအရာ အပြုအမူတွေဖြင့်သာ အကဲခတ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ သူဟာသူ့ရဲ့အလှ၊ သူ့ရဲ့ရနံ့ကိုပြပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းစားတယ်၊ သူ့ရဲ့မာယာနောက်ကွယ်က သူ့ရဲ့ကြင်နာမှု အားလုံးကို ရိပ်စားမိသင့်တယ်၊ကျွန်တော်သူ့ထံက ထွက်မပြေးသင့်ဘူး၊ပန်းတွေဟာ တည်ကြည်မှုမရှိပဲမခိုင်မြဲကြပါကလား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သူ့ကို ချစ်တတ်ဖို့ အင်မတန်မှ ငယ်လှပါသေးတယ်"

၉

ငှက်ရိုင်းတစ်အုပ်နေရာပြောင်းရွှေ့ကြသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ သူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက်လုပ်သွားသည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်၊ သူထွက်ခွာသွားမည့် မနက်ခင်းတွင် သူ၏ဂြိုဟ်ကလေးအား နေရာတကျ ထားခဲ့သည်၊ သူသည်လှုပ်ရှားပေါက်ကွဲလျက်ရှိသော မီးတောင်နှစ်ခုကို သေချာစွာသုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့သည်၊ သူသည် ဤလှုပ်ရှားပေါက်ကွဲ တတ်သော မီးတောင်နှစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သည်၊ ၎င်းမီးတောင်များ၏အ ပူရှိန်ဖြင့် သူ၏နံနက်စာကိုနွှေးပြီး စားသောက်ရန် သူ့အတွက် အလွန်အဆင်ပြေပေသည်၊ လှုပ်ရှားခြင်းလုံးဝ မရှိတော့သည့်မီးတောင်အသေတစ်ခုကိုလည်း သူပိုင်သေးသည်၊ သို့သော်

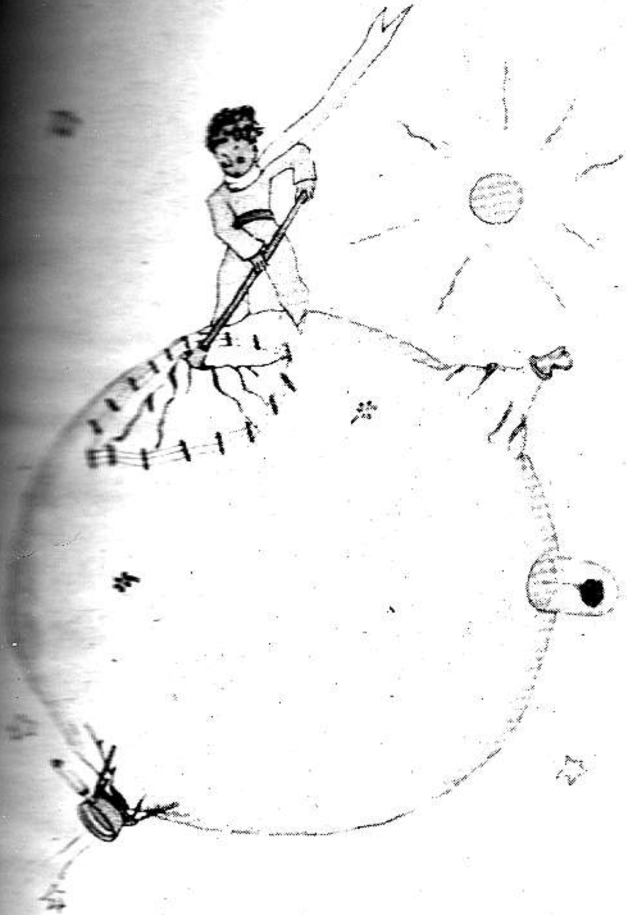

သူသည်လှုပ်ရှားပေါက်ကွဲလျက်ရှိသော မီးတောင်များကို သေချာစွာသုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့သည်။

သူပြောလေ့ပြောထရှိသည့် အတိုင်း "ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး..." ထိုသေနေသောမီးတောင်ကိုလည်း ရှင်းလင်းပစ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ သူတို့ကို သေချာကျနစွာ ရှင်းလင်း သုတ်သင် ထားပါလျှင် မီးတောင်များသည် ဖြည်းညှင်းစွာ လောင်ရုံမှ တစ်ပါး ပေါက်ကွဲခြင်း လုံးဝရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲခြင်းသည်၊ ခေါင်မိုးပေါ်၌ရှိသော မီးခိုးတိုင်မှထွက်လာသော မီးနှင့် ပင်တူသည်၊ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် သေးငယ်သော သတ္တဝါများဖြစ်ကြ၍ မီးတောင်ကြီးများကို မရှင်းလင်း မသုတ်သင်နိုင်ပေ၊ ထို့ကြောင့်မီးတောင်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား မဆုံးနိုင်သော ဒုက္ခပေးခြင်းမျိုးဖြင့် ဒုက္ခပေးပေးနေကြသည်။

မင်းသားလေးသည် အညှောက်အစို့ထွက်နေသော မက်လင်ပင်ငယ်ကလေးများကိုလည်း စက်ဆုတ်ဖွယ်ရာအမှတ်ဖြင့် ၎င်းတို့အား ဆွဲနုတ်ပစ်သည်၊ သူ၏ဂြိုဟ်ကလေးဆီသို့ ဘယ်တော့မှပြန်လာချင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူယုံကြည်သည်၊ ယခုကဲ့သို့နောက်ဆုံးနံနက်ခင်းတွင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသောသူလုပ်ကိုင်နေသည့် အလုပ်များသည် သူ့အဖို့တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပေ၊ သူသည်ပန်းကလေးကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့်ရေလောင်းသည်၊ ၎င်းပန်းကလေးအား မှန်ပေါင်းခြောင်ကလေးထဲထည့်မည်အပြုတွင် သူ့ကိုယ်သူ မျက်ရည်ကျလုလုအခြေသို့ရောက်နေပြီကို သိရှိခံစားလျက်ရှိသည်။

"သွားတော့မယ်နော်"ဟု သူကပန်းကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

ပန်းကလေးသည် မည်သို့မှ အဖြေမပေးပေ။

"သွားတော့မယ်"ဟု နောက်တစ်ကြိမ်နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်ပန်းကလေး ချောင်းဆိုးပုံမှာ အအေးမိ၍ ချောင်းဆိုး ခြင်းမဟုတ်တော့ပေ။

"ကျွန်မဟာ တကယ်နုံ့ဖျင်းတာပဲ"ဟု မင်းသားလေးကိုပြောလိုက်သည်၊ "ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ရာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပျော်ပျော်

[illegible] [illegible]ကောင်ကြီးစားပါ"

သူ[illegible]တင်ရှိ့ချခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်တော့သည့်အတွက် [illegible] [illegible]မှာအံ့အားသင့်မိသည်။

[illegible]ကလေးသည် နားမလည်နိုင်သော အမူအရာဖြင့် [illegible] နှင်းပေါင်းခြောင်ကို လေထဲ၌ ဖမ်းကိုင်ဆုတ်ထားပြီးလျှင် [illegible]ကလေး၏ ချိုသာမှုကို လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် [illegible]

"[illegible]တယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မချစ်တယ်"ဟု ပန်းကလေးက [illegible]သည်၊ "ရှင်ဒါကို တစ်ချိန်လုံးမသိတာ ကျွန်မအပြစ်ပါပဲ၊ [illegible]အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ... ကျွန်မလိုပဲ [illegible] ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာနေပါ၊ ဒီပေါင်းခြောင်လေးလဲဒီလိုပဲ [illegible]တော့၊ ကျွန်မ မလိုချင်တော့ဘူး"

"ဒါပေမယ့် လေလာရင်ကော"

"ကျွန်မရဲ့အအေးမိခြင်းဟာ ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး၊ ညဘက်မှာ [illegible]လေအေးဟာ ကျွန်မကိုသက်သာကောင်းမွန်စေအောင် [illegible]ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မဟာပန်းပဲမဟုတ်လား"

ဒါပေမယ့် တိရိစ္ဆာန်တွေရော"

"ကျွန်မလိပ်ပြာကလေးတွေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တယ်ဆိုရင် [illegible] ခူနှစ်ကောင် သုံးကောင်ရဲ့ သည်းညည်းခံနိုင်ရမယ်၊ ကျွန်မလိပ်ပြာတွေကိုသိကျွမ်းချင်ရင် ခူကောင်တို့ရဲ့ဒဏ်ကို ခံရမှာပဲ၊ ဒီလိပ်ပြာကလေးတွေဟာ အဆင်အသွေးတကယ်လှတာပဲ၊ဒီခူကောင်တွေလိပ်ပြာသာမရှိရင် ကျွန်မဆီ ဘယ်သူလာလည်ကြမှာလဲ၊ ရှင်က အဝေးကြီးမှာရှိနေမှာလား၊ သားရဲတိရိစ္ဆာန်အကောင်ကြီးတွေကို ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာလည်း သူတို့လက်သည်းရှည်ကြီးတွေနဲ့ တူတဲ့ ဆူးခက်တွေ ရှိတာပဲ"

သူမသည် ကျွန်တော့်အား သူ၏ဆူးခက်လေးခက်ကို အရိုးခံ အတိုင်းပြသသည်၊ ထိုနောက်ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

" ဒီမှာတရစ်ဝဲဝဲ လုပ်မနေပါနဲ့တော့ ၊ရှင်သွားဖို့ရာ ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ သွားတော့လေ"

သူမငိုကြွေးနေခြင်းကို မင်းသားလေးလုံးဝ မတွေ့မမြင် စေချင်ပေ၊သူမသည်အလွန်တရာ မာနကြီးသော ပန်းကလေးဖြစ်သည်။

၁၀

မင်းသားလေးသည် ၃၂၅၊ ၃၂၆၊ ၃၂၇၊ ၃၂၈၊ ၃၂၉နှင့် ၃၃၀စသည့်ဂြိုဟ်များ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်၊ သူသည် သူ၏အသိဉာဏ် တိုးပွားစေခြင်းငှါ ၎င်းဂြိုဟ်များသို့ သွားလာလည်ပတ်နေသည်။

ပထမဆုံးဂြိုဟ်ထဲတွင် ဘုရင်တစ်ပါးနေလေသည်၊ ခရမ်းရောင်နန်းဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်လျက် အဖိုးတန်သားမွေးကိုယ်ရုံဖြင့် သလွန်ပေါ်၌ ဘုရင်ကြီးထိုင်၍ နေသည်၊ ရိုးသားခန့်ငြားသော အသွင်အပြင်ကိုလည်း တစ်ချိန်တည်း၌ ဆောင်နေသည်။

"ဟောဒီမှာ လက်အောက်ခံ အခစားပါလား"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ် က မင်းသားလေးလာခြင်းကို တွေ့သောအခါ အော်၍ပြောသည်။

"သူငါ့ကို မမြင်ဖူးပဲနဲ့ဘယ်လိုများသိပါလိမ့်"ဟု မင်းသားလေး က မိမိကိုယ်ကို မိမိမေးခွန်းထုတ်မိသည်၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိဘုရင်မင်းမြတ်များအတွက် လူသားအားလုံးသည်လက်အောက်ခံ ကျေးကျွန်များအဖြစ် ဖြေရှင်းပြီးသားဆိုသည်ကို သူလုံးဝနားမလည်ပေ။ အားလုံးသော သူတစ်ပါးအပေါ်၌ ဘုရင်ဖြစ်ရခြင်းကြောင့် မာနထောင်လွှားလျက်ရှိသော ဘုရင်မင်းမြတ်က "အနားတိုးခဲ့ပါ-ဒါမှ ငါမင်းကို ကောင်းကောင်းမြင်ရမယ်"ဟုပြောလိုက်သည်။

[illegible]သည် ထိုင်စရာနေရာကို အနံ့အပြားလိုက်ရှာ [illegible] ကြိုက်တစ်ခုလုံးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ [illegible] နံအုပ်လွှမ်းမိုးထားသည့်အတွက် မင်းသားလေး [illegible] မောလာသဖြင့် သန်းလေတော့သည်။

"[illegible]မှာ အခစားဝင်ရင် ဒီလိုသန်းခြင်းဟာ [illegible]ကျင်ရာ ရောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရှေ့တော် [illegible]ကို တားမြစ်တယ်"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြောဆို [illegible]

"[illegible]သန်းတာကို ဘယ်လိုမှပိတ်ပင်တားမြစ်လို့မရနိုင် [illegible]" [illegible]နိုင်သော အမူအရာဖြင့် မင်းသားကလေးကအိုးတိုး [illegible]ပြောလိုက်သည်၊ ကျွန်တော်ကြာညောင်းစွာခရီးထွက်ခဲ့ရလို့ [illegible]ခဲ့ရပါ"

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါမင်းကို သန်းဖို့အမိန့်ပေးတယ်၊လူ [illegible] သန်းတာကို ငါမတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ [illegible]ခြင်းဟာငါ့အတွက် ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းအရာ တစ်ခု [illegible] လာပါထပ်ပြီးသန်းပါအုံး၊ ဒါဟာအမိန့်ပဲ"

"အမိန့်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ရွံ့စေတယ်၊ ကျွန်တော် [illegible]မသန်းနိုင်တော့ဘူး"ဟု တအံ့တသြမင်းသားလေးက ပြန်၍ [illegible]လိုက်သည်။

"အင်း–အင်း"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြောရင်း "အဲဒီတော့ [illegible] အမိန့်ပေးမယ် တစ်ခါတစ်ရံသန်းပြီး တစ်ခါတစ်ရံ…" [illegible]ကြီးသည် စကားအဆုံးမသတ်ဘဲ ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက် [illegible]

ဘုရင်မင်းမြတ်အဖို့ကား မိမိအာဏာကို လိုက်နာကြ ရန်ဖြစ် [illegible] လိုက်နာနားထောင်ခြင်း မပြုသူကို ဘုရင်မင်းမြတ်သည် [illegible]သည်းခံခြင်း ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ၊ သူသည်ဘုရင်မင်းမြတ်မှ [illegible]မြတ်ဖြစ် ခြင်းကြောင့်ပေတည်း၊ သို့သော် လွန်စွာကောင်း

မြတ်သော ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် အဓိပ္ပါယ်ရှိသော အမိန့်များကို ချမှတ်သည်။

"စကားအားဖြင့် သက်သေတစ်ခုပြရရင် အကယ်၍ငါ ဗိုလ်ချုပ်ကို ပင်လယ်ငှက်အသွင်ပြောင်းလိုက်ပါလို့ အမိန့်ပေးလိုက်ရင် ဗိုလ်ချုပ်က ငါ့ရဲ့အမိန့်မနာခံခဲ့ရင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အပြစ်လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့အပြစ်သာဖြစ်တယ်"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က မြွက်ကြားသည်။

"ကျွန်တော်ထိုင်ပါရစေ"ဟု ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် မင်းသားလေးက ပြောလိုက်သည်။

"ငါထိုင်စေလို့ အမိန့်ပေးတယ်"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြန်ပြောရင်း အထပ်ထပ်ဖြန့်ထားသော ဝတ်ရုံကို ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။

သို့သော်မင်းသားသည် ဤဂြိုဟ်ကလေး၏ သေးငယ်ပုံနှင့်ငြင်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် မည်သည့်အရာတွေကို အုပ်ချုပ်နေသနည်းဟု တွေး၍နေလေသည်။

"အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခွန်းမေးခွင့်ပြုပါ" ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုလျှောက်တင်လိုက်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးလည်း မင်းသားလေးကို "ငါ့ကိုမင်းမေးခွန်း မေးဖို့ အမိန့်ပေးတယ်"ဟု မြန်မြန်ပြောလိုက်သည်။

"အရှင်မင်းကြီး ဘာတွေကို အုပ်ချုပ်နေပါသလဲ"

"အားလုံးကို အုပ်ချုပ်နေတယ်"ဟု တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ ပြန်ဖြေကြားလိုက်သည်။

"အားလုံးအပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်နေတယ် ဟုတ်လား"

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် သူ၏ဂြိုဟ်၊အခြားဂြိုလ်များနှင့် ကြယ်များအပေါ်၌ အုပ်ချုပ်နေကြောင်းကို ကိုယ်လက်အမူအရာဖြင့်ပြပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဒီဟာတွေအားလုံးပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်နေတယ်လား"ဟု မင်းသားလေးက တစ်ဖန်ထပ်မေးလိုက်သောအခါဝယ်...

"ဒီဟာတွေအားလုံး အပေါ်မှာ"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း

[illegible]ပြီးကြောင်း။

သူ၏အုပ်ချုပ်မှုသည် အလုံးစုံကုန်သော အုပ်ချုပ်မှုသာမက [illegible]တစ်ခုလုံးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

"ကြယ်တွေဟာ အရှင်မင်းမြတ်ကို နာခံကြပါရဲ့လား"

"နာခံကြတာပေါ့၊ချက်ချင်းကိုနာခံတယ်၊ ငါ့အမိန့် မလိုက်နာမှု [illegible]သည်းမခံပါဘူး" ဟုဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အာဏာသည် မင်းသားလေးအား အလွန် [illegible]စေလေသည်။ အကယ်၍သာ သူသည် ဤသို့သော [illegible]ရှင် မျိုးဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် နေဝင်ချိန်ကို တစ်နေ့အခါ ၄၃ကြိမ်သာမက [illegible] သို့မဟုတ် အခါတရာ၊ အခါနှစ်ရာထိအောင်ပင် ကုလားထိုင်ကို [illegible] ထိုင်၍ကြည့်နေနိုင်ပေလိမ့်မည်၊ သူသည်မိမိစွန့်လွှတ်ခဲ့သော [illegible]လေး ကိုပြန်၍ သတိရလာသည်။ တစ်ဖန်အားတင်းလျက် [illegible]မင်းမြတ်ထံမှ အကူအညီတစ်ခုတောင်းလိုသည့် ဆန္ဒဖြင့် ဘုရင် [illegible]မြတ်ကြီးအား မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်နေဝင်ချိန်ကို ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် [illegible]ချမ်းသာစေရန် သနားညှာတာသောအားဖြင့် နေကိုဝင်ဖို့အမိန့်ပေး [illegible]ပါ"

"ကျုပ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးကို လိပ်ပြာအသွင်ဆောင်ပြီး ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်ကနေတစ်ပွင့်ကိုပျံသန်းမှုပြုပါလို့-သို့မဟုတ် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ [illegible]ယ်ရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုရေးပါလို့...သို့မဟုတ် ပင်လယ်ငှက် အသွင် ပြောင်းလဲပါလို့...အမိန့်ပေးရင်း ဒီစစ်ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ဒီအမိန့်ကို မနာခံရင် ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှာလဲ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကိုလား၊ ကျုပ်ကိုလား" ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြောကြားလိုက်သည်။

"အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အပြစ်ပေါ့" ဟု မင်းသားလေးအမှန် ဖြေလိုက် သည်။

"သိပ်မှန်တာပေါ့၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သူလုပ်နိုင်တဲ့ တာဝန်အလုပ်ဝတ္တရားကိုပဲလုပ်ခိုင်းရမယ်၊ လက်ခံလိုက်တဲ့တာဝန် အလုပ်

ဝတ္တရားဟာ အဓိပ္ပါယ်ရှိပြီးစဉ်းစားဆင်ခြင်မှုနဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမယ့်အလုပ်မျိုးသာဖြစ်ရပေမယ်၊ မင်းရဲ့လူတွေကို ရေထဲခုန်သေကြလို့ အမိန့်ပေးရင် တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာမှာပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ကို လိုက်နာ၊ နာခံကြဖို့ကျုပ်မှာပြောပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့အမိန့်ဟာ အဓိပ္ပါယ်ရှိပြီးမှန်ကန်နည်းလမ်းကျတယ်" ဟု ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးကပြောသည်။

"အဲဒီတော့ကျွန်တော့်ရဲ့နေဝင်ချိန်ကိုကော"ဟု ထပ်၍သတိပေးလိုက်သည်၊ အဖြေမရမချင်း မမေ့တတ်ပဲ မင်းသားလေးသည် အဖန်တလဲလဲ ထပ်၍မေးတတ်သည်။

"မင်းရဲ့နေဝင်ချိန်လား မင်းရရစေမှာပေါ့၊ ငါအမိန့်ပေးလိုက်မယ်၊ ငါ့ရဲ့အုပ်ချုပ်မှု နည်းစနစ်သိပ္ပံအရ အခြေအနေအခွင့်ကောင်းပေးလာတဲ့ အထိစောင့်ရဦးမယ်"

"အဲဒါဘယ်တော့လောက်ဖြစ်နိုင်ပါမလဲ"ဟု မင်းသားလေးက မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။

"အင်း–အင်း"ဟု ပြောဆိုရင်း ပြက္ခဒိန်အထူကြီးကိုလှန်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးသောအခါ"အင်း...၊ အင်း...၊ ဒီအချိန်ဟာ ဒီညနေ ၈နာရီထိုးဖို့ မိနစ် ၂၀လောက်မှပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါ့အမိန့်ကို ဘယ်လောက်နာခံကြတယ်ဆိုတာ မင်းတွေ့လိမ့်မယ်"

မင်းသားလေးသည်သန်းလေသည်၊ မမြင်မတွေ့နိုင်မည်ဖြစ်သော နေဝင်ချိန်အတွက် နောင်တကြီးစွာရနေသည်၊ ထို့နောက်လည်း သူသည် စိတ်ကုန်စပြုလာသည်။

"ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ခရီးဆက်ရလိမ့်ဦးမယ်"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအား လျှောက်တင်လိုက် သည်။

"မင်းမသွားပါနဲ့" ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် လက်အောက်ခံ အခစားတစ်ယောက် ရထားခြင်းကိုမာန်ဝင့်ကြွားနေခြင်းဖြင့် "မသွားပါနဲ့၊ မင်းကိုကျုပ်ဝန်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ်ခန့်ထားပါမယ်"ဟု ပြောလိုက်

ပထမဆုံးဂြိုဟ်ထဲတွင် ဘုရင်တစ်ပါးနေလေသည်။

သည်။

"ဘာဝန်ကြီးလဲ"

"တရားစီရင်တဲ့ တရားရေးဝန်ကြီးပေါ့"

"ဒါပေမယ့် ဒီမှာတရားစီရင်ဖို့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး"

"ဒါကိုတော့ ငါတို့မသိသေးဘူး၊ ငါ့ရဲ့နိုင်ငံကို တိုင်းခန်း မလှည့်ရသေးဘူး၊ ငါလဲသိပ်အိုနေပြီ၊ ဒီမှာ ယာဉ်ရထားစီးဖို့ရာ နေရာမရှိဘူး၊ လမ်းလျှောက်ရတာ ငါ့ကိုမောစေတယ်"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ကမင်းသားလေးကို ပြောပြနေသည်။

"ဟာ-ဒါကျွန်တော်ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဂြိုဟ်တစ်ခြမ်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း၊ ဟိုဘက်တစ်ခြမ်းမှာလဲ ဒီဘက်အခြမ်းလိုပဲ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးအားပြောလိုက်သည်။

"အဲဒီတော့ မင်းကိုမင်းပြန်ပြီးတရားစီရင်ပေါ့ ဒါဟာ အခက်ခဲဆုံးပဲမဟုတ်လား၊ အခြားသူတွေကို စစ်ဆေးဝေဖန်တာထက်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဝေဖန်စစ်ဆေးတာဟာ အခက်ခဲဆုံးမဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မှန်မှန်ကန်ကန်ဆန်းစစ်ဝေဖန်တတ်တဲ့လူဟာ ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ တကယ့်ပညာရှင်ပဲ"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ဆန်းစစ်ဖို့ရာ ဒီဂြိုဟ်ပေါ်မှာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်နေရာမှာမဆို ဆန်းစစ်နိုင်ပါတယ်"

"အင်း-အင်း-ကျုပ်ရဲ့ဂြိုဟ်ထဲက တစ်နေရာမှာ ကြွက်အိုကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံနိုင်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ကျုပ်ညကြရင် သူ့အသံကြားရတယ်၊ မင်း ဒီကြွက်အိုကြီးကို စစ်ဆေးနိုင်တယ်၊ တစ်ချိန်ကနေတစ်ချိန် မင်းသူ့ကိုသေဒဏ်ပေးရလိမ့်မယ်၊ သူ့ရဲ့အသက်ဟာ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာ တည်ပေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသူ့ကိုတရားစီရင်တိုင်းခွင့်လွှတ်ရမယ်၊ သူ့တစ်ကောင်တည်းရှိတဲ့ အတွက် ညာတာပြီး မွေးထားရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ ဒီတစ်ကောင်တည်းရှိတာ"ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက မင်းသားလေးကိုပြောဆိုသည်။

"ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှသေဒဏ်မပေးချင်ဘူး၊ အခုကျွန်တော်

"အင်း–အင်း၊ မသွားရဘူး" ဟုဘုရင်မင်းမြတ်က ပြောလိုက်

မင်းသားလေးသည် ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ပြီး ပြီဖြစ်၍ ဘု ရင်မင်းမြတ်ကြီးကိုလည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်စေချင်သဖြင့်...

"ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးခင်ဗျာ– တစ်ချက်တည်းနဲ့ နာခံမှုကို ဘုရင်မင်းမြတ်လိုလားရင် ကျွန်တော့်ကိုအခိပ္ပါယ်ရှိပြီး နာခံနိုင်မယ့် အမိန့်ကိုပေးရလိမ့်မယ်၊ဥပမာ–ကျွန်တော့်ကိုတစ်မိနစ်အတွင်း ထွက်သွားရမယ်လို့ အမိန့်ပေးရလိမ့်မယ်၊ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အခြေနေ ကောင်းနေပြီဟယ်လို့ထင်ပါတယ်" ဟုမင်းသားလေးကလျှောက်လေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးထံမှ မည်သို့မျှအဖြေမရသောအခါ မင်းသား လေးသည် တစ်ခဏမျှ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက် သက်ပြင်းချ၍ ထွက်သွားလေသည်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည်၊ အမြန်ဟာစ်အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ငါမင်းကို သံအမတ်ကြီးခန့်လိုက်ပြီ" ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး၏ အသံသည် မောက်ကြွားလှသည်။

"လူကြီးသူမတွေဟာ သိပ်ဆန်းကြယ်ပါလား" ဟု မင်းသားလေး သည် ခရီးကိုဆက်သွားရင်း သူ့ကိုသူပြောလိုက်သည်။

၁၁

ဒုတိယဂြိုဟ်ထဲတွင် အလွန်တရာဘဝင်မြင့်သော လူကြီး တစ်ယောက်နေထိုင်သည်။

"အင်း–အင်း ကျုပ်တော့ကြည်ညိုလေးစားတတ်တဲ့ လူတစ် ယောက်အလည်အပတ်လာတာကို လက်ခံရဦးတော့မယ်" ဟု အဝေးမှ လာနေသော မင်းသားလေးကို မြင်၍ပြောဆိုနေသည်။

ဘဝင်မြင့်နေသူများအတွက် သူမှလွဲ၍ အခြားသောသူများသည် အားလုံးကြည်ညို မြတ်နိုးတတ်သူများဖြစ်သည်ဟုယူဆကြသည်။

"ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ၊ ခင်ဗျားဆောင်းထားတဲ့ဟာဦးထုပ်ပေါ့"၊ ဟုမင်းသားလေးကပြောလိုက်သည်

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီဦးထုပ်ဟာအရိုသေပေးဖို့ဦးထုပ်ပဲ"ဟု ဘဝင်မြင့်နေသူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို အသိအမှတ်ပြုသူကို ကျုပ်နှုတ်ဆက်ဖို့ပဲ၊ ကံခေချင်တော့ ဘယ်သူမှကျုပ်ရဲ့ဂြိုဟ်ကိုဖြတ်သန်းသွားလာမှုမပြုကြဘူး"

"သြော်၊ဟုတ်လား"ဟု နားမလည်နိုင်သော အမူအယာဖြင့် မင်းသားလေးက ပြန်၍ပြောသည်။

"လက်ဝါးတစ်ခုနဲ့တစ်ခုရိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးပါ" ဟုဘဝင်မြင့်နေသောသူက နိုင်းလိုက်သည်။

မင်းသားလေးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အလည်အပတ်သွားရခြင်းထက်ယခုလို ဘဝင်မြင့်နေသော သူထံလည်ရခြင်းကို ပို၍ပျော်ရွှင်စရာ၊ ရယ်စရာကောင်းလေသည်ဟုထင်မိသည်။

သူသည်လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တဖန်ရိုက်၍ လက်ခုပ်တီးပြန်သည်၊ ဘဝင်မြင့်နေသောသူကလည်း ဦးထုပ်ကိုမြှောက်၍မြှောက်၍ ဟန်ပါပါ အလေးပြုသည်။

ငါးမိနစ်မျှ ဤသင်ခန်းစာကို လေ့ကျင့်ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ မင်းသားလေးသည်၊ ဤကဲ့သို့သော ကစားနည်းမျိုးကို ပျင်းရိငြီးငွေ့စပြုလာသည်။

"ဦးထုပ်ကျလာအောင် လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ"ဟုမင်းသားလေးကမေးလိုက်သည်။

ဘဝင်မြင့်နေသူသည်၊ မင်းသားလေးပြောသော စကားကိုလုံးဝမကြားပေ၊ ဘဝင်မြင့်သောသူများသည် မြှောက်ပင့်၍ ပြောဆိုသောစကားများမှအပအခြားစကားများကိုမကြားကြ။

"ကျုပ်ကို မင်းတကယ်လေးစားကြည်ညိုရဲ့လား"ဟု မင်းသား

ဒုတိယဂြိုဟ်ထဲတွင်အလွန်တရာဘဝင်မြင့်သော လူကြီးတစ်ယောက်
နေထိုင်သည်။

လေးကို သူကမေးလိုက်သည်။

"ကြည်ညိုလေးစားတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်"

"ကြည်ညိုလေးစားတယ်ဆိုတာ မင်းကကျုပ်ကို၊ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊အဝတ်အစားအကောင်းဆုံးဝတ်ဆင်တဲ့သူ၊ ပိုက်ဆံအချမ်းသာဆုံးလူ၊ ဒီဂြိုဟ်ပေါ်မှာကျုပ်ကို အတော်ဆုံးလူဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုခြင်းပဲဖြစ်တယ်"

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ဒီဂြိုဟ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာမဟုတ်ဘူးလား"

"တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကိုတော့ ကြည်ညိုမြဲကြည်ညိုပါ"

"ခင်ဗျားကိုကျုပ်ကြည်ညိုပါတယ်"ဟု ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်၍ မင်းသားလေးကပြန်ပြောလိုက်သည်၊ "ဒါပေမယ့်ကြည်ညိုခံယူချင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ"ဟုပြောရင်းမင်းသားလေးသည် ထွက်သွားလေသည်။

လူကြီးများသည် တကယ်ခွကျသော သူများဖြစ်ကြသည်ဟု ခရီးဆက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူပြောသွားသည်။

၁၂

နောက်ဂြိုဟ်တစ်ခုတွင် အရက်သမားကြီးတစ်ဦးနေထိုင်သည်၊ ခရီးစဉ်လှည့်ပတ်ရာ၌ ၎င်းဂြိုဟ်တွင် ကြာရှည်စွာမနေ၊ ၎င်းခရီးစဉ်သည် မင်းသားလေးကို စိတ်ညစ်ညူးစေသည်။

"ခင်ဗျားဒီမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ"ဟု မင်းသားလေးက အရက်သမားကြီးကို မေးလိုက်သည်၊ အရက်သမားကြီးနှင့်အတူတကွ၊ အရက်ပုလင်းအပြည့်များနှင့် အရက်ပုလင်းအလွတ်များရှေ့တွင် အရက်

သမားကြီးသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာနေထိုင်သည်ကို မင်းသားလေး တွေ့ရသည်။

"ကျုပ်အရက်သောက်နေတယ်"ဟု ပူဆွေးသောလေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ခင်ဗျားသောက်နေသလဲ"ဟု မင်းသားလေးက မေးလိုက်သည်။

"မေ့ပစ်နိုင်အောင်သောက်တာပေါ့"ဟုအရက်သမားကြီး ကပြန်ပြောသည်။

"ဘာကို မေ့ပစ်ဖို့လဲ"ဟု မေးမြန်းရင်း မင်းသားလေးသည် ၎င်းအရက်သမားကြီးကို သနားသွားသည်။

အရက်သမားကြီးသည် ခေါင်းကိုငိုက်စိုက်ချလျက် "ငါ့အရှက်ကို ငါမေ့ပျောက်ပစ်ဖို့ပဲ"ဟု ပြောသည်။

"ဘာကို ရှက်တာလဲ"ဟု ထပ်၍ မင်းသားလေးက အကူညီပေးလို၍ မေးမြန်းသည်။

“အခုလိုသောက်ခြင်းကို ရှက်ခြင်းပဲ”

အရက်သမားကြီးသည်ထိုစကားကိုအဆုံးသတ်လိုက်ပြီး နောက် ထပ်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

လူကြီးသူမများသည်အလွန်တရာအံ့ဩ ထူးဆန်းဖွယ်ကောင်း လေစွဟုတွေးရင်း မင်းသားလေးသည် ဆက်လက်၍ ခရီးနှင်ပြန်သည်။

၁၃

စတုတ္ထဂြိုဟ်သည် စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်သော ဂြိုဟ်ဖြစ် သည်။ စီးပွားရေးသမားသည် အလွန်ပင်အလုပ်များနေ၍ မင်းသားလေး လာသည်ကိုပင် ခေါင်းမော့၍မကြည့်နိုင်အားပေ။

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ”ဟု မင်းသားလေးက နှုတ်ဆက် လျက်၊ “ခင်ဗျားစီးကရက်မီးတောင်သေနေပြီ”ဟု မင်းသားလေးက ပြောသည်။

“သုံးနှင့်နှစ်ပေါင်းငါး၊ ငါးနှင့်ခွန်ပေါင်း၊ ဆယ့်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ် နှင့်သုံးပေါင်း ဆယ့်ငါး၊ ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ၊ ဆယ့်ငါးနှင့်ခွန်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်နှစ်၊ နှစ်ဆယ်နှစ်နှင့်ခြောက်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ရှစ်၊ ကျုပ်မှာမီးညှိဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှင့်ငါးပေါင်း သုံးဆယ့်တစ်၊ အင်း ဒီတော့အားလုံးပေါင်းတော့ငါးရာနှင့် တစ်သန်း၊ ခြောက်သောင်းနှစ် ထောင်၊ နှစ်ရာ၊ ခွန်နှစ်ရာနဲ့ သုံးဆယ့်တစ်”

“ဘာသန်းငါးရာလဲ”

“အိုး၊ မင်းဒီနားမှာရှိနေတုန်းပဲလား၊ ငါးရာနဲ့တစ်သန်း ကျုပ်မရပ်လိုက်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်အလုပ်သိပ်များနေတယ်၊ ကျုပ်ဟာအ ရေးကြီး တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေတယ်၊ မဆီမဆိုင်တဲ့ပေါ့ပျက်ပျက် စကားမျိုး ပြောပြီး ပျော်တတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က နှစ်နှင့်ငါး၊ခွန်နှစ်။

"ငါးရာနဲ့ တစ်သန်းကဘာလဲ"ဟု အဖြေမရမချင်းမေးခွန်းကို အမေး မခံတတ်သော မင်းသားလေးသည် ထပ်၍မေးသည်။

စီးပွားရေးသမားများသည် ခေါင်းကိုမော့၍ပြောသည်။

"ကျုပ်ငါးဆယ့်လေးနှစ်အတွင်း ဒီဂြိုဟ်ထဲမှာ နေထိုင်နေတဲ့ ကာလပတ်လုံး သုံးခါပဲအနှောင့်အယှက်နဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးတယ်၊ ပထမဆုံးအနှောင့်အယှက် ခံရတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တုန်းကပဲ၊ ဘဲငန်းတစ်ကောင်လိမ့်ကျခဲ့တယ်၊ ဘယ်ကနေလိမ့်ကျလာမှန်းကို ဘုရားသခင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ကြောက်ခမန်းလိလိ ဆူညံ တဲ့အသံပေးပြီး နေရာ အနှံ့အပြားကို သူ့ရဲ့အသံနဲ့ ဖုံးလွှမ်းသွားစေတယ်၊

ကျုပ်ဂဏန်းပေါင်းနေတာ လေးကြိမ်တိုင်တိုင်မှားသွားတယ်
ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၁)ဆယ့်တစ်နှစ်လောက်တုန်းက
ကျုပ်အဆစ်ကိုက်ရောဂါခံစားနေရခြင်းဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်လေ့ကျင့်ခန်း
လုပ်ဖို့လဲအချိန်မရဘူး၊လျှောက်လည်ပတ်သွားလာဖို့လဲ အချိန်မရဘူး
တတိယအကြိမ်ကတော့အခုပါပဲ၊ ကျုပ်ငါးရာနှင့်တစ်သန်းပြောနေတုန်း
က…

"ဘာသန်းပေါင်းတွေလဲ"

စီးပွားရေးသမားသည် သူ့မေးခွန်းကို ဆက်၍အဖြေမပေးလျှင်
အေးအေးသက်သာ နေရမည်မဟုတ်မှန်းသိလာသည်။

"သန်းပေါင်းများစွာသေးငယ်တဲ့ အရာဝတ္ထုကလေးတွေ"
ဟု ပြောလေသည်။ "တစ်ခါတစ်ရံတို့ကောင်းကင်မှာမြင်တာတွေလေ"

"ယင်ကောင်တွေလား"

"ဟင့်အင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလက်လက်နဲ့ အရာဝတ္ထုလေးတွေ
လေ"

"ပျားကောင်တွေလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေဝါရောင်အဆင်းရှိပြီး တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့
အရာဝတ္ထုကလေးတွေ၊ ပျင်းရိသူတွေကို၊ စိတ်ကူးယဉ်စေတဲ့ အရာဝတ္ထု
ကလေးတွေပဲ၊ ကျုပ်အဖို့ကတော့ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပဲပတ်
သက်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဘဝမှာ ကျုပ်ပျင်းရိပြီး စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မက်
နေဖို့အချိန်မရှိဘူး"

"သြော်–ခင်ဗျားကြယ်တွေကို ပြောနေတာလား"

"အင်း၊ ဟုတ်တယ်ကြယ်တွေလေ"

"ဒီကြယ်ငါးသန်းကို ခင်ဗျားဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ငါးရာနဲ့တစ်သန်း၊ ခြောက်ရာနှစ်ဆယ့်နှစ်ထောင်၊ ခွန်နှစ်ရာ
သုံးဆယ်တစ်၊ ကျုပ်ဟာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်တယ်၊
ကျုပ်ဟာဇီကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ"

"ခင်ဗျား ဒီကြယ်တွေကို ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ကျွဲဘာလုပ်တယ်...ဟုတ်လား"
"ဟုတ်တယ်"
"ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကျုပ်ပိုင်တယ်"
"ခင်ဗျားကြယ် တွေကိုပိုင်တယ်"
"ဟုတ်တယ်"
"ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဘုရင်တစ်ပါးတွေ့ပြီးပြီ၊ ဒီဘုရင်-"
"ဘုရင်တွေဟာ ကြယ်တွေကို မပိုင်ဘူး၊ကြယ်တွေအပေါ်မှာ သူတို့အုပ်ချုပ်တယ်၊ ဒါဟာမတူတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုကွ"
"ခင်ဗျားဒီကြယ်တွေကို ပိုင်ရခြင်းဟာ ခင်ဗျားကို ဘာအကျိုးများစေလို့လဲ"
"ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင်လုပ်ဖို့အကျိုးရှိတယ်"
"ချမ်းသာခြင်းအတွက် ခင်ဗျားကို ဘာကောင်းကျိုးပြုသလဲ"
"ကျုပ်အတွက်နောက်ထပ် ရှာဖွေတွေ့ရှိမယ့် ကြယ်တွေကိုဝယ်နိုင်တယ်"
ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် သနားစရာကောင်းသော အရက်သမားကဲ့သို့ အကြောင်းပြပါကလား။
သူ့မှာမေးခွန်းများ ထပ်မေးစရာရှိသေးသဖြင့် မင်းသားလေးကမေးမြန်းသည်။
"လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီကြယ်တွေကို ဘယ်လိုပိုင်နိုင်ပါ့မလဲ"
"ဘယ်သူပိုင်ဆိုင်သလဲ"ဟု စီးပွားရေးသမားကမာကြောစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။
"ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဘယ်သူမှမပိုင်ဆိုင်ဘူး"
"ဒါဆိုရင် ကျုပ်ပိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ကျုပ်ဟာပထမဆုံး စဉ်းစားမိသူဖြစ်တယ်"
"ဒါဟာအရေးကြီးဆုံးပဲလား"
"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ်သူမှမပိုင်တဲ့စိန်ကို မင်းကောက်ရရင် မင်းပိုင်တာပေါ့၊ ဘယ်သူမှမပိုင်တဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို မင်းရှာဖွေတွေ့ရင်

မင်းပိုင်တာပေါ့၊ အကြံတစ်ခုကိုဘယ်သူ့မှမရခင် မင်းရရင် မင်းအကောင် အထည် သရုပ်ဖော်လိုက်ရင် မင်းရဲ့ကြံစည်အောင် မြင်ခြင်းပေါ့၊ ကျုပ်အဖို့ ဒီကြယ်တွေကို ကျုပ်ပိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကြယ်တွေ ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်သူ့မှတွေးတောခြင်းမပြုကြလို့ပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှန်ပါတယ်"ဟု မင်းသားလေးကပြန်ပြော လိုက်သည်။

"ဒီကြယ်တွေကို ခင်ဗျားဘာလုပ်သလဲ"

"ကျုပ်စီရင်အုပ်ချုပ်တယ်၊ ကျုပ်ထပ်ခါထပ်ခါ ရေတွက်ပြီးရင်း ပြန်ရေတွက်နေတယ်" ဟု စီးပွားရေးသမားကပြောလေသည်၊ "အဲဒါ သိပ်ခက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာအရေးကြီးတဲ့ အရာတွေပေါ်မှာ သဘာဝကျကျ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်တယ်"

မင်းသားလေးသည် ဘဝင်မကျချေ။

"ကျွန်တော်ပိုးပဝါကလေး တစ်ခုကိုပိုင်ဆိုင်ရင် ကျွန်တော့် လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူတကွ ယူဆောင်သွား နိုင်တယ်၊ အကယ်၍ကျွန်တော်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကိုပိုင်ရင် ဒီပန်းကလေး ခူးပြီး ကျွန်တော်နဲ့အတူတကွ ယူဆောင်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကောင်းကင်က ကြယ်တွေကို ချိုးဆွတ်ပြီး ယူမသွားနိုင်ဘူး"

"ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သူတို့ကို ဘဏ်တိုက်ထဲမှာ ထည့်ထားနိုင်တယ်"

"ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ကြယ်ကလေးတွေရဲ့ နံပါတ်ကို စက္ကူကလေး ပေါ်မှာ ရေးထားခြင်းကို ဆိုလိုတယ်၊ အဲဒီစက္ကူကလေးကို အံဆွဲထဲ ထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားခြင်း ဖြစ်တယ်၊"

"ဒါတင်ပဲကလား"

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်အဖို့တော်လောက်ပြီ"ဟုစီးပွားရေးသမားက ပြန်ပြောသည်။

"[illegible]ကောင်းလိုက်တာ"ဟု မင်းသားလေးသည်တွေးမိ
[illegible]ဆန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အရေးဒီလောက်မကြီးပါဘူး။
[illegible]ကြီးသောအရာဟူသမျှတွင် မင်းသားလေးသည် လူကြီး
[illegible]နိုင်သောအတွေးအခေါ်အယူအဆရှိသည်။
"[illegible]တော့မှာ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရှိတယ်"
[illegible]ပွားရေးသမားနှင့်စကားပြောသည်။
"[illegible]တော်နေ့တိုင်း ရေလောင်းပါတယ်၊ နောက်ကျွန်တော်
[illegible]လည်းပိုင်ပါသေး[illegible]ယ်၊ အပတ်တိုင်း ဒီမီးတောင်တွေကို
[illegible]ပါတယ်၊ သေနေတဲ့ မီးတောင်ကိုလဲဆေးကြောပါတယ်၊
[illegible]သိနိုင်ပါဘူး) ကျွန်တော်ဟာမီးတောင်များကို သော်လည်း
[illegible] ပန်းကလေးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းဖြင့် အသုံး
[illegible] ပြုလုပ်နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့ ကြယ်တွေကို
[illegible] ဝင်အောင်ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းမရှိဘူး"
စီးပွားရေးသမားသည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဟလျက် ဘာမျှ
[illegible]ပေးနိုင်တော့ပေ၊ မင်းသားလေးလည်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။
လူကြီးသူမများသည် များသောအားဖြင့် အမှန်ပင်ပိုလွန်း
[illegible] သူတွေဖြစ်ကြသည်ဟု ရိုးသားစွာတစ်ကိုယ်တည်း ပြောဆိုလျက်
[illegible]ဆက်၍ထွက်ခွာသွားသည်။

၁၄

ပဉ္စမဂြိုဟ်သည် အလွန်ဆန်းကြယ်လှသည်၊ အားလုံးသောဂြိုဟ်
ထဲတွင် အငယ်ဆုံးသောဂြိုဟ်ဖြစ်သည်၊ယင်းဂြိုဟ်ထဲတွင် မီးတိုင်တစ်တိုင်
နှင့် မီးထွန်းညှိသည့် လူတစ်ယောက်အတွက်သာ နေရာရှိသည်၊
မင်းသားလေးသည်လမ်းမီးတိုင်နှင့် မီးထွန်းသမားတို့မည်သို့အသုံးဝင်ပုံကို

စဉ်းစား၍မရပေ၊ အိမ်လည်းမရှိ လူလည်းမရှိသော ကောင်းကင်တစ်ခွင်၊ ဂြိုဟ်သေးသေးလေးတွင် ငှင်းမီးတိုင်နှင့် မီးထွန်းသမားရှိပုံကို မင်းသားလေးသည် မည်သို့မျှသဘောမပေါက်ပေ၊ သို့သော် မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောလေသည်။

"မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒီလူဟာအဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ လူဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီလူဟာဘုရင်မင်းမြတ်လောက်တော့ အဓိပ္ပါယ်မမဲ့ဘူး၊ ဘဝင်မြင့်တဲ့လူ၊ အရက်သမား၊ စီးပွားရေးသမားတို့လောက်တော့ အဓိပ္ပါယ်မမဲ့ဘူး၊ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းဟာ အနည်းဆုံးတော့အဓိပ္ပါယ်ရှိနေတာပဲ၊ လမ်းမီးတိုင်ကို သူမီးထွန်းလိုက်တဲ့အခါမှာ သူဟာကြယ်လေးတစ်ပွင့်သို့မဟုတ် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို အသက်သွင်းလိုက်တာနဲ့အတူတူပဲ၊ သူမီးမှိတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီပန်းလေးနဲ့ကြယ်လေးကို အိပ်ခိုင်းတာပဲ၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကလေးပဲ၊ ချစ်စရာကောင်းတာကြောင့်တကယ်အသုံးဝင်တယ်"

မင်းသားလေးသည် ဂြိုဟ်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါမီးထွန်းသမားကို အရိုအသေပြုလိုက်သည်။

"ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ဒီမီးကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ငြိမ်းလိုက်တာလဲ"

"ဒါတွေဟာ အမိန့်ကြောင့်ပဲ"ဟု မီးထွန်းသမားက ပြန်ဖြေသည်၊ "ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ"

"အမိန့်တွေက ဘာအမိန့်တွေလဲ"

"အမိန့်က ကျုပ်မီးငြိမ်းဖို့ပဲ၊ ကောင်းသောညနေခင်းပါ"

မီးထွန်းသမားသည် မီးကိုပြန်လည်၍ညှိထွန်းလေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားမီးပြန်ထွန်းရတာလဲ"

"ဒါတွေဟာ အမိန့်တွေပဲ"ဟု မီးထွန်းသမားကပြောသည်။

"ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်ဘူး၊" ဟုမင်းသားလေးက ပြောဆို သည်။

"ဘာမှနားလည်ဖို့မလိုဘူး၊ အမိန့်ဟာအမိန့်ပဲ"ဟု မီးထွန်းသမားကပြောသည်၊

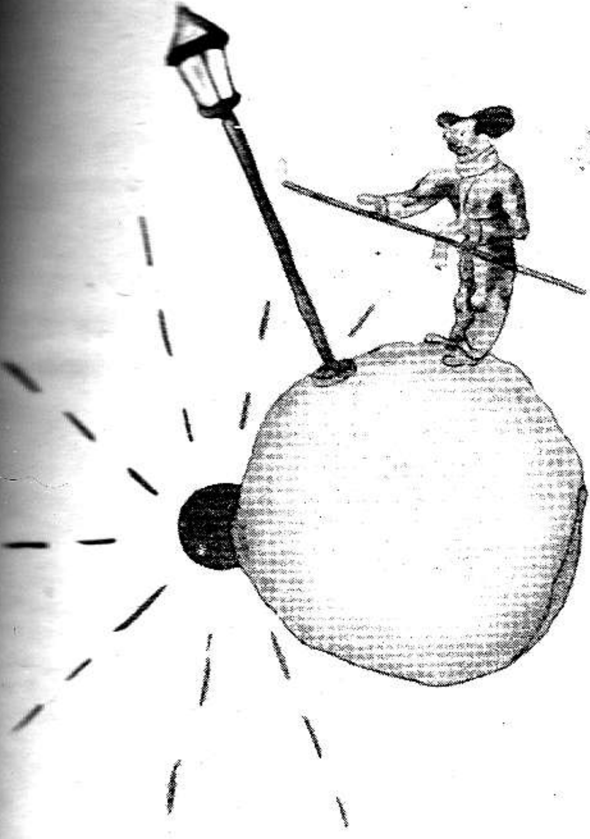

ကျုပ်ဟာအလွန်ဆိုးရွားကဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မိနေပြီ။

"ကောင်းသော မနက်ခင်းပါ"

သူသည်မီးငြိမ်းလိုက်သည်၊ထို့နောက် သူ၏နဖူးကိုအနီအကွက်တုံးအဆင်ပါသော လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် နဖူးကိုတို့၍သုတ်သည်။

"ကျုပ်အင်မတန် ဆိုးရွားတဲ့အလုပ်အကိုင် တစ်ခုကို လိုက်နာလုပ်ကိုင်မိနေပြီ၊ ဟိုရှေးတုန်းက အခ်ပွါယ်ရှိသေးတယ်၊ နံနက်ဆိုကျုပ်မီးငြိမ်းပြီးညနေကျမှ ကျုပ်မီးပြန်ထွန်းရတယ်၊ ကျန်တဲ့နေ့လည်ချိန်မှာ ကျုပ်နားချိန်ရသေးတယ်၊ ကျန်တဲ့ညနေပိုင်းမှာလဲ အိပ်ချိန်ရတယ်"

"အဲဒီတုန်းကတည်းက အမိန့်တွေပြောင်းသွားလို့လား"

"အမိန့်တွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောင်းခဲ့ပါဘူး၊ ဒါ-တကယ့်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့အရာတစ်ခုပဲ၊ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်ဂြိုဟ်ဟာ ပိုပြီးအလည်မြန်လာတယ်၊ အမိန့်တွေကတော့ဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူး" ဟု မီးထွန်းသမားကပြန်ပြောသည်။

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"ဟု မင်းသားလေးကမေးလေသည်၊

"ဒီတော့ အခုဂြိုဟ်ဟာ မိနစ်တိုင်းမှာ တစ်ပတ်လည်တယ်၊ ကျုပ်မှာတစ်စက္ကန့်မှ အနားမရတော့ဘူး၊ တစ်မိနစ်တစ်ခါကျုပ်မီးထွန်းရပြီးမီးပြန်ငြိမ်းရတယ်"

"ဒါဟာ အင်မတန်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျားနေတဲ့နေရာမှာ တစ်နေ့ဟာတစ်မိနစ်ပဲကြာသလား"

"ဒါဟာ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး"ဟု မီးထွန်းသမားကပြန်ပြောသည်၊ "ကျုပ်တို့ စကားပြောနေတုန်း တစ်လတောင်ကုန်ဆုံးသွားပြီ"

"တစ်လတောင်"

"ဟုတ်တယ်၊ တစ်လဘဲ၊ မိနစ်၃၀၊ ရက်ပေါင်း ၃၀၊ ကောင်းသော ညနေခင်းပါ"

သူသည်မီးကိုပြန်လည်၍ ထွန်းလေသည်။

မင်းသားလေးသည် အမိန့်ကိုသစ္စာရှိစွာ နာခံနေသော မီးထွန်းသမားကို ကြည့်ရင်းချစ်ခင်မိလေသည်၊ သူသည်နေဝင်ချိန်များကို

[illegible] ကိုယ်တိုင် ကုလားထိုင်ကိုဆွဲ၍ ရှာဖွေခဲ့ရပုံကို သွား၍ [illegible] မီးထွန်းသမားကိုလည်း ကူညီချင်သောသဘောဖြင့် [illegible]သည်။

"ခင်ဗျားသိသလား၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနားချင်ရင် နားနိုင်တဲ့ [illegible]စ်ခုသိတယ်"

"ကျုပ်အမြဲပဲနားချင်ပါတယ်"ဟု မီးထွန်းသမားက ပြန်ပြော [illegible]

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်သည်တစ်ချိန်တည်း [illegible]၍ ပျင်းရိနိုင်သည်ဟု မင်းသားလေးကဆက်၍ ရှင်းပြသည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ ဂြိုဟ်လေးကသေးလွန်းလှလို့ ခြေသုံးလှမ်း၊ [illegible] လိုက်ရုံနဲ့ တစ်ပတ်ပြည့်သွားတယ်၊ နေရောင်ထဲမှာ အမြဲနေဖို့ [illegible] ဖြည်းဖြည်းကလေး လမ်းလျှောက်ရပေလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား [illegible]ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင်ခင်ဗျားလမ်းလျှောက်ရမယ် အဲဒီတော့ ... [illegible]ရှည်လိမ့်မယ်"

"ဒါဟာ ကျုပ်အဖို့ သိပ်ကောင်းကျိုးပြုမှာမဟုတ်ဘူး"ဟု [illegible]ထွန်းသမားကပြန်ပြောသည်၊ ကျုပ်ဘဝမှာ အကြိုက်ဆုံးကတော့ [illegible]နေတာ အကြိုက်ဆုံးပဲ"

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကံမကောင်းဘူး"ဟု မင်းသားလေး [illegible] ပြောလိုက်သည်၊

"ကျုပ်ကံမကောင်းပါဘူး"ဟု မီးထွန်းသမားကပြန်ပြောသည်၊ "[illegible]ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ"

သူသည်မီးကိုပြန်၍ ငြိမ်းလိုက်သည်။

အဲဒီလိုလူစားမျိုးဟု ခရီးဆက်ရင်း မင်းသားလေးက သူ့ကိုယ်သူပြောသည် "အဲဒီလိုလူစားမျိုးကိုဘုရင်မင်းမြတ်ရော၊ ဘဝင်မြင့်သူရော၊ အရက်သမားရော၊ စီးပွားရေးသမားတို့ကပါ ရှုတ်ချကြမှာပဲ၊ သည်သို့ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်အဖို့သူဟာ အားလုံးနဲ့စာရင် အဓိပ္ပါယ် မမဲ့ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာထက် ဦးစားပေးပြုလုပ်တဲ့

အတွက်ကြောင့်ပဲ"

မင်းသားလေးသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ပြောသည်။

"ဒီလူတစ်ယောက်တည်း ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်သူ့ရဲ့ဂြိုဟ်ဟာ သိပ်ကိုသေးလှပေတယ်၊ လူနှစ်ယောက်နေဖို့ လုံးဝနေရာမရှိဘူး"

မင်းသားလေးဝန်မခံဝံ့သောအချက်မှာ ဤဂြိုဟ်ကလေးမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်သည်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤဂြိုဟ်ကလေးသည် တစ်နေ့အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင့်လေးရာလေးဆယ် ကြိမ်နေဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၅

ဆဋ္ဌမမြောက်ဂြိုဟ်သည် ပဉ္စမဂြိုဟ်ထက် ၁၀ ပြန်ပို၍ကြီးသည်၊ စာအုပ်များ အတွဲစဉ်လိုက်ပြုစုနေသော အဘိုးအိုကြီးနေထိုင်သည်။

"ဟာ၊ ဒီကိုလာပြီးလေ့လာရှာဖွေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရောက် လာပြီ"ဟု မင်းသားလေးလာနေသည်ကိုကြည့်၍ပြောသည်။

မင်းသားလေးသည် စားပွဲပေါ်၌ ထိုင်၍သက်ပြင်းချလိုက်သည်၊ သူသည်ဝေးလံသော ခရီးပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

"မင်းဘယ်ကလာတာလဲ"ဟု အဘိုးအိုက မေးလိုက်သည်။

"ဒီစာအုပ်ကြီးဟာ ဘာစာအုပ်ကြီးလဲ၊ ခင်ဗျားဘာလုပ် နေတာလဲ"ဟု မင်းသားလေးကမေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်ဟာ ပထဝီဆရာဖြစ်တယ်"အဘိုးအိုကြီးက ပြန်ပြောသည်။

"ပထဝီဆရာဆိုတာ ဘာလဲ"

"ပထဝီဆရာဆိုတာ ၊ တော၊တောင်၊ပင်လယ်၊ ကမ်း၊သဲကန္တာရ [illegible]တွေရှိရာကို သိတဲ့ပညာရှင်ပဲ"

"ဒါဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်"ဟုမင်းသား [illegible]လေး ပြောသည်။

"ဒီလူဟာ တကယ်အလုပ်ရှိတဲ့လူ"ဟု တွေးရင်းမင်းသားလေး [illegible] ၎င်း၏ဂြိုဟ်ကို လှမ်းကြည့်ရှုလိုက်သည်၊ [illegible] ဂြိုဟ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ဂြိုဟ်ဟာ သိပ်လှတာပဲ၊ ဒီမှာပင်လယ်တွေရှိပါ [illegible]"

"ကျုပ်ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ" ဟုပထဝီဆရာကပြောသည်။

"ဟာ (မင်းသားလေးသည်စိတ်ပျက်သွားကာ) တောင်တွေ [illegible] ရှိသလား"

"ကျုပ်ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ"ဟု ပထဝီဆရာကပြန်ပြောသည်။

"မြို့တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ သဲကန္တာရတွေကော"

"ဒါတွေကိုလည်းကျုပ်မသိဘူး"ဟုပထဝီဆရာကပြောသည်။

"နို့...ခင်ဗျားဟာ ပထဝီဆရာကြီးဆို"

"မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထဝီဆရာဟာ မြို့များ၊ မြစ်များ၊ ပင်လယ်များ၊ သမုဒ္ဒရာများ၊ သဲကန္တာရများကို အပြင်ထွက်ရှာပြီး ရေတွက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပထဝီဆရာဆိုတာ အရေးပါတဲ့သူမို့ ဒီလို လျှောက်ကြမ်းပိုးထိုးနေဖို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စားပွဲကို သူဘယ်တော့မှ မခွာဘူး၊ သူဟာရှာဖွေရေးသမားတွေကိုသာ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ လက်ခံတယ်၊ ရှာဖွေ ရေးသမားတွေကို မေးခွန်းထုတ်တယ်၊ ရှာဖွေရေး သမားတွေရဲ့ ခရီးစဉ် ရှာဖွေချက်တွေကို မှတ်တမ်းတင်တယ်၊ ရှာဖွေ ရှာဖွေချက်တွေ အနက်မှ သူ့အတွက်စိတ်ဝင်စားစရာတွေ့ရင် ပထဝီဆရာ ဟာ ရှာဖွေသူရဲ့ အကျင့် စာရိတ္တစရိုက်ကို စစ်ဆေးစုံစမ်းနိုင်းတယ်"

"ဘာ့ကြောင့်လဲ"

"ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ လိမ်ညာပြောတတ်တဲ့ ရှာဖွေသူဟာ ပထဝီဆရာရဲ့ စာအုပ်ပေါ်မှာ အမှားအယွင်းများ ဖြစ်စေခြင်းကြောင့်ပဲ၊ အရက်သိပ်သောက်တဲ့ရှာဖွေသူလဲထိုနည်းငင်းပါပဲ"

"ဘယ့်အတွက်ကြောင့်လဲ"ဟု မင်းသားလေးကထပ်မေးသည်။

"ဘယ့်အတွက်ကြောင့်လဲဆိုတော့ အရက်မူးသူတွေဟာ အရာဝတ္ထုများကို အမြဲနှစ်ခုမြင်တတ်ကြတယ်၊ ပထဝီဆရာလဲ တောင်တစ်လုံးအစား နှစ်လုံး မှတ်သားနေမိလိမ့်မယ်"

"အရည်အချင်းမရှိတဲ့ ရှာဖွေရေးသမားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒီရှာဖွေရေးသမားရဲ့အကျင့်စာရိတ္တ ဟာ ကောင်းတယ် လို့သိရရင်၊ သူ့ရဲ့ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်အပေါ် စုံစမ်းဖို့ အမိန့်ထုတ် လိုက်တာပဲ"

"တစ်ယောက်ယောက်က သွားကောကြည့်ရဲ့လား"

"ဟင့်အင်း မကြည့်ဘူး၊ ဒါဆိုသိပ်ရှုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှာဖွေစူးစမ်းသူရဲ့ သက်သေအထောက်ထားတော့လိုမယ်၊ ဥပမာပြရမယ် ဆိုရင် ကြီးမားလွန်းတဲ့ တောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရှိလာတယ်ဆိုပါတော့၊

[illegible]က ကြီးမားတဲ့ကျောက်တုံးကြီးကို ပြန်သယ်လာရတယ်”

ပထဝီဆရာသည် တစ်မုဟုတ်ချင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး . . .

“မင်းကတော့အလွန်ဝေးလံတဲ့ နေရာကလာတာပဲ၊ မင်းဟာ [illegible]ရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ ၊ မင်းဂြိုဟ်အကြောင်းကို သေချာ [illegible] အသေးစိတ်ရှင်းပြပါအုံး”

ပထဝီဆရာသည် မိမိ၏မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်ပြီးနောက် [illegible]လေတော့သည်၊ ရှာဖွေသူ၏ ရှာဖွေစူးစမ်းချက်များကို [illegible] ခဲတံဖြင့် အကြမ်းမှတ်ရသည်၊ ရှာဖွေသူသည် [illegible]ကိုသက်သေပြမှသာ လျှင် မှင်တံနှင့်ရေး၍ မှတ်သားရန်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့”ဟု ပထဝီဆရာက မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်မင်းသားလေး ၏အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

“ဩော်–ကျွန်တော်နေတာလား”ဟု မင်းသားလေးကပြောရင်း “သိပ်တော့စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော့်နေရာက သိပ်ကိုသေးငယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ မီးတောင်သုံးခုရှိပါတယ်၊ မီးတောင်နှစ်ခုမှာ အသက်ရှင်ပြီး အခြားတစ်ခုမှာ သေနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှမသိနိုင်ပါဘူး”

“ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး”ဟု ပထဝီဆရာက လိုက်ပြောသည်။

- “ကျွန်တော့်မှာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လည်းရှိပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ပန်းတွေ အကြောင်းကိုစာအုပ်ထဲမှာ မှတ်တမ်း မတင်ဘူး”ဟု ပထဝီဆရာက ပြောသည်။

“ဘယ့်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်ပါသလဲ၊ ကျွန်တော့်ဂြိုဟ်မှာ ဒီပန်း ဟာ အလှဆုံးပဲ”

“ကျုပ်တို့ဒါတွေကို မှတ်တမ်းမရေးဘူး၊ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ သူတို့ဟာ တစ်နေ့တစ်ရက်မျှသာ ခံသော အမျိုးအစားများ ဖြစ်ကြတယ်”

“တစ်နေ့တစ်ရက်မျှသာခံတဲ့ အမျိုးအစားဆိုတာ ဘာကိုဆို လိုတာလဲ”

"ပထဝီစာအုပ်တွေဟာ စာအုပ်အားလုံးထဲမှာ အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်ကို ပြုလုပ်ခြင်းနဲ့ သက်ဆိုင်နေတဲ့စာအုပ်များဖြစ်ကြတယ်"ဟု ပထဝီဆရာကပြောသည်။

"ဒီစာအုပ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှရှေးမကျဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားဘူး၊တောင်တစ်တောင်ဟာ နေရာပြောင်းရွေ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာမဟုတ်ဘူး၊ သမုဒ္ဒရာတစ်ခုထဲမှာ ရေမရှိဘူးဆိုတာလဲ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်းအရာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ရာသက်ပန် တည်တံ့မယ့် အကြောင်းအရာများကိုပဲ ရေးသား မှတ်သားတယ်"ဟု ပထဝီဆရာကပြန်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့်... မီးတောင်အသေတွေဟာ ပြန်လည်ပေါက်ကွဲ တတ်ကြတယ်မဟုတ်လား"ဟု မင်းသားလေးကစကားဖြတ်၍ပြော လိုက်သည်။

"တစ်နေ့တစ်ရက်တာမျှသာခံတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာ လဲ"

"မီးတောင်တွေဟာ သေသေ၊ရှင်ရှင်၊ ကျုပ်တို့အဖို့တော့ အားလုံး အတူတူပါပဲ"ဟု ပထဝီဆရာကပြောသည်၊ "ကျုပ်တို့အဖို့တော့ အရေးကြီးဆုံးကတော့ တောင်တွေပဲ၊ သူတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး"

"ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တစ်ရက်မျှသာ ခံတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆို လိုတာလဲ"ဟု မင်းသားလေးက မေးခွန်းကို ထပ်ဆင့်၍ အဖြေမရမချင်း မလျှော့တမ်းမေးလိုက်သည်။

"အဓိပ္ပါယ်ကတော့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ခြင်း ကို ဆိုလိုတာပဲ"

"ကျွန်တော့်ရဲ့ပန်းကလေးဟာ တစ်မဟုတ်ချင်းပျောက်ကွယ် သွားနိုင်တဲ့အခြေနေမှာရှိပါသလား"

"ဟုတ်တာပေါ့..."

"ငါ့ရဲ့ပန်းကလေးဟာ တစ်နေ့တစ်ရက်မျှသာခံတဲ့ အရာမျိုး

[illegible]"ဟုမင်းသားလေးကတိုးတိုးကလေး ရေရွတ်နေသည်။

"[illegible] ကမ္ဘာကြီးရဲ့ဒဏ်ကို ခုခံဖို့ဆူးခက်လေးခက်ပဲ ရှိရှာ တယ်... [illegible]ထဲ မှာ သူ့ကိုတစ်ယောက်ထဲပစ်ထားခဲ့မိပါကလား..."

မင်းသားလေးသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲတော့ [illegible]သော မိမိကိုယ်မိမိပြန်၍အားတင်းသည်။

"ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို ဘယ်နေရာသွားသင့်တယ်လို့ အကြံ [illegible]လဲ"ဟု မင်းသားလေးကမေးသောအခါ...

"ကမ္ဘာမြေကြီး"ဟု ပထဝီဆရာကပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်သည် "ကောင်းသောဂုဏ်သတင်းရှိတဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို သွားပါ"

မင်းသားလေးသည် မိမိ၏ပန်းကလေးအကြောင်းကို တွေး [illegible] သတိရစွာဖြင့်ခရီးထွက်ခွာသွားသည်။

၁၆

သတ္တမမြောက်ဂြိုဟ်သည် ကမ္ဘာမြေကြီးပင်ဖြစ်သည်၊ ၎င်းကမ္ဘာမြေကြီးသည်သာမန်ဂြိုဟ်တစ်ခုမဟုတ်ပေ၊ ၎င်းဂြိုဟ်တွင် ဘုရင်တစ်ရာ တစ်ဆယ့်တစ်ပါး(၎င်းမင်းများထဲတွင် ကပ္ပလီဘုရင်များကို မေ့ထားဘဲ) ပထဝီဆရာ ခုနစ်ထောင်၊ စီးပွားရေးသမား ကိုးသိန်း၊ အရက်သမားပေါင်းခွန်နစ်သန်းခွဲ၊ ဘဝင်မြင့်နေသူများသုံးရာဆယ့် တစ်သန်း၊ ဆိုလိုချင်သည်ကတော့ ကုဋေ ၂၀၀ရှိသော လူကြီးသူမများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့ တတွေကို မြေကြီး၏တည်နေရာ အနေအထားသဘောအားဖြင့် ခန့်မှန်းပေးရမည်ဆိုပါက လျှပ်စစ်ဓာတ်မီး ခေတ် မပေါ်မီက တိုက်ကြီးခြောက်တိုက်ကို လက်ခံထားရသည်၊ တိ

ကျမှန်ကန်သော ၄၆၂၀၅၁၁ရှိသော မီးထွန်းသမား တပ်ဖွဲ့ကြီးများ လက်ခံထားရသေးသည်။

အဝေးမှမြင်ခြင်းအားဖြင့် အလွန်မှသာယာထူးဆန်းဖွယ်ရာကောင်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်၊ ဤတပ်မဟာကြီးသည် အုပ်ချုပ်ခံရလျက်ကပွဲအလှည့်ကျ ကရသော ဘဲလေးအကမျိုးနှင့်ပင် တူနေလေသည်၊ ပထမဦးစွာ နယူးဇီလန်နှင့် သြစတြေးလျမှ မီးထွန်း သမားများ၏ အလှည့်ပင်ဖြစ်သည်၊ သူတို့သည် မီးများထွန်းညှိပြီးသော အခါ ပြန်၍ အိပ်ကြလေသည်၊ ထို့နောက် တရုတ်နှင့်ဆိုက်ဘေးရီးယား မီးထွန်းသမားများသည် မိမိတို့အလှည့်ကျ၍ ကပြရန်ဇာတ်ကွက်ဆင်ကြရ တော့သည်၊ ထို့နောက်၎င်းအဖွဲ့များသည် မသိမသာရှောင်လွှဲ၍ကန့်လန့် ကာနောက်ဘက်သို့ပျောက်ကွယ်သွားရ ပြန်သည်၊ ၎င်းနောက် ရုရှားပြည်နှင့် ကုလားပြည်မှ မီးထွန်းသမားများသည် မိမိတို့အလှည့်ရောက်သည်နှင့်အညီ မီးထွန်းရန်ပွဲ သဘင်ဆင်နွှဲရပေဦးတော့မည်၊ ၎င်းနောက် ဥရောပတိုက်မှ မီးထွန်းသမားများ၊ ထို့နောက် အာဖရိကနှင့် တောင်ဘက် ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်းအမေရိက မီးထွန်းသမားတို့ မီးညှိရန် ဖြစ်ကြသည်၊ သူတို့သည်မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ အမှားအယွင်းဖြင့် ရောက်လာကြမည်မဟုတ်၊ ဤအရာသည် သိပ်ကို ကြီးကျယ်ခန်းနားသော အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာရှိသည့် မီးတိုင်တစ်တိုင်တည်းကို မီးထွန်းညှိရ သောတစ်ဦးတည်းသောမီးထွန်းသမားနှင့် မိမိ၏အဖော်ဖြစ်သော တောင်ဝင်ရိုးစွန်းမှ တစ်ခုတည်းသော မီးတိုင်ထွန်းရသည့် မီးထွန်းသမားသာလျှင် ဒုက္ခကင်းဝေးစွာ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မျှသာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရပေလိမ့်မည်။

[illegible]၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် သရော်လှောင်ပြောင်သော
[illegible]ချင်လျှင် အမှန်တရားကို အနည်းငယ် ကွေ့ပတ်၍ပြော
[illegible] [illegible]သမားအကြောင်းကိုပြောစဉ်အခါက ကျွန်တော်
[illegible]ပြောင့်ခဲ့တော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာကြီးနှင့်
[illegible] ၍ သေိနားမလည်သောသူများကို သူဘောပေါက်အောင်
[illegible]ရာ တွင် ကျွန်တော်စွန့်စား၍ မမှန်မကန်ပြောခဲ့ရသည်ကို
[illegible]သည်၊ သူတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်၌နေရာအနည်းငယ်သာ ယူထား
[illegible] အကယ်၍သာကုဋေ၂၀၀သောလူဦးရေသည် မြေကြီးပေါ်၌
[illegible] [illegible]ကြီး တစ်ခုမှာကဲ့သို့စုရုံးလိုက်မည်ဆိုလျှင် မိုင်၂၀ပတ်လည်
[illegible]သည်၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိသမျှသော လူအားလုံးကို ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲမှ
[illegible]ပေါ်တွင် စုပုံတင်ထား၍ရသည်။

ယခုလိုပြောလျှင် လူကြီးသူမများတို့သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
[illegible]ယုံကြည်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ၊ ၎င်းတို့စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တွေးကြမည်
[illegible] ၎င်းတို့သာလျှင်နေရာအကျယ်ကြီးကို နေရာအနှံ့ အပြည့်အဆန့်နေ
[illegible]ဟု အထင်ရှိကြသည်၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့မက်လင်ပင်ကြီး များတမျှ
[illegible]ကြီးကြသည်၊ ၎င်းတို့ကို တွက်ချက်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တိုင်းတတ်
[illegible]တ်ဖို့ရန်သင်တို့ အကြံဉာဏ်ပေးသင့်သည်၊ သူတို့သည် ကိန်းဂဏန်း
[illegible]ကို များစွာအရေးထားကြသည်၊ ဤကဲ့သို့ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းဖြင့်
[illegible]တို့ သဘောကျစေမည်၊ သို့သော် ဤအပိုအလုပ်များဖြင့် အချိန်ကို
[illegible]း ပါနှင့်၊ ဤသို့ပြုခြင်းသည် အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့လှသည်၊ သင်တို့
[illegible]တော့်ပေါ်၌ ယုံကြည်မှုရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။

မင်းသားလေးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လူသား
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့၍ လွန်စွာအံ့ဩသွားမိသည်၊ ရွှေကြီးရွှေကဲ့သို့
[illegible]ရောင်ပမာ တဖိတ်ဖိတ်လတ်နေသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်သည်

မင်းသားလေးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လူသားတစ်ဦး တစ်ယောက်မှမတွေ့၍ လွန်စွာအံ့သြသွားမိသည်။

သို့လျှင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်းပြေးလွှားသွား သည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ မင်းသားလေးသည် ကြောက်ရွံ့၍ ၎င်းဂြိုဟ်သို့လာမိခြင်းကို မှားလေစွ ထင်မြင်မိသည်။

"ကောင်းသောညနေပါ"ဟု မင်းသားလေးကအလေးပြု၍ ပြောလိုက်သည်။

"ကောင်းသောညနေပါ"ဟု မြွေတစ်ကောင်ကလည်း ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ဆင်းလာတဲ့ဂြိုဟ်ကို ဘာဂြိုဟ်လို့ခေါ်ပါသလဲ"ဟု မင်းသားက မေးသောအခါ-၊

"ဒါဟာကမ္ဘာမြေကြီးဖြစ်တယ်၊ ဒါဟာအာဖရိကပြည်ပဲ"ဟု မြွေကပြန်ဖြေသည်။

"အင်း-ဒီတော့ မြေကြီးပေါ်မှာလူမရှိဘူးပေါ့"

"ဒါဟာသဲကန္တာရဖြစ်တယ်၊ သဲကန္တာရထဲမှာ လူတွေမနေကြဘူး၊ မြေကြီးဟာအလွန်ကျယ်တယ်"ဟု မြွေကပြန်ပြောလိုက်သည်။

မင်းသားလေးသည် ကျောက်ခဲတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ မျက်စိ အစုံကို ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လှန်၍မော့ကြည့်နေသည်။

"ကျွန်တော်သိချင်တာကတော့ ကြယ်ကလေးတွေကို အလင်းရောင်ပေးအပ်ထားခြင်းဟာ တစ်နေ့ဒီကြယ်ကလေးတွေကို မိမိပြန်လည်တွေ့ နိုင်ဖို့ ရာ အလင်းရောင်ပေးထားခြင်းများလား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဂြိုဟ်ကလေး ကိုကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဦးခေါင်းတည့်တည့်အပေါ်မှာရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလွန်ဝေးကွာလှပါကလား"

"ဒီဂြိုဟ်ဟာတကယ်လှတာပဲ"ဟု မြွေကပြောရင်း "ခင်ဗျားဘာကိစ္စနဲ့လာသလဲ"ဟုမေးသည်။

"ကျွန်တော်ပန်းကလေးနဲ့ ပြဿနာကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်"ဟု မင်းသားလေးကပြန်ဖြေသည်။

"သြော်"ဟု မြွေကပြန်ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အတန်ငယ်ဆိတ်ငြိမ်စွာနေလိုက်ကြသည်။

သင်ဟာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့သတ္တဝါပဲ၊ လက်ချောင်းလောက် ပိန်ပြီသေးသွယ်တဲ့ သတ္တဝါလေး။

"လူတွေဘယ်မှာလဲ"ဟု မင်းသားလေးက ပြောပြီးသော် ပြန်ဆက်၍မေးလိုက်သည်၊ "သဲကန္တာရထဲမှာ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ နေရသလား"

"လူတွေအများကြားထဲမှာလဲ အထီးကျန်ဘဝနဲ့နေရတာပဲ မဟုတ်လား"ဟုမြွေကပြန်ပြောသည်။

မင်းသားလေးသည် မြွေကိုကြာရှည်လေးနက်စွာ စိုက်၍ကြည့်နေသည်။

"သင်ဟာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့သတ္တဝါပဲ"ဟု နောက်ဆုံး မင်းသားလေးက ဆက်ပြောသည်။

"သင်ဟာ လက်ချောင်းလောက်ပိန်ပြီးသေးသွယ်တဲ့သတ္တဝါ ပဲ"

"ဒါပေမယ့်ကျုပ်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်လက်ချောင်းထက်ပိုပြီး တန်ခိုးရှိပါတယ်"ဟု မြွေကပြန်ဖြေကြားသည်။

မင်းသားလေးသည် ပြုံး၍နေသည်။

"သင်ဟာသိပ်တန်ခိုးမရှိပါဘူး၊ သင့်မှာခြေထောက်မှမရှိဘဲ၊ ခရီးသွားလာခြင်းကို သင်မှမပြုလုပ်နိုင်ဘဲ"

"ကျုပ်ခင်ဗျားကို သင်္ဘောတစ်စင်းထက် လျင်မြန်အောင် သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနိုင်တယ်"ဟု မြွေကပြန်ပြောသည်။

မြွေသည်မင်းသားလေး၏ လက်ကောက်ဝတ်နေရာ၌ ရွှေလက်ကောက်ကဲ့သို့ခွေရစ်ပတ်လျက်နေလေသည်။

"ဘယ်သူမဆို ကျုပ်ထိလိုက်ရင် သူတို့လာတဲ့မြေကြီးဆီကို ကျုပ်ပြန်ပို့လိုက်တာပဲ၊ သင်ကတော့ရိုးသားဖြူစင်တဲ့သူဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီး ကြယ်ဆီကလာတယ်ဆိုတော့..."

မင်းသားလေးသည် မည်သည့်အဖြေကိုမျှမပေးပေ။

"ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကို ကရုဏာဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်၊ သင်ဟာ ဂဝံကျောက်နဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့မြေကြီးပေါ်မှာ အားလျော့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်"ဟု မြွေကဆက်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်နေ့ကျရင် ကယ်နိုင်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ ခင်ဗျားဂြိုဟ်ကို သိပ်လွမ်းပြီး အောက်မေ့ရင်ကျုပ်တတ်နိုင်ပါတယ်"

"အို- ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ"ဟု မင်းသားလေး ကပြောလေသည်။

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ စကားထာနဲ့ပြောရသလဲ"

"ကျုပ်အားလုံးကို ဖြေရှင်းတယ်"ဟု မြွေကပြန်ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း၏ လောင်းရိပ်ထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေကြသည်။

၁၈

မင်းသားလေးသည်၊ သဲကန္တာရကို ဖြတ်သန်း၍သွားရာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို သာတွေ့သည်၊ ၎င်းပန်းကလေး၌ ပွင့်ချပ်သုံးခုသာရှိသည်၊ ဘယ်လိုမှ အသုံးမဝင်သော အဓိပ္ပါယ်မရှိသော ပန်းကလေး တစ်ပွင့်သာဖြစ်သည်။

"ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ"ဟု မင်းသားလေးက ပြောလေသည်။

"ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ"ဟု ပန်းကလေးကလည်းပြန်၍ ပြောသည်။

"လူတွေဘယ်မှာလဲ"ဟု မင်းသားလေးကယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။

တစ်နေ့သောအခါက ပန်းကလေးသည် လှည်းတစ်စီးဖြတ်သန်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

"လူတွေရှိကြပါတယ်၊ ကျွန်မအထင်တော့ ခြောက်ယောက်၊

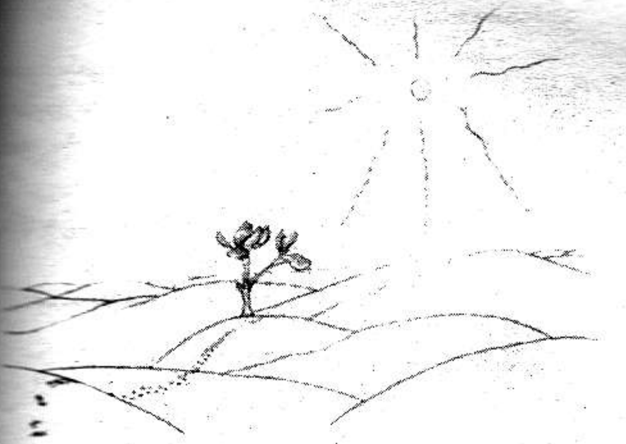

နှစ်ယောက်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်၊ ဟိုနှစ်ပေါင်းများစွာလောက်တုန်းက မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ဘယ်မှာလိုက်ရှာမယ် ဆိုတာဘယ်သူမှမသိကြဘူး၊ သူတို့ကိုလေက တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ သူတို့မှာ အမြစ်အတွယ်မရှိဘူး၊ အမြစ်အတွယ်မရှိတဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ ဘဝကို ခက်ခဲစေတယ်”

“သွားတော့မယ်နော်”ဟု မင်းသားလေးက ပြောလေသည်။

“သွားပါတော့”ဟု ပန်းကလေးကပြန်ပြောလိုက်သည်။

၁၉

ထိုနောက်မင်းသားလေးသည် တောင်မြင့်ကြီးတစ်လုံးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်၊ သူသိသော တောင်များမှာ သူ၏ဒူးဆစ်ထိရောက်သော မီးတောင်သုံးခုသာဖြစ်သည်၊ အပေါ်သို့တက်ရန် ခွေးခြေ

အဖြစ်သေနေသော မီးတောင်ကို အသုံးပြုရသည်။

"ဒီလောက်မြင့်မားတဲ့ တောင်ကြီးပေါ်ကကြည့်ရင်တော့ ဂြိုဟ်ကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့ လူအားလုံးကို တပြိုင်နက်တည်းတွေ့ရတော့မှာပဲ"။ သို့သော် မည်သူ့မျှမတွေ့ရပေ၊ သူသည်အပ်များကဲ့သို့ ချွန်တက်နေသော ကျောက်တောင်များကိုသာ တွေ့ရသည်။

"မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ပါ"ဟု သူပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

"မင်္ဂလာရှိသောနံနက်ပါ ...၊ မင်္ဂလာရှိသောမနက်ပါ ... မင်္ဂလာရှိသောနံနက်ပါ"ဟု ပဲ့တင်သံကထွက်လာသည်။

"သင်ဘယ်သူလဲ"ဟု မင်းသားလေးကမေးလိုက်သည်။

"သင်ဘယ်သူလဲ ...၊ သင်ဘယ်သူလဲ ..သင်ဘယ်သူလဲ..." ဟု ပဲ့တင်သံကဖြေသည်။

"ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြပါ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပါတယ်" ဟု သူကပြောလေသည်။

"ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း...ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ...၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ...၊ "ဟု ပဲ့တင်ပြန်ရိုက်နေသည်။

"တကယ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ဂြိုဟ်လေးပါလား"ဟု မင်းသားလေးသည်တွေးရှုနေသည်။

"အားလုံးခြောက်သွေ့နေပါကလား၊ အားလုံးချွန်ပြီး ကြမ်းတမ်းနေကြပါကလား၊ လူတွေမှာလဲ တွေးတောတတ်တဲ့ ဉာဏ်မရှိတော့ပါကလား၊ သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ဘာပဲပြောပြောထပ်တလဲလဲ ဒါကိုပဲ ပြန်ပြောနေတတ်ကြပါကလား...၊ ကျွန်တော်ရဲ့ဂြိုလ်လေးထဲမှာဆိုရင် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရှိတယ်၊ ဒီပန်းကလေးက အရင်စပြီးစကားပြောတတ်တယ်"

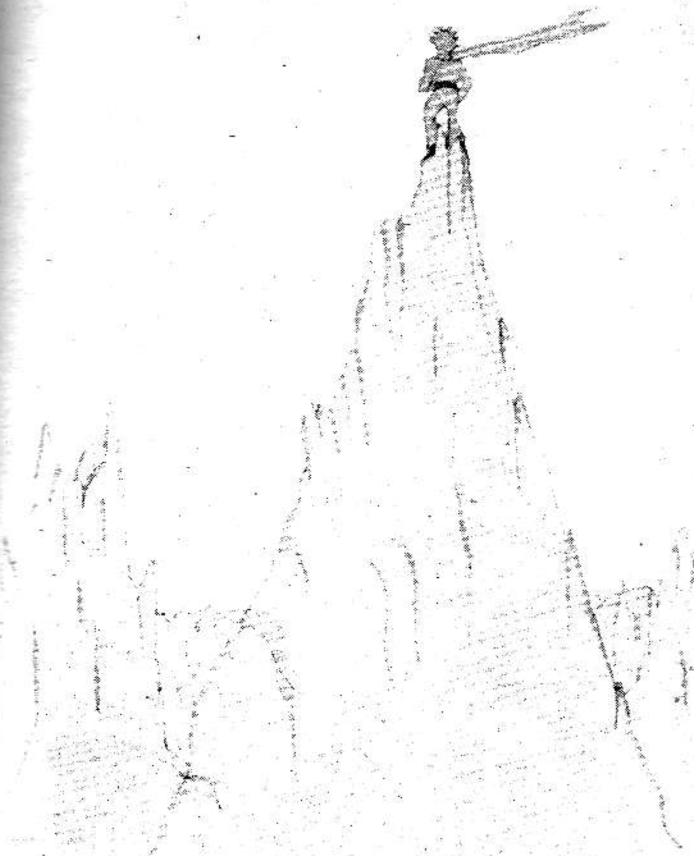

ဒီဂြိုဟ်ဟာ ကြမ်းတမ်းခြောက်သွေ့ပြီး ချွန်ထက်နေတယ်။

ဖြစ်ချင်လာတော့ မင်းသားလေးသည် သဲတစ်တန်၊ ကျောက်တောင်များတစ်တန်နှင့် နှင်းတောင်များကို ကြာရှည်စွာ ဖြတ်လျှောက်လာပြီး နောက်ဆုံးတွင် လမ်းပေါ်သို့ရောက်လာတော့သည်၊ လမ်းများသည် လူများရှိရာ အရပ်ကိုသာဦးဆောင်ညွှန်ပြတတ်သည်။

"မင်္ဂလာရှိသောနံနက်ခင်းပါ" ဟုမင်းသားလေးကပြောလေသည်။

နှင်းဆီပန်းများဝေဆာလျက်ပွင့်နေသော ပန်းခြံတစ်ခုဖြစ်သည်။

"ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ"ဟု နှင်းဆီပန်းများကလည်း ပြန်ဖြေသည်။

မင်းသားလေးသည် ၎င်းပန်းများကို ငေး၍ကြည့်နေမိသည်၊ ၎င်းပန်းများအားလုံးသည် သူ၏ပန်းကလေးနှင့်လွန်စွာတူနေကြသည်။

"သင်ဘယ်သူလဲ"ဟု ပန်းကလေးများကိုမင်းသားလေးက အံ့အား သင့်စွာ မေးလိုက်သည်။

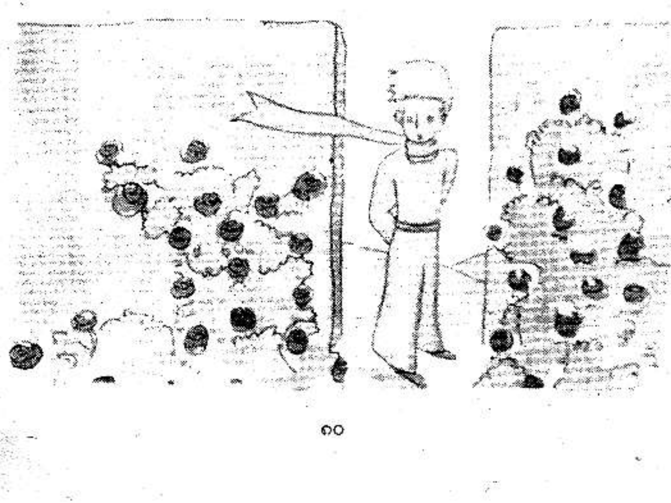

သူသည်မြက်ခင်းပေါ်တွင် မှောက်၍ ငိုလေတော့သည်။

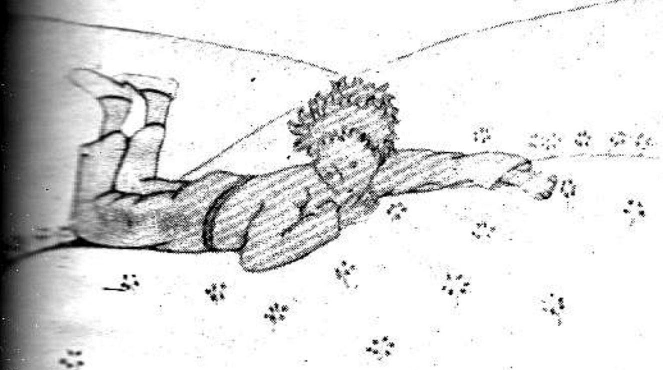

"ကျွန်မတို့နှင်းဆီပန်းတွေဖြစ်ပါတယ်"ဟု ပန်းများက ပြန်ဖြေကြသည်။

"ဩော်"ဟု မင်းသားလေးကအံ့အားသင့်မိသည်။

သူသည် ဝမ်းနည်းမှု၏ ဖိစီးခြင်းဒဏ်ကို ခံစား၍နေမိသည်၊ သူ၏ပန်းကလေးသည်စကြဝဠာ တစ်ခုလုံးတွင်သူသာလျှင် တစ်ပွင့်တည်း ရှိသည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးလေသည်၊ ဒီမှာတော့ခြံတစ်ခြံထဲတွင် ဆင်တူရိုးမှား နှင်းဆီပင်ပေါင်း ငါးထောင်ခန့်ရှိနေသည်။

"သူများဒီပန်းတွေကိုတွေ့ရင် သိပ်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရှာမှာပဲ၊ သူ့ကိုမပြောင်မလှောင်နိုင်အောင် ချောင်းတွေသိပ်ဆိုးပြပြီး သူသေတော့မတတ်သရုပ်ဆောင်ပြမှာပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်းဟန်ဆောင် ပြီး သူ့ရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရလေဦးမှာပဲ၊ သူ့ကိုပြုစုရပေဦးမှာပဲ၊ အကယ်၍ ကျွန်တော်ကဒီလို မလုပ်ခဲ့လျှင်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မနှိမ့်ချခဲ့လျှင် သူ့ကိုယ် သူသေရန်အဆုံးစီရင်ပေလိမ့်မယ်"

ထို့နောက်မင်းသားလေးသည် သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ ပြောနေပြန်သည်။

"ငါတစ်ပွင့်တည်းသောပန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတုန်းက ငါ သိပ်ချမ်းသာလှပြီလို့ အောက်မေ့ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ငါပိုင်တဲ့ နှင်းဆီပွင့် ကလေးဟာသာမန်နှင်းဆီပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ပါပဲလား ဒါ့အပြင် ငါ့ဒူးခေါင်းလောက်ရှိတဲ့ မီးတောင်သုံးလုံးကိုပဲငါပိုင်တယ်၊ အဲဒီထဲက မီးတောင်တစ်ခုကလဲအမြဲသေနေသေးတယ်၊ ဒါတွေဟာ ငါ့အတွက် မင်းသားကြီးတစ်ပါးဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ မရှိပါလား ..."

မင်းသားလေးသည် မြက်ခင်းပေါ်၌လဲလျောင်း၍ ငိုနေတော့သည်။

၂၁

ထိုအချိန်၌ ပင် မြေခွေးတစ်ကောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

"ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ"ဟု မြေခွေးကနှုတ်ခွန်းဆက်သည်။

"ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ"မင်းသားလေးသည် အသံလာရာ ကိုလှည့်ကြည့်လျက် အသံရှင်ကိုမမြင်သော်လည်း ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ကျုပ်ဒီနေရာမှာပါ"ဟု အသံရှင်ကပြန်၍ပြောလိုက်သည်၊ "ဒီပန်းသီးပင်အောက်မှာပါ ..."

"သင်ဘယ်သူလဲ" မင်းသားလေးက မေးလိုက်သည်။ "သင့်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်လှပါကလား ..."

"ကျုပ်ဟာ မြေခွေးပဲ" ဟုမြေခွေးကပြန်ဖြေသည်။

"ကျွန်တော်နဲ့လာပြီးကစားပါလား၊ ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ဆင်းရဲ နေလို့ပါ" ဟု မင်းသားလေးကပြန်ပြောသည်။

"ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ မကစားနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က မယဉ်ပါးဘူး" ဟု မြေခွေးက ပြန်ပြောသည်။

"သြော် ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်" ဟု မင်းသားလေး က ပြောသည်။

အတန်ငယ်တွေးပြီးသောအခါ မင်းသားလေးသည်ဤကဲ့သို့ မေးသည်။

"ယဉ်ပါးတယ်ဆိုတာဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်"

"ခင်ဗျား ဒီမှာနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဘာကိုရှာနေသလဲ" ဟု မြေခွေးကပြောသည်။

"ကျွန်တော်လူတွေကို ရှာနေပါတယ်၊ ယဉ်ပါးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုပါသလဲ" ဟု မင်းသားလေးက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"လူတွေမှာ သေနတ်တွေရှိတယ်၊ သူတို့အမဲလိုက်ကြတယ်၊ ဒါဟာ ... သိပ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ကြက်မွေးမြူရေးလဲ လုပ်တယ်၊ ဒါတွေဟာ သူတို့ရဲ့တစ်ခုတည်းသော စိတ်ဝင်စားမှုတွေပဲ ဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားလဲကြက်ကလေးတွေကို ရှာနေတာလား"ဟု မြေခွေး ကပြောသည်။

"မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေကို ရှာနေတာပါ၊ ယဉ်

ပါးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“အဲဒါကတော့ လူတွေဂရုမစိုက်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ အဲဒါဟာ တစ်ဦး နဲ့တစ်ဦး အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် နှောင်ကြိုးဖွဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုတာပဲ” ဟု မြေခွေးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“နှောင်ကြိုးဖွဲ့ခြင်းတဲ့လား ... ”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အဖို့တော့ အခြားထောင်ပေါင်း ရာပေါင်း ယောကျ်ားကလေးတွေနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို မလိုအပ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့လဲ ကျုပ်ကိုလိုအပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက်တော့ ကျုပ်ဟာဘာမဟုတ်တဲ့အခြားရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းနဲ့တူတဲ့ မြေခွေးထဲကမြေခွေးတစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်နေပါ လိမ့်မယ်၊ အကယ်၍ ခင်ဗျားကအကျွမ်းတဝင် နှောင်ကြိုးဖွဲ့ ချင်ရင်တော့

ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လိုအပ်လာကြမှာပဲ၊ ကျုပ်အခို [illegible]ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိတ်ဆွေစစ်ဖြစ်လာပြီး ခင်ဗျားအတွက်လည်း ကျုပ်ဟာ မိတ်ဆွေစစ်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်"

"ကျွန်တော်နားလည်စပြုလာပါပြီ"ဟု မင်းသားလေးက ပြောလိုက်သည်။

"ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရှိပါတယ်... အဲဒီပန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် အနှောင်အဖွဲ့ပြုလုပ်လိုက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"ဟု မြေခွေးကပြောလိုက်သည်၊ "ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကြုံကြိုက်ကြရတယ်"

"ဒါဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟုမင်းသားလေးကပြန်ပြောသည်။

မြေခွေးသည်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာပြီး သိချင်လိုသောဆန္ဒ ဖြင့် "အခြားဂြိုဟ်တစ်ခုမှာလား..."ဟု မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒီဂြိုဟ်မှာအမဲလိုက်သမားတွေရှိသလား..."

"မရှိပါဘူး"

"အင်း ...ဒါဖြင့် သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါကလား... ကြက်တွေကောရှိပါသလား..."

"ဟင့် - အင်း"

"မည်သည့်အရာမှ ပြည့်စုံခြင်းမရှိပါလား"ဟု မြေခွေးက ညည်းတွားရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏အတွေးကို ရပ်နားခြင်းမပြုပဲ တစ်ဖန်ဆက်လက်ပြောသည်။

"ကျုပ်ရဲ့ဘဝဟာ အင်မတန်ငြီးငွေ့ဘွယ်ရာကောင်းလှပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ကြက်တွေကို ရှာဖွေဖမ်းယူတယ်၊ ကျုပ်ကိုလဲလူတွေက အမဲလိုက်ဖမ်းကြတယ်၊ ကြက်ကလေးတွေဟာ အားလုံးတစ်မျိုးတည်း

တစ်ဆင်တည်းပဲ၊ လူတွေဟာလဲအားလုံးတစ်မျိုးတည်း တစ်ဆင်တည်း အားလုံးတူညီကြတယ်၊ ကျုပ် အထူးပဲငြီးငွေ့မိပါတယ်၊ အကယ်၍ ခင်ဗျားက၊ ကျုပ်ကိုအကျွမ်းတဝင်ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် နေရောင်ခြည် ကျုပ်ရဲ့ဘဝကို အလင်းရောင်လာပေးတာနဲ့ တူပါလိမ့်မယ်၊ သူများခြေသံ များနဲ့မတူတဲ့ ခြေသံတစ်ခုကို ကျုပ်အထူး သိရှိသတိပြုနေနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကိုအခြားခြေသံတွေဟာ... ကျုပ် ကိန်းအောင်းရာမြေအောက် တွင်းထဲကို ပြန်ပို့ပေးတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ခြေသံ ကတော့... ကျုပ်အဖို့ တေးသံပမာ ကျုပ်ရဲ့တွင်းဝက ခရီးဦးကြိုပြုပါမယ်၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါ၊ ဟိုအဝေးမှာ စိမ်းလန်းတဲ့ပျိုးခင်းတွေ ခင်ဗျားတွေ့ရတယ် မဟုတ်လား... ကျုပ်ပေါင်မုန့်မစားပါဘူး၊ ဂျုံဟာ ကျုပ်အဖို့ တော့ အသုံးမဝင်ပါဘူး၊ ဒီဂျုံခင်းတွေဟာ ကျုပ်အဖို့ အထူးတလည် ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူး ဒါဟာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားမှာ ရွှေဝါရောင် အဆင်းရှိတဲ့ ဆံပင်များရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားသာကျုပ်ကို အကျွမ်းဝင်မယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ရွှေဝါရောင်အဆင်းရှိတဲ့ ဂျုံပင်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်းကို တွေးပြီးသတိရနေမိပါ လိမ့်မယ်၊ ဂျုံပင်များရဲ့ကြားကဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာမယ့် လေရဲ့ အသံကို နားထောင်ဖို့ရန်လဲ ကျုပ်သိပ်ကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျမိပါ လိမ့်မယ်..."

မြေခွေးသည် မင်းသားလေးအား ကြာရှည်စွာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

"ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်ကိုအကျွမ်းတဝင်ပြုလုပ်ပါ" ဟုမြေခွေးက ပြောသည်။

"ကျွန်တော်ခင်ဗျားပြောသလို သိပ်ကို အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ အချိန်သိပ်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေကို ရှာဖွေရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်သိရှိနားလည် အောင် လုပ်ရမှာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်"

"လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ မိမိအကျွမ်းတဝင်ပြုလုပ်ထား

...ကို မိမိသာလျှင်သိနိုင်ပါတယ်၊ လူတွေဟာ ...
...သိရှိနိုင်အောင်ကြိုးစားဖို့ရာ အချိန်မရှိကြတော့ဘူး၊ ဆိုင်မှာ ...ပြုလုပ်ပြီးသားများကိုသာ သူတို့ဝယ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်မင်မှု ...ဝယ်နိုင်တဲ့ဆိုင်တွေတော့မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ လူတွေဟာ မိတ်ဆွေ ...ဆိုတာ မရှိကြတော့ဘူးပေါ့၊ အကယ်၍ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေလိုချင် ...ဆိုရင် ကျုပ်ကိုအကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ပါ"

" သင့်ကို အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ဖို့ရာ ကျွန်တော် ...တွေလုပ်ရမလဲ" ဟု မင်းသားလေးကမေးသည်။

"ခင်ဗျားသိပ်စိတ်ရှည်ရမယ်" ဟု မြေခွေးကမင်းသားလေးကို ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ပထမတော့ ခင်ဗျားကျုပ်နေရာနဲ့ ခပ်ခွာခွာကလေး ထိုင်ရမယ်၊ ဒီလိုလေ မြက်ထဲမှာ ကျုပ်ခင်ဗျားကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေမယ်၊ စကားမပြောပါနဲ့ ၊စကားတွေဟာအမှားပါတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားနေ့တိုင်း နည်းနည်းပိုပိုတိုးပြီး ကျုပ်နဲ့ နီးကပ်စွာ ထိုင်ရမယ်..."

နောက်တစ်နေ့တွင် မင်းသားလေးသည် မြေခွေးထံသို့ပြန်၍ လာသည်။

"ဒီအချိန်မှာပဲ ပြန်လာနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အကယ်၍ ခင်ဗျား နေ့ခင်း လေးနာရီလာမယ်ဆိုရင် ညနေ သုံးနာရီတည်းကစပြီး ကျုပ်ပျော်နေပေတော့မယ်၊ နာရီတွေ ရွေ့ပြောင်းပြီး အချိန်နီးကပ်လာတိုင်း ပိုပိုပြီးပျော်ရမှာပဲ၊ ညနေ လေးနာရီရောက်တာနဲ့ ကျုပ်ခုန်ပေါက်ပြီး စိတ်စောနေတော့မယ်၊ ကျုပ်ဘယ်လောက်ပျော်နေမယ်ဆိုတာခင်ဗျားကို ပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာချင်တဲ့အချိန်လာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ် ခရီးဦးကြိုပြုရမှာတုန်း၊လူတစ်ယောက်ဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကို တိကျအောင်သိရှိနားလည်ထားဖို့ လိုအပ်တယ်၊ "

"လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဆိုတာဘာလဲ" ဟုမင်းသားလေးက မေးလေ

သည်။

"လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဆိုတာလူတွေမလိုက်နာဘဲလစ်လျူရှုတတ်ဆို ဟာတွေလည်းပါတယ်၊ ဒါတွေဟာ တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့မတူစေတာပဲ တစ်ချိန်နဲ့ တစ်ချိန်မတူစေတာတွေပဲ၊ ဥပမာကျုပ်ရဲ့အမဲလိုက်သမားတွေ ဆီမှာလည်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေရှိပါတယ်၊ ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ရွာထဲက မိန်းကလေးတွေနဲ့ သူတို့ကကြတယ်၊ ဒီတော့ကြာသပတေးနေ့ ဟာ ကျုပ်အဖို့အလွန်သာယာဖွယ်ကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ၊ စပျစ်ပင် များရှိရာအထိ ကျုပ်လမ်းလျှောက်လည်ပတ်နိုင်ပါတယ်၊ အကယ်၍ သာ အမဲလိုက်သမား မုဆိုးတွေဟာ သူတို့ကချင်တဲ့အချိန်မှာ ကကြရင် နေ့တိုင်းဟာ အခြားနေ့တွေနဲ့ တူနေပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်လည်းအနားယူ ပျော်ရွှင်မှုကို လုံးဝရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

ထို့နောက်မင်းသားလေးသည် မြေခွေးအား အကျွမ်းတဝင်ဆောင်ကြိုးဖွဲ့လိုက်သည်၊ မင်းသားလေးပြန်လည်ထွက်ခွာသွားချိန် ရောက်သောအခါ၌ ...။

"အင်း ကျုပ်တော့ ငိုရဦးတော့မယ်" ဟု မြေခွေးကပြောလိုက်သည်။

"ဒါဟာ သင့်အပြစ်ပဲ"ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

"သင့်ကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမှထိခိုက်အောင်ပြုလုပ်ဖို့ဆန္ဒမရှိခဲ့ပါဘူး၊ သင်ကပဲကျွန်တော့်ကို သင်နဲ့ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်စေချင်ခဲ့တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါမှန်ပါတယ်" ဟု မြေခွေးကပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် သင်ကအခုတော့ ငိုတော့မယ်ပေါ့" ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်"ဟုမြေခွေးကပြန်ပြောသည်။

"အဲဒီတော့သင့်အတွက် လုံးဝဘာအကျိုးရှိတော့မှာလဲ"

"ကျုပ်အတွက် ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေပါတယ်၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဂျုံပင်တွေရဲ့ အရောင်အဆင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်" ဟုမြေခွေးကပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်မြေခွေးသည်ဆက်၍ပြောသည်။

"နှင်းဆီပန်းတွေကို သွားကြည့်ပါ၊ အခုခင်ဗျားရဲ့နှင်းဆီပန်းဟာ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ တစ်ပွင့်တည်းသာလျှင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်သိလာပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်ဆီပြန်လာပြီးကျုပ်ကို ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်ပါတော့၊ ကျုပ်ကလဲလျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပါးလိုက်ပါမယ်"

မင်းသားလေးသည် နှင်းဆီပန်းများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် တစ်ဖန် ထွက်ခွာသွားသည်။

"သင်တို့ဟာ ငါ့ရဲ့နှင်းဆီပန်းနဲ့လဲမတူကြဘူး"ဟု မင်းသား

လေးက ပြောလေသည်။ "သင်တို့ဟာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ပန်းတွေပဲ သား
သင်တို့ကို ဘယ်သူကမှလဲအကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် မပြုလုပ်ကြဘူး
သင်တို့ကလဲဘယ်သူ့ကိုမှ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် မပြုလုပ်ကြဘူး
သင်တို့ဟာ ပထမဦးဆုံးငါစတွေ့ရတဲ့ မြေခွေးလိုပဲ၊ သူဟာရာပေါင်း
ထောင်ပေါင်းသော အခြားမြေခွေးတွေနဲ့ တူတဲ့ မြေခွေးတစ်ကောင်ပဲ
ဖြစ်တယ်၊ အခုတော့ ငါရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် အကျွမ်းတဝင် မိတ်ဖွဲ့
လိုက်ပြီ၊ သူဟာငါ့အဖို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါရဲ့မိတ်ဆွေစစ်ဖြစ်သွားပြီ"

နှင်းဆီပန်းများသည် အလွန်ပင်အနေရအထိုင်ရခက်သွားသော အသွင်ဆောင်လျက်ရှိနေကြသည်။

"သင်တို့ဟာလှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သင်တို့မှာ ဘာအသိဉာဏ်မှ မရှိကြဘူး"

"မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သင်တို့အတွက အသက်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်ကြမယ်မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် သာမန် ရိုးရိုးဖြတ်သန်းသွားတဲ့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ နှင်းဆီပန်းကို သင်တို့နဲ့တူတယ်လို့ ယူဆမိမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါရဲ့ နှင်းဆီပန်းဟာ အခြားသော နှင်းဆီပန်းများထက်ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ငါရေလောင်းခဲ့ရတယ်၊ သူ့ကိုမှန်ပေါင်း ခြောင်ထဲထည့်ပြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့ရတယ်၊ သူ့ကို လေမတိုက်အောင် ကာကွယ်ပေးခဲ့ရတယ်၊ သူ့အတွက်ဘဲ ခူကောင်တွေကို ငါသတ်ခဲ့ရ ပါတယ်၊ (အချို့တစ်ကောင်နှစ်ကောင် လိပ်ပြာအဖြစ်မွေးယူ ခြင်းမှလွဲ၍) သူအော်ငေါက်ရင်လဲငါနားထောင်ခဲ့ရတာပဲ၊ သူကြွားဝါရင်လဲ နားထောင်ခဲ့ရတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ သူငါ့ကို ဘာမှတောင် မပြောဘူး၊ ဒီလိုငါသည်းခံရတာကလည်း သူဟာငါ့ရဲ့တစ်ပွင့်တည်းသော နှင်းဆီပန်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပဲ"

မင်းသားလေးသည် မြေခွေးထံထပ်မံ၍ပြန်သွားသည်။

"သွားတော့မယ်နော်" ဟု မင်းသားလေးက နှုတ်ဆက်သည်။

"သွားပေတော့" ဟု မြေခွေးက ပြန်ပြောလိုက်သည်၊ "ဒါဟာ

ကျင်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ၊ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ အင်မတန်မှ ရှင်းပါတယ် မျက်လုံးသည်အရေးကြီးသောအကြောင်းအချက်ကို ဘယ်တော့မှ မြင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ၊ အသည်းနှလုံးနှင့်ခံစားပြီးမှသာလျှင် အသည်းနှလုံးမှ မှန်ကန်စွာမြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

"အရေးကြီးဆုံးသောအကြောင်းအရာများကို မျက်စိက မမြင်ပါကလား"ဟု မင်းသားလေးသည် မှတ်သားမိရန်ထပ်၍ ထိုက်ဆိုသည်။

"ခင်ဗျားနှင်းဆီပန်းကိုတန်ဖိုးထားတဲ့အတွက် အချိန်တွေ ဖြုန်းခဲ့ရတယ်"

"ဒီနှင်းဆီပန်းအတွက် အချိန်ကုန်ဆုံးစေခဲ့တာ" ဟု မင်းသား လေးက မေ့မသွားအောင်ပြန်လည်၍ ထပ်တလဲလဲရွတ်ဆိုမိသည်။

"လူတွေဟာ ဒီအမှန်တရားကို မေ့ကုန်ကြပြီ၊ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမမေ့ရဘူး၊ ခင်ဗျားအကျွမ်းတဝင်နှောင်ကြိုးဖွဲ့ထားတဲ့အရာဝတ္ထု အားလုံး အပေါ်မှာ ခင်ဗျားတာဝန်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့နှင်းဆီပန်းအတွက် ခင်ဗျား မှာ တာဝန်ရှိတယ်"

"ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့နှင်းဆီပန်းပေါ်မှာ တာဝန်ရှိ တယ် ..."ဟု မင်းသားလေးက ပြန်လည်၍ရွတ်ဆိုသည်၊ သို့မှသာလျှင် ကေန်မုချမမေ့ပဲသတိရနေပေလိမ့်မည်။

၂၂

"မင်္ဂလာရှိသောနံနက်ခင်းပါ" ဟု မင်းသားလေးကပြောလိုက် သည်။

"မင်္ဂလာရှိသောနံနက်ခင်းပါ" ဟု မီးရထားအလဲချိုးအကူ သမားက ပြန်၍ပြောသည်။

"ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ" ဟု မင်းသားလေးက မေးလိုက်သည်။

"ကျုပ်လူတွေကို အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက်ပို့ပေးနေတယ်၊ သူတို့ကိုသယ်ယူပို့ဆောင်ဖို့ ရထားကိုလွှတ်ပေးနေတယ်၊ တစ်ခါတရံ လည်း ဘယ်ဖက်ကို၊ တစ်ခါတရံလည်း ညာဖက်ကိုလွှတ်ပေးနေရတယ်" ထိုအခါ မီးထွန်းထားသော အမြန်ရထားတစ်စီးသည် မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ မြည်ဟည်းလျက် ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားလေရာ မီးရထားအလံချိုးကူသမား၏ရုံကို တုန်ခါသွားသည်။

"သူတို့အားလုံးအရေးကြီးနေကြတယ်၊ သူတို့ ဘာကိုရှာနေကြတာလဲ... "ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

"ဒါကိုတော့ စက်ခေါင်းမောင်းတဲ့ အင်ဂျင်နီယာတောင်မှ သိနိုင်စွမ်းမရှိဘူး"

ဒုတိယအမြန်ရထားတစ်စီးသည် မီးရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ထစ်ချုန်းမြည်ဟည်းလျက် အခြားတစ်ဖက်မှ လာ၍ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသည်။

"သူတို့တောင် ပြန်လာကြပြီလား" ဟု မင်းသားလေးက မေးလေသည်။

"ဒါတွေဟာ တစ်စင်းနဲ့ တစ်စင်းမတူကြပါဘူး" ဟု ပြန်ပြောသည်။

"သူတို့နေတဲ့နေရပ်မှာ သူတို့မကျေနပ်ကြလို့လား ... " ဟု မင်းသားလေးကမေးလိုက်သည်။

"ဘယ်သူမှသူတို့ရောက်နေတဲ့ နေရပ်မှာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု မရှိကြပါဘူး" ဟု မီးရထားအလံချိုးကူသမားက ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

တတိယအကြိမ်ထစ်ချုန်းသံမြည်ဟည်း၍ အမြန်ရထားတစ်စင်း သည် မီးရောင်တဖိတ်ဖိတ် တဝင်းဝင်းဖြတ်သန်းသွားသည်ကို သူတို့ မြင်တွေ့ရပြန်သည်။

"ပထမခရီးသည်တွေနောက်ကို သူတို့လိုက်သွားကြတာလား"

ဟု မင်းသားလေးကမေးလေသည်။

"ဘယ်သူ့နောက်ကိုမှ သူတို့မလိုက်ကြပါဘူး၊ သူတို့မီးရထားဆဲမှာအိပ်နေကြတယ်၊ သူတို့မအိပ်ရင်လည်းသန်းနေကြမှာပဲ၊ ကလေးတွေဟာ မှန်တံခါးကို နှာခေါင်းနဲ့ ပြားလောက်အောင်ဖိပြီးကြည့်နေကြတယ်။"

"ကလေးတွေသာပဲသူတို့ဘာကိုရှာနေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိကြ တယ်၊ အဝတ်စုတ်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့အရုပ်နဲ့ပဲသူတို့အချိန်ဖြုန်းကြတယ်၊သူတို့အတွက် ဒါဟာအင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်တယ်၊ အကယ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကသူတို့ဆီက အဲဒီ အရုပ်ကိုယူသွားမယ်ဆိုရင် သူတို့ငိုကြမှာပဲ" ဟု မင်းသားလေးက ပြောသည်။

"ကလေးတွေဟာ ကံကောင်းကြပါတယ်"ဟု မီးရထားအလံချိုးကုလသမားက ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

၂၃

"မင်္ဂလာရှိသောနံနက်ခင်းပါ"ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

"မင်္ဂလာရှိသောနံနက်ခင်းပါ" ဟုဆေးလုံးများထုတ်လုပ်သည့်ကုန်သည်ကပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။

ထိုကုန်သည်သည် အရည်သောက်ခြင်းကို ကာကွယ်သောဆေးလုံးများကို ရှာဖွေထုတ်လုပ်သော ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်လျှင် ဆေးလုံးတစ်လုံး သောက်ရုံမျှဖြင့် အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ သောက်ရန်မလိုတော့သည့်အခြေအနေကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သောဆေးလုံးများဖြစ်ကြသည်။

" ဒါတွေကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းနေတာလဲ" ဟု မင်းသားလေးကမေးသည်။

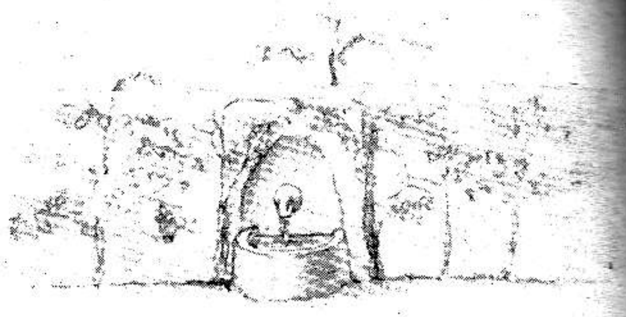

“ဒီဆေးလုံးတွေဟာ အလွန်အမင်းအချိန်ကို အလဟဿ မဖြစ်အောင်ပြုလုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းသတ္တိရှိတယ်၊ အတော်ဆုံးလူတွေက ဒီဆေးလုံးကို ပေါင်းစပ်ဖော်ထုတ်ထားခြင်းဖြစ်တယ်၊ ဒီဆေးလုံးတွေကြောင့် မင်းတစ်ပတ်ကို (၅၃) မိနစ်အချိန်စုဆောင်းမိနိုင်တယ်” ဟု ဆေးကုန်သည်ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီ(၅၃)မိနစ်နဲ့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းကြိုက်တာလုပ်ပေါ့”

“ငါသာ (၅၃) မိနစ်ကို စိတ်တိုင်းကျ ဖြုန်းတီးရမယ်ဆိုရင် အားလပ်တဲ့အချိန်တွေမှာ လန်းဆန်းတဲ့ စမ်းရေရှိရာဖက်ကို လမ်းလျှောက်မိမှာပဲ”ဟု မင်းသားလေးက မိမိကိုယ်မိမိ မှတ်ချက်ချမိသည်။

၂၄

သဲကန္တာရထဲ၌ လေယာဉ်ပျက်၍ ဒုက္ခတွေ့နေရသည်မှာ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့သို့ရောက်ခဲ့ပေပြီ၊ ကျွန်တော်၏နောက်ဆုံးကျန်သော ရေတစ်ပေါက်ကို သောက်ရင်း မင်းသားလေးပြောပြနေသော ဆေးကုန်သည်၏အကြောင်းကို နားထောင်ပြီးခဲ့လေပြီ။

"အင်း၊ မင်းရဲ့အမှတ်တရ အတွေ့အကြုံကလေးတွေဟာ သိမ်းဆည်းထားဖို့ ကြည့်နူးဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ လေယာဉ်မှူး ပြင်လို့မပြီးနိုင်သေးဘူး၊ သောက်စရာလဲဘာမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ငါလဲ အေးချမ်းတဲ့ စမ်းရေရှိရာကို လမ်းလျှောက်ရရင် သိပ်ပျော်မိမှာပဲ" ဟု ကျွန်တော်က မင်းသားလေးကို ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မြေခွေး..." ဟု မင်းသားလေးက ပြောလိုက်သောအခါ "ခင်မင်ရတဲ့လူကလေး၊ ဒီကိစ္စဟာ မြေခွေးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါရေငတ်လို့ သေရတော့မှာမို့ပဲ"

ကျွန်တော်ရဲ့အကြောင်းပြချက်ကို မင်းသားလေးသည် နားလည် ဟန်မတူပဲ၊

"သေရမယ်ဆိုတောင်မှ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ် ဆိုတဲ့အသိနဲ့ သေရခြင်းဟာ ကောင်းသောလက္ခဏာတစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မြေခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ် ချင်းရှိတယ်ဆိုတဲ့အသိရှိလို့ သိပ်ပျော်တာပဲ" ဟု မင်းသားလေးက ပြောသည်။

"မင်းသားလေးဟာ ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်ကို မသိရှာ ဘူး၊ သူဟာ တစ်ခါမှ မဆာလောင်ဖူး၊ ရေငတ်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အတွက် တော့ နေရောင်ခြည်ကလေးရနေရင် လုံလောက်နေတာပဲ" ဟု ကျွန်တော်တွေးမိသည်။သို့သော်မင်းသားလေးသည် ကျွန်တော့်အား စေ့စေ့ကြည့်နေပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ အတွေးကို ဖြတ်၍ ပြောလိုက် သည်။

"ကျွန်တော်လည်း ရေငတ်ပါတယ်၊ ရေတွင်းလိုက်ရှာကြ ရအောင်"

အားလျော့သော အမူအရာအသွင်ပြင်ကို သူ့ကို ကျွန်တော် ပြလိုက်သည်၊ ကျယ်ဝန်းလှသော သဲကန္တာရကြီးထဲတွင် ရေတွင်းတစ်

တွင်း တစ်မှုဟုတ်ချင်း ရှာရမည်ဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လမ်းစ၍လျှောက်မိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အချိန်အတန်ကြာ လမ်းလျှောက်ပြီးသော အခါ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်အတူအမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုး လာလေ တော့သည်။ ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည်လည်း ထွက်ပေါ်စပြု လာလေပြီ၊ ရေငတ်မွတ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ် နေမကောင်း ဖြစ်ချင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်နေဘိ သကဲ့သို့ ဤအရာအားလုံးကိုကြည့်မိသည်၊ မင်းသားလေး၏ နောက်ဆုံး စကားလုံးများသည် ကျွန်တော့်အတွေးထဲသို့ စိမ့်၍ တစ်ဖန်ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာသည်။

"မင်းလဲရေငတ်နေတယ်မဟုတ်လား" ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

မင်းသားလေးသည် ကျွန်တော်၏မေးခွန်းကို မဖြေပဲနေသည်။ သူကကျွန်တော့်ကိုသာလျှင် ပြောနေသည်။

"ရေဟာ အသည်းနှလုံးအတွက် ကောင်းပါတယ်"

ဤအဖြေကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်ပေ၊ သို့သော်ကျွန်တော် သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောတော့ပေ၊ သူ့ကို မေးခွန်းပြန်လည် မေးရန်ခက်ခဲခြင်းကို ကောင်းကောင်း သိရှိနေသည်။

မင်းသားလေးမှာ မောနေသည်၊ သူထိုင်၍ချလိုက်သည်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်၊အချိန်အနည်းငယ် ဆိတ်ငြိမ်စွာနေပြီးမှ သူကနောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းကို ဆက်ပြောသည်။

"ကြယ်တွေဟာ သိပ်လှတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမြင် နိုင်တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကြောင့်ပဲ"

"အဲဒါဟုတ်တာပေါ့" ဟုကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်မည်သည့်စကားမှဆက်၍ မပြောကြတော့ပဲ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့၌ လရောင်အောက်တွင် လှိုင်းထနေသော သဲတန်း များကိုသာလျှင် ကြည့်နေကြသည်။

"သဲကန္တာရဟာ သိပ်လှတာပဲ"ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

ထိုးမှာ စင်စစ်အမှန်ဖြစ်သည်၊ ကျွန်တော်သည် သဲကန္တာရကို ထာဝစဉ် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျှင် မည်သည့်အရာကိုမှမမြင်ရ၊ မည်သည့်အသံကိုမှလည်း မကြားရပေ၊ သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြားမှပင် တစ်စုံတစ်ခုသည် အရောင်ကွန့်မြူးလျက်ရှိသည်။

"သဲကန္တာရကို လှပစေတာကတော့ တစ်နေရာမှာ ရေတွင်းကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်တယ်" ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

ဤထူးဆန်းသောသဲများ အရောင်ကွန့်မြူးခြင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲမြင်တွေ့ရ၍ ကျွန်တော်များစွာ အံ့ဩမိသည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၌ နေခဲ့ရသည်၊ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ ကျွန်တော်တို့သိခဲ့ရသည်မှာ ၎င်းအိမ်ကြီး၌ ရတနာများ မြှုပ်နှံဝှက်ထားသည်။ မည်သူမှ ဘယ်လိုရှာဖွေရမည်ကို မသိကြသည်မှာ သေချာသည်။ မည်သူမှ ရှာဖွေကောင်းမှ ရှာဖွေခဲ့ကြမည်၊ ၎င်းအိမ်သည် ကျိန်စာသင့်နေသော အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အိမ်သည် သူ၏အသည်းနှလုံးထဲ၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို နက်ရှိုင်းစွာ ဖုံးကွယ်ထားသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ရယ်၊ ကြယ်တွေရယ်၊ သဲကန္တာရရယ်၊ သူတို့ရဲ့အလှတွေကို မျက်စိနဲ့ ရုပ်လုံးဖော်လို့ မရဘူး"ဟု ကျွန်တော်က မင်းသားလေးကို ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မြေခွေးနဲ့ သဘောထားတိုက်ဆိုင်လို့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာမိပါတယ်" ဟု ကျွန်တော့်အား မင်းသားလေးက ပြန်ပြောသည်။

မင်းသားလေးသည် အိပ်ပျော်သွား၍ သူ့ကို ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ပွေ့ချီလျက် တစ်ဖန် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးထဲ၌ ခံစားမှုတို့သည် လှုပ်ရှားလျက် ဆောင်ဘင်ခတ်နေပါသည်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်နူးညံ့၍ အဖိုးတန်လှသော ရတနာ တစ်ပါးကို သယ်ပိုးနေရသည်ဟု ထင်မြင်မိသည်၊ ကျွန်တော့်အဖို့

သူသည် ကမ္ဘာပေါ်၌သူ့လောက် နုံးညံ့သိမ်မွေ့သောသူမရှိဟူ၍ပင် ထင်မြင်မိ ပါသည်၊ လရောင်အောက်၌ သူ၏ဖျော့တော့တော့နဖူးကို စိုက်ကြည့်မိသည်၊ သူ၏မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံနှင့် လေထဲ၌ ပျံ့ဝဲနေသော သူ၏ဆံခွေများကို ကြည့်ရင်း "အခုငါမြင်နေရတာဟာ အခွံပဲဖြစ်တယ်၊ အရေးကြီးတဲ့အရာကို ငါမတွေ့မြင်နိုင်ပါကလား" ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တွေးနေသည်။

မင်းသားလေး၏ နှုတ်ခမ်းလွှာများ အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် အသာအယာ ပွင့်လာသောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထပ်မံ၍ ပြောမိသည်။

"အိပ်နေတဲ့မင်းသားလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ရဲ့စိတ်ကို အထိ ခိုက်ဆုံး ကတော့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်အပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ သစ္စာရှိမှုပဲ၊ ဒီနှင်းဆီပန်းကလေးရဲ့အသွင်ဟာ လက်ဆွဲမီးအိမ်ရဲ့ မီးတောက်လို သူအိပ်နေစဉ်မှာပင် တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်၌ ညိုထွန်းပေးထားခြင်းပဲ"

ကျွန်တော်အဖို့၌ သူသည်အလွန်နုံးညံ့သည်ဟု ထင်မိသည်၊ သူသည် လေတိုက်လျှင်ငြိမ်းတော့မည့် မီးတောက်မီးလျှံကလေးပမာဖြစ်၍ ကျွန်တော်သူ့ကို ကာကွယ်ပေးရန် လိုအပ်သည်ဟု ထင်မိသည်၊ သို့ဖြင့် လမ်းလျှောက်ရင်း မိုးသောက်လင်းသောအခါ ကျွန်တော်သည် ရေတွင်းကို တွေ့လေတော့သည်။

၂၅

"လူတွေဟာ သူတို့အမြန်ရထားနဲ့သာ ခရီးသွားနေကြတယ်၊ သူတို့ ဘာကိုရှာဖွေနေတယ်ဆိုတာ သူတို့ဟာသူတို့ မသိကြဘူး၊ နောက်ပြီး သူတို့ အဆောတလျင် ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့ အလျင်လိုနေပြီး သူတို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြတယ်၊ သူတို့ချာလည်လည်နေကြတယ်"

မင်းသားလေး ကပြောသည်၊ ထို့နောက် မင်းသားလေးကဆက်၍ "ဒီလိုဒုက္ခရှာဖို့ မလိုပါဘူး" ဟု ပြောသည်၊ ကျွန်တော်တို့တွေ့ရသော ရေတွင်းသည် ဆဟာရသဲကန္တာရထဲရှိရေတွင်းမျိုးနှင့်မတူပါ၊ ဆဟာရ သဲကန္တာရထဲတွင် တွေ့မြင်နိုင်သော ရေတွင်းများသည် သဲထဲ၌တူးထား သော တွင်းများသာဖြစ်သည်၊ ဤရေတွင်းမှာကား ရွာတစ်ရွာရှိ ရေတွင်းနှင့်တူနေသည်၊ သို့သော် ဤနေရာတွင်ရွာမရှိပါ၊ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ကျွန်တော်အိပ်မက်မက်နေသည်ဟုထင်သည်။

"ဒါဟာ ထူးဆန်းတယ်၊ အသုံးပြုဖို့ ကြိုးရော၊ သံပုံးရော၊ စက်သီးရော အားလုံးအဆင်သင့်ရှိနေပါလား" ဟု ကျွန်တော်က မင်းသား လေးကိုပြောလိုက်သည်။

မင်းသားလေးသည်ရယ်မော၍ ကြိုးကို ကိုင်ကာ စက်သီးကို ငင်စပြုလေသည်၊ ခေါင်မိုးများပေါ်၌ လေမလာ၍ ကောင်းစွာမလည်နိုင် သော ကြက်ဖရုပ် လေပြတိုင်အဟောင်းကြီးကဲ့သို့ ၎င်းစက်သီးသည် ညည်းတွား၍နေသည်။

"ခင်ဗျားကြားလား၊ ကျွန်တော်တို့ရေတွင်းကို နှိုးလိုက်ပြီ၊ အခုသူသီချင်းဆိုနေတယ်" ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

ကျွန်တော်သူ့ကို ရေဆွဲရန်အမောမခံစေလိုပေ။

"ငါလုပ်ပါ့မယ်၊ ဒါဟာသိပ်လေးတယ်" ဟု ကျွန်တော်က မင်းသားလေးကို ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရေပုံးကို ဖြေးညှင်းစွာဆွဲ၍ ရေတွင်းဘောင် ပေါ်၌ ပြန်တင်လိုက်သည်၊ ကျွန်တော်မောသွားသော်လည်း ကျွန်တော် လုပ်ရတာပျော်မိသည်၊ စက်သီး၏တေးသံသည် ကျွန်တော်၏နားထဲ၌ စွဲလျက်ပင်ကျန်ခဲ့သည်၊ လှုပ်ရှားနေသောရေတွင်းထဲရှိရေပေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော နေရောင်ခြည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မြင်တွေ့ ရသည်။

"ဒီရေကို ကျွန်တော် သိပ်သောက်ချင်တာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သောက်ရေပေးပါ" ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

သူမည်သည့်အရာရှာနေသည်ကို ကျွန်တော်သိရှိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရေပုံးကို သူ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားအနားသို့ တေ့ပေးလိုက်သည်၊ သူသည်မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ သောက်လေသည်၊ ပွဲတော်များအခါမှ သောက်ရသကဲ့သို့ပင် ချိုဆိမ့်နေသည်၊ ၎င်းရေသည်ရိုးရိုးအား ပြည့်သော ရေနှင့် မတူပေ၊ ရေ၏ချိုဆိမ့်သောရသသည် ပြိုးပြိုးပျက်ပျက် လက်နေသော ကြယ်ပွင့်များအောက်မှ စက်သီး၏တေးသံနှင့် အတူ ကျွန်တော်၏ခွန်အား များနှင့်ပေါင်းစပ်ပေါက်ဖွား၍ ထွက်ပေါ်လာသော ချိုမြိန်ခြင်း ရသဖြစ်သည်၊ သည်းခြေကြိုက်လက်ဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ခရစ္စမတ်ထင်းရှူးပင်၏ မီးရောင်များ၊ သန်းခေါင် ဘုရားရှိခိုးပွဲမှ တေးရင့်ကြူးသံများ၊ ချိုသာသော အပြုံး ဆောင်နေသည့် လူများ၏မျက်နှာများသည် ကျွန်တော်ရရှိသော ခရစ္စမတ် လက်ဆောင် များကို ပြန်လည်၍ ရောင်ပြန်ဟပ်ကာ ကြက်သရေ တိုးစေသည်။

"ခင်ဗျားနေတဲ့နေရာက လူတွေဟာ နှင်းဆီပင် ငါးထောင်ကို ဒီခြံထဲမှာပဲစိုက်ပြီး သူတို့လိုချင်တာ သူတို့ရှာမတွေ့ဘူး" ဟု မင်းသားလေး ကပြောသည်။

"သူတို့မတွေ့ကြဘူးပေါ့" ဟု ကျွန်တော်ကပြန်ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့ရှာနေတဲ့ဟာကို ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ထဲ သို့မဟုတ် ရေလေးတစ်ပေါက်ထဲမှာတောင် ရှာတွေ့နိုင်ပါတယ်"

"ဒါမှန်တယ်" ဟု ကျွန်တော်ကပြန်ပြောလိုက်သည်။

မင်းသားလေးကဆက်၍ "ဒါပေမယ့် မျက်စိဟာ စုံလုံး ကန်းနေကြတယ်၊ လူဟာ နှလုံးသားနဲ့ ကြည့်တတ်ရမယ်"

ကျွန်တော်ရေသောက်ပြီးလေပြီ၊ အသက်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ရှူ နိုင်လေပြီ၊ နံနက်နေထွက်ချိန်တွင် သဲ၏အရောင်မှာလည်း ပျားရည်ရောင် သန်းနေသည်၊ ၎င်းပျားရည်အရောင်သည် ကျွန်တော်၏အသည်းနှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေသည်၊ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာအ

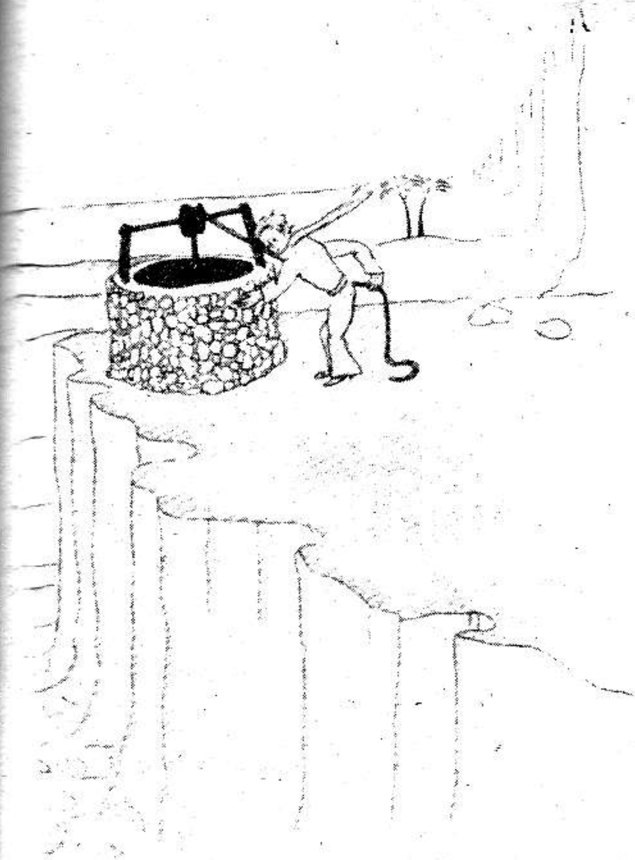

သူသည်ရယ်မော၍ ကြိုးကိုကိုင်ကာ စက်သီးကို ငင်စပြုလေသည်။

ကြောင်းက ကျွန်တော့်အတွက် ဖြစ်လာရသနည်း။

မင်းသားလေးသည် ကျွန်တော်၏ဘေး၌ တစ်ဖန်ဝင်ထိုင်ရင်း "ခင်ဗျားကတိတည်ရမယ်" ဟု တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

"ဘာကတိလဲ ..."

"ခင်ဗျားသိပါတယ်... ကျွန်တော့်သိုးကလေးအတွက် ပါးချုပ်လေ ... ... ကျွန်တော့်မှာ ဒီပန်းကလေးအတွက် တာဝန်ရှိတယ်"

ကျွန်တော်သည် ရေးဆွဲထားသော ပုံကြမ်းများကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်၊ မင်းသားလေးသည် ၎င်းပစ္စည်းများကို ကြည့်၍ ရယ်မောရင်းပြောသည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ မက်လင်ပင်တွေဟာ ကော်ဖီထုပ်နဲ့ နည်းနည်းတူနေတယ်"

အလို... ကျွန်တော့် မက်လင်ပင်ကြီးတွေကို ကျွန်တော်က အလွန်ဂုဏ်ယူသည်၊

"ခင်ဗျားရဲ့မြေခွေး... သူ့ရဲ့နားရွက်တွေဟာ ချိုတွေနဲ့ တူလိုက်တာ ... ပြီးတော့ သိပ်ရှည်တာပဲ"

မင်းသားလေးသည် ထပ်ရယ်ပြန်သည်။

"လူကလေး၊' မင်းဟာ မတရားဘူး၊ ငါဟာမြွေကိုမျိုထားတဲ့ မြွေရဲ့အပြင်ဘက်ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ အတွင်းဘက်ကပုံသဏ္ဌာန်ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ ငါမဆွဲတတ်ဘူး"

"ဒါပဲကောင်းပါတယ်၊ ကလေးတွေဟာ နားလည်ကြပါတယ်" ဟု မင်းသားလေးကပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည်ခဲတံ ဖြင့်ခြစ်၍ သိုး၏ပါးချုပ်ပုံကိုဆွဲပေး လိုက်သည်၊သူ့ကိုဤရုပ်ပုံပေးရင်း ကျွန်တော်၏အသည်းနှလုံးထဲ၌ ခံစားမှုများသည်ကျပ်တည်းပြည့်တင်း၍အသည်းကွဲလုမတတ်ခံစားနေရသည်။

"မင်းမှာ ငါမသိတဲ့အစီအစဉ်တွေ ပြုလုပ်ထားတာ ရှိမှာပေါ့ .. "သူသည်ကျွန်တော့်အား လုံးဝအဖြေမပေးတော့ပေ၊ ဖြေရမည့်အစား သူကထိုသို့ပြောသည်။

"ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ကျွန်တော်မြေပေါ်ကို ဆင်းလာတာ နက်ဖြန်ဆိုရင်တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ"

တစ်ခဏတာမျှ ငြိမ်သက်စွာနေပြီး မင်းသားလေးကဆက်၍ ပြောသည်။

"ဒီနားလေးမှာပဲ ဆင်းခဲ့တယ်"

သူ၏မျက်နှာသည် နီမြန်း၍သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိ၊ နောက်ထပ် ဝမ်းနည်းမိပြန်သည်၊ သို့ပေမယ့် နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးရန်ခေါင်းထဲ၌ ဝင်လာသည်။

"မမျှော်လင့်ပဲမင်းကို ငါတွေ့ရတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ ငါနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းကမင်းဟာ လူတွေနဲ့ကင်းဆေးတဲ့နေရာမှာ ဒီလိုပဲတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေသလား၊ မင်းမြေပေါ်ကို ဆင်းသက်လာတဲ့ နေရာကို ပြန်သွားတာလား . . . "

မင်းသားလေး၏မျက်နှာသည် ထပ်၍ နီမြန်းလာပြန်သည်၊ ကျွန်တော်လည်း စကားကို ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"နှစ်ပတ်လည်ကြောင့်များလား"

မင်းသားလေး၏မျက်နှာသည် တစ်ဖန် ထပ်မံနီမြန်းသွားသည်၊ မည်သည့်မေးခွန်းကိုမျှ အဖြေမပေးတော့ပေ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် မျက်နှာနီမြန်းသွားခြင်းသည် "ဟုတ်တယ်" ဟု ဝန်ခံရာရောက်သည် မဟုတ်လော . . .

"အင်း . . . ငါစိုးရိမ်တယ်" ဟု ကျွန်တော်ကသူ့ကို ပြောသည်။

သို့သော် သူကကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားအခုအလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ခင်ဗျားစက်ရှိရာကို ခင်ဗျား ပြန်သွားရမယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ဒီနေရာကစောင့်နေမယ်၊ နက်ဖြန် ညနေ ခင်ဗျားပြန်လာပါ"

သို့သော် ကျွန်တော်သည် စိတ်မချပေ၊ ကျွန်တော့်မြေခွေးကို ပြေး၍ သတိရမိသည်၊ အကျွမ်းတဝင်ဖြုလုပ်ခဲ့ခြင်းအတွက် အနည်းငယ်

ငိုကြွေးရတတ်သည်။

၂၆

ရေတွင်း၏ဘေး၌ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အုတ်နံရံကြီးတစ်ချပ်ရှိလေသည်၊ နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ ကျွန်တော်အလုပ်မှပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်၏မင်းသားလေးသည် ဤအုတ်နံရံကြီးပေါ်၌ ခြေတွဲလဲချထိုင်လျက်နေသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်ရသည်၊ သူစကားပြောနေသံကိုလည်း ကျွန်တော်ကြားရသည်။

"ဒါဖြင့် သင်မမှတ်မိဘူးပေါ့ . . . ဒီနေရာဟာ အတိအကျမဟုတ်ပါဘူး" တစ်ယောက်ယောက်က ပြောနေဟန်တူသည်၊ မင်းသားလေးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ နေ့ကတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်နေရာတော့မမှန်ဘူး" ကျွန်တော်သည် နံရံရှိရာဘက်သို့ဆက်၍လမ်းလျှောက်သွားသည်၊ ကျွန်တော် မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပေ၊ ကြားလည်းမကြားရပေ၊ သို့သော် မင်းသားလေးသည် တစ်ဖန်ပြန်၍ အဖြေပေးနေပြန်သည်။

"အတိအကျပဲ၊ သဲထဲမှာကျွန်တော့်ရဲ့ခြေရာတွေ ဘယ်ကစတယ်ဆိုတာ သင်တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတာကလွဲလို့ဘာမှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒီည ကျွန်တော် အဲဒီမှာရှိမယ် . . . "

ကျွန်တော်သည် ကိုက်နှစ်ဆယ်သာ အုတ်နံရံနှင့်ဝေးလေသည်၊ ယခုထိ ကျွန်တော်ဘာကိုမှ မမြင်မတွေ့ရသေးပေ၊ အတန်ကြာငြိမ်သက်စွာ နေပြီးမှ မင်းသားလေးကထပ်၍ ပြောနေပြန်သည်။

"သင့်ရဲ့အဆိပ်ဟာ ကောင်းသောအဆိပ်ဟုတ်ရဲ့လား . . . ကျွန်တော်ကြာရှည်စွာမခံစားရဘူးဆိုတာ သင်သေချာရဲ့လား . . . "

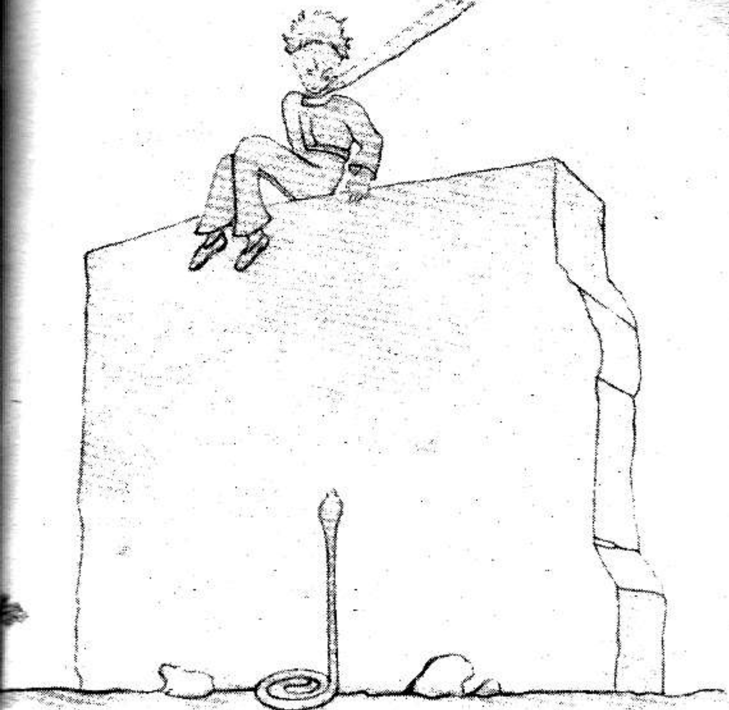

"သွားပေတော့   ကျွန်တော် နံရံပေါ်က ဆင်းချင်တယ်"

ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများသည် ရပ်တန့်သွားသည်၊ ကျွန်တော်၏ အသည်းနှလုံးထဲ၌လည်း နာကျင်မှုကို ခံစားရသည်၊ ကျွန်တော်ယခုအထိ ဘာတစ်ခုမှနားမလည်ပေ။

"ကဲ...အခုသင်သွားတော့၊ကျွန်တော်ဒီအုတ်နံ့ရုံပေါ်က ဆင်းချင်တယ်..."ဟု မင်းသားလေးကပြောသည်။

ကျွန်တော်၏မျက်စိသည် အုတ်နံ့ရုံခြေရင်းရှိရာသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် လေထဲသို့မြောက်သွားအောင် ခုန်လိုက်သည်၊ ကျွန်တော်၏ အရှေ့ဘက်၌မင်းသားလေးကို မျက်နှာမူလျက် မိနစ်၃၀အတွင်း ဘဝကို အဆုံးစီရင်နိုင်သော မြွေဝါတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရသည်၊ ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲမှသေနတ်ကိုစမ်းရင်း ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်သည်၊ ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားသံကြောင့် မြွေသည် သဲပေါ်၌ ခမ်းခြောက်စပြုသည့် ရေစီးကြောင်းပမာ လျှင်မြန်စွာလျှောသွားခြင်းမပြုပဲ ကျောက်တုံးများအကြား သတ္တုသံပေး၍ တိုးလျှိုးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် အုတ်နံ့ရုံရှိရာသို့သွားကာ မင်းသားလေးအားပွေ့ဖက်ရန်အချိန်မီ ရောက်သွားသည်၊ သူ၏မျက်နှာသည်နှင်းကဲ့သို့ပင် ဖြူဆွတ်နေသည်။

ဒါဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ...ဘာဖြစ်လို့ မင်းမြွေနဲ့ စကားပြောနေရတာ လဲ..."ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

အမြဲတမ်း သူ့လည်ပင်း၌ ပတ်ထားလေ့ရှိသော ရွှေဝါရောင်လည်စီးကို ကျွန်တော်လျှော့ပေးလိုက်သည်၊ သူ၏နားထင်ကို စွတ်စိုအောင်ပြုလုပ်ပြီး ရေသောက်ရန်ပေးလိုက်သည်၊ ယခုတော့ ကျွန်တော်သူ့ကို ဘာမေးခွန်းမှ မမေးဝံ့တော့ပါ၊ သူသည်ကျွန်တော့်ကို ကြေကွဲစွာစူးစိုက်ကြည့်နေရှာပြီးလျှင် သူ၏ လက်မောင်း များကို ကျွန်တော်၏လည်ပင်း၌ သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်၊ သူ၏အသည်းနှလုံးမှရင်ခုန်သံသည် သေနတ်မှန်သော ငှက်ငယ်တစ်ကောင်၏ရင်ခုန်သံနှင့် တူနေသည်၊ သူက ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။

"ခင်ဗျားစက်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားတွေ့သွားတာ ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်၊ အခုတော့ ခင်ဗျားအိမ်ပြန်နိုင်ပါပြီ"

"အဲဒါကို မင်းဘယ်လိုသိသလဲ"

ကျွန်တော်သည် ယခုသူ့ထံသို့လာခြင်းမှာ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံး နေသည့်ကြားမှ အောင်မြင်မှုရရလာခြင်း အကြောင်းကိုလာ၍ ပြောခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အား အဖြေလုံးဝမပေးပေ၊ စကားကိုသာလျှင် ဆက်၍ပြောနေသည်။

"ကျွန်တော်လဲဒီကနေ့ပဲ ကျွန်တော့်ဌာနေကို ပြန်ရတော့မယ်..."

ထို့နောက်ဝမ်းနည်းစွာဖြင့်...

"သိပ်လဲဝေးတယ်၊ သိပ်လဲခက်တယ်..."

ကျွန်တော်သည် တစ်ခုသောအံ့မခန်းဖွယ်ထူးခြားမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို သိရှိခံစားမိလိုက်သည်၊ ကျွန်တော်သည် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ဖက်သကဲ့သို့ သူ့ကိုရင်ခွင်ထဲ၌ထည့်၍ ဖက်ထားလိုက်သည်၊ သူသည်အလွန်နက်စောက်သော ချောက်ကြီးထဲသို့ ကယ်တင် ခွင့်မရအောင်ခေါင်းစိုက်ပြီး ဆင်းတော့မလိုအသွင် ဆောင်နေသည်။

မင်းသားလေး၏အကြည့်သည် အဝေး၌နစ်မြုပ်နေသော အတွေးနှင့် အလေးအနက်ကြည့်နေသည်။

"ငါ့မှာ မင်းရဲ့သိုးကလေးရှိသေးတယ်၊ သိုးကိုထည့်ဖို့သေတ္တာကလေးလည်းရှိသေးတယ်၊ ပါးခြုပ်ကလေးလည်းရှိပါတယ်..."

သူသည်ယဲ့ယဲ့ကလေးပြုံးနေသည်။

ကျွန်တော်သည် အချိန်အတော်ကြာ စောင့်၍နေလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

"လူကလေးရယ်... မင်းကြောက်နေတယ်"ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သူကြောက်နေသည်မှာ ကေန်မုချပင်ဖြစ်သည်၊ သို့သော် သူသည်အသံထွက်ရုံကလေးရယ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ဒီညနေကျရင် ပိုကြောက်မှာပါ"

တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုပြင်၍မရနိုင်တော့သည့် အသိကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်လည်အေးစက်သွားသည်၊ မည်သည့်အခါမှ သူ့ရယ်မောသံကလေးကို ပြန်ကြားရတော့မည်မဟုတ်ဟူသော အသိသည် ကျွန်တော့်ရင်၌ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်သည်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သူ၏ ရယ်သံကလေးသည် သဲကန္တာရထဲ၌ အေးမြသော စမ်းရေကျသံကလေးနှင့် တူလှသည်။

"လူကလေးရယ်၊ မင်းရဲ့ နောက်ထပ်ရယ်သံကလေးကို ကြားချင်လိုက်ပါဘိ…"

သို့သော် သူကကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

"ဒီညဆိုရင် တစ်နှစ်ပြည့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကြယ်ကလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်တုန်းက ကျွန်တော်မြေကြီးပေါ်ဆင်းလာတဲ့ နေရာတည့်တည့်အပေါ်မှာ တွေ့နိုင်တယ်…"

"လူကလေး ဒီမြွေအကြောင်း၊ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့နေရာအကြောင်း၊ ကြယ်အကြောင်း တွေဟာ ဆိုးရွားတဲ့အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပါပဲလို့ ငါ့ကို ပြောပါဦး …"

သူသည်ကျွန်တော်၏တောင်းပန်ချက်ကို လုံးဝလက်မခံပေ၊ ထို့ပြင် မင်းသားလေးကပြန်၍ပြောသည်။

"အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ဟာကို မျက်စိက လုံးဝမမြင်နိုင်ဘူး…"

"ဟုတ်တာပေါ့ – ငါသိတယ်"

"ပန်းကလေးလဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ကြယ်ထဲမှာရှိတဲ့ပန်းကိုချစ်ရင် ညကျရင် ကြယ်ကိုကြည့်ရတာ အင်မတန်သာယာတာပဲ၊ ကြယ်ပွင့်တွေ အားလုံးဟာ ပန်းပွင့်အားလုံးလိုပွင့်လန်းနေကြတယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့"

"ရေလဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို ရေတိုက်ခဲ့တာဟာ စက်သီးတို့ ကြိုးတို့ကြောင့် တေးသီချင်းလိုပဲခင်ဗျား မှတ်မိသေးသလား ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ"

"ညကျရင် ခင်ဗျားကြယ်တွေကို မော့ကြည့်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော့် နေရပ်မှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေဟာ အလွန်သေးလွန်းပြီး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြယ်ဟာ ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာ အတိအကျမပြနိုင်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့"

"ညကျလို့ရှိရင် ခင်ဗျားကြယ်တွေကို မော့ကြည့်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာက သေးလွန်းအားကြီးလို့ ကျွန်တော့်ကြယ် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို မပြနိုင်ဘူး . . .၊ ဒါပဲကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျား အတွက်ကျွန်တော့်ကြယ်ဟာကြယ်တွေအများထဲကကြယ်ကလေးတစ်လုံးပဲဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ကောင်းကင်မှာရှိတဲ့ကြယ်တွေအားလုံးကို ကြည့်ဖို့ ခင်ဗျားနှစ်သက်လိမ့်မယ်၊ အားလုံးသောကြယ်တွေဟာ ခင်ဗျား ရဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို လက်ဆောင် တစ်ခုပေးမယ် . . ."

သူသည်ထပ်၍ရယ်မောသည်။

"အို မင်းသားလေးရယ်၊ မင်းရဲ့ရယ်သံကလေးကို ကြားရတာ သိပ်နှစ်ခြိုက်တာပဲ၊"

"အဲဒါ ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ဆောင်ပဲ၊ ဒါပဲ၊ကျွန်တော်တို့ ရေသောက်တုန်းကလိုပဲနေမှာပေါ့"

"မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"လူတိုင်းမှာ ကြယ်တွေရှိကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကြယ်တွေဟာ လူအမျိုးမျိုးအတွက် မတူကြဖူးပေါ့၊ ကြယ်တွေဟာ ခရီးသည်တွေအ တွက်တော့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြတွေပဲ၊ အချို့အဖို့မှာတော့ သူတို့ဟာ ကောင်းကင်ကအလင်းရောင်ကလေးတွေ ဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမပိုဘူး၊ ပညာရှင်တွေအတွက်ကတော့ သူတို့ဟာ ပဟေဋ္ဌိတွေပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့

စီးပွားရေးသမားကြီးအတွက်တော့ ကြယ်တွေဟာ ခနတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကြယ်တွေအားလုံးကတော့ ဆိတ်ငြိမ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက် အတွက်သာ ဘယ်သူမှမရနိုင်တဲ့နည်းမျိုးနဲ့ ကြယ်ကလေးတွေကိုရမယ်"

"မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

"ကြယ်လေးတစ်လုံးထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိမှာပါ၊ ဒီကြယ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရယ်နေမယ်၊ ခင်ဗျား ညအခါ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင် ကြယ်တွေအားလုံး ရယ်နေကြသလို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတစ်ဦးပဲ ရယ်တတ်တဲ့ ကြယ်ကလေးတွေကို ရပါလိမ့်မယ်"

သူသည်တစ်ဖန်ရယ်ပြန်လေသည်။

"ခင်ဗျားရဲ့ဝမ်းနည်းမှုကို နှစ်သိမ့်မှုရတဲ့အခါကျတော့ (အချိန်ဟာ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို ကုစားနှစ်သိမ့်စေတယ်) ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ သိခဲ့ရတာကို ကျေနပ်နေလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ထာဝစဉ်မိတ်ဆွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူခင်ဗျားရယ်ချင် လိမ့်မယ်၊ အဲဒီပျော်ရွှင်မှု အတွက် တစ်ခါတစ်ခါမှာ ခင်ဗျားရဲ့မှန်ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့် လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ခင်ဗျားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ကောင်းကင်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောနေတဲ့ခင်ဗျားကို တွေ့ကြရင် အံ့ဩနေကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကိုပြောလိမ့်မယ်၊ "ဟုတ်တယ် ကြယ်တွေဟာ ကျုပ်ကို အမြဲရယ်မောအောင် ပြုလုပ်တယ်လို့... ဒီတော့သူတို့က ခင်ဗျားကို ရူးနေသလားလို့ ထင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ကြည်စယ်ခဲ့တဲ့ လှည့်စား ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေလိမ့်မယ်"

သူသည်တစ်ဖန်ရယ်မောပြန်သည်။

"ဒီကြယ်တွေရဲ့အစား ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ရယ်မောတတ်တဲ့ ခေါင်းလောင်းကလေးတွေပေးခဲ့တာနဲ့ တူနေပေလိမ့်မယ်"

သူသည်ထပ်၍ရယ်ပြန်သည်၊ ထို့နောက်ရယ်မောရာမှတစ်ဖန် ပြန်၍တည်ကြည်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားသိတယ်၊ ဒီညတော့ မလာပါနဲ့တော့"

"မင်းကိုငါမထားရက်ခဲ့ပါဘူး" ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြော
လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်စိတ်ထိခိုက်ပြီး ခံစားနေရတဲ့အသွင်ကို ဆောင်နေပါလိမ့်မယ်၊ သေရတော့မယ့်အသွင်ကိုလဲ ဆောင်နေပါလိမ့်မယ်၊ ဘ၀ဟာ ဒီလိုပါပဲ...၊ အဲဒါကို လာမကြည့်ပါနဲ့နော်၊ ဒုက္ခခံပြီးလာကြည့်ဖို့ မသင့်ပါဘူး"

"ငါမင်းကို မခွါဘူး"

သူသည် ပူပင်ကြောင့်ကြသွားသည်။

"ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ မြွေကြောင့်ပဲဖြစ်တယ်၊ သူခင်ဗျားကို မပေါက်ရဘူး၊ မြွေတွေဟာ အပျော်သဘောနဲ့ ခင်ဗျားကို ပေါက်လိုက်လိမ့်မယ်"

"မင်းကို ငါမထားရက်ဖူး"

တစ်စုံတစ်ခုသောအတွေးက မင်းသားလေးကို ခိုင်မာသွားစေသည်။

ရသည်၊ ဤဖြစ်ရပ်သည် ကျွန်တော့်ဘ၀အတွက် သေရေးရှင်ရေး

"သူတို့မှာ ဒုတိယအကြိမ်ပေါက်ဖို့ အဆိပ်မရှိကြဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲ"

ထိုညအဖို့၌ သူခရီးထွက်သွားခြင်းကို ကျွန်တော်မမြင်လိုက်ရပေ၊ ကျွန်တော့်ကို အသံမပေးပဲထွက်ခွါသွားခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်၊ ကျွန်တော်သူ့ကိုမီအောင် လိုက်နိုင်သောအခါ၌ သူသည် ဆုံးဖြတ်ထားသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျင်မြန်စွာလျှောက်၍နေသည်၊ သူသည် ကျွန်တော့်ကို သာမန်အားဖြင့်သာပြောလိုက်သည်။

"အင်း၊ ခင်ဗျားဒီမှာရောက်နေသလား"

သူသည်ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ၍ယူလိုက်သည်၊ သို့သော် သူသည်ကြောင့်ကြပူပင်လျက်ပင်ရှိသည်။

"ခင်ဗျားလိုက်လာတာမှားတယ်၊ ခင်ဗျားခံစားရတော့မယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သေနေသလိုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ဒါပေမယ့်အဲဒါလည်းမှန်မှ မဟုတ်ဘူး"

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

"ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ သိပ်ကိုဝေးတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို မသယ်နိုင်တော့ဘူး၊ သိပ်ကိုလေးတာပဲ"

ကျွန်တော်ဟာဘာမှပြန်၍မပြော။

"စွန့်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ အခွံလွှတ်ကြီးနဲ့ တူနေပေတော့မယ်၊ အခွံဟောင်း အခွံလွှတ်ကြီးတွေအတွက် ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာမလိုဘူး"

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်၍မပြော။

မင်းသားလေးသည် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်၍သွားသည်၊ သို့သော် တစ်ဖန်အားထုတ်၍ ပြောသည်။

"ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲပဲကြယ်တွေကို ကြည့်နေမယ်၊ ကြယ်တွေအားလုံးဟာ သံချေးတက်နေတဲ့စက်သီးရှိတဲ့ ရေတွင်းတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီကြယ်တွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်သောက်ဖို့ ရေတွေအားလုံး ပန်းယုတ်ပေးလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်က ဘာကိုမှ ပြန်မပြော။

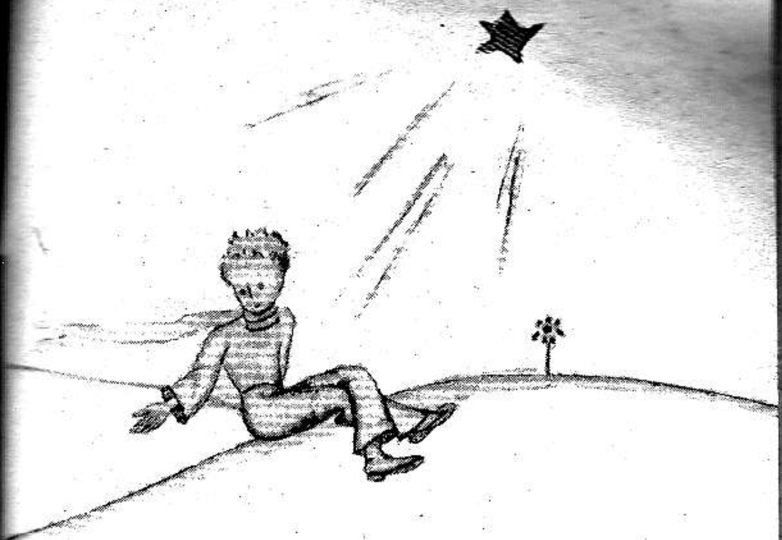

"ဒါဟာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျားခေါင်းလောင်းလေးတွေ ငါးသန်းရမယ်၊ ကျွန်တော်လဲအေးမြတဲ့ စမ်းရေသန်းပေါင်းငါးရာရပါလိမ့်မယ်"

သူသည်ဘာကိုမှ ဆက်၍မပြောတော့ပေ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည်ငိုနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"အဲဒါပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ဖာသာ ကျွန်တော်သွားပါရစေတော့"

သူသည်ကြောက်ရွံ့၍ ထိုင်ချလိုက်သည်၊ ထိုနောက်ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

"ကျွန်တော့်ပန်းကလေးကို ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်သူ့အပေါ်မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ သူဟာ သိပ်အားနွဲ့တဲ့ပန်းကလေးဖြစ်တယ်၊ သူဟာ သိပ်ပြီးလဲရိုးရှာတယ်၊ သူ့မှာ ဆူးလေးခက်ပဲရှိတယ်၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ဒဏ်ကို ခုခံကာကွယ်ဖို့ သူ့မှာ အသုံးမဝင်တဲ့ဆူးလေးခက်ပဲ ရှိတယ်"

ကျွန်တော်သည်လည်း ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ မတ်တပ်ရပ်၍ မနေနိုင်တော့သည့်အတွက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

"ကဲ... ဒါဟာ–အားလုံးပဲ"

သူသည်တစ်ခဏမျှ ဆုတ်ဆိုင်းနေရာမှ မတ်တပ်ထလိုက်သည်၊ ထို့နောက် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းပြင်လိုက်သည်၊ ကျွန်တော့်မှာ လှုပ်ရှားလို့ မရတော့ပါ၊ သူ၏ခြေမျက်စိနား၌ အဝါရောင် တစ်ခုလက်ကနဲတွေ့လိုက်သည်၊ သူသည် တစ်ခဏမျှ မလှုပ်မရှက် ဖြစ်သွားသည်၊ သူသည် အော်၍လည်းမငို၊ သစ်ပင်တစ်ပင် ပြိုလဲကျသွားသကဲ့သို့ လဲကျသွားသည်၊ သဲပေါ်၌ လဲကျသောကြောင့် မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားရပေ။

၂၇

ယခုတော့ ဖြနှစ်မျှကုန်ဆုံးခဲ့ပေပြီ၊ ကျွန်တော်ဤပုံပြင်ကို လုံးဝ ပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့ရသေးပေ၊ ကျွန်တော်၏အပေါင်းအဖော်များက ကျွန်တော့်အသက်ရှင်ပြီး ချောမောစွာပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၍ ဝမ်းသာကြလေသည်၊ ကျွန်တော့်အဖို့၌ဝမ်းနည်းနေမိသည်၊ ကျွန်တော် သူတို့အား "ကျွန်တော်မောနေသည်" ဟူ၍သာ ပြောလိုက်နိုင်တော့သည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်၏ခံစားမှုသည် သက်သာရာရနေလေပြီ၊ သို့သော် အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုပါက လုံးဝသက်သာမှုမရသေးပါ သူ၏ဂြိုဟ်သို့ သူပြန်သွားသည်ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော်သိပါသည်၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်၊ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို နံနက်လင်းအရုဏ်၌ ကျွန်တော်လုံးဝ မတွေ့ရတော့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်၊ လေးသောခန္ဓာကိုယ်တော့ မဟုတ်ပါ၊ ညအခါ၌ ကြယ်များကို ကြည့်ရန်ကျွန်တော် အလွန်နှစ်သက်သည်၊ ငါးသန်းသောခေါင်းလောင်းကလေးများနှင့်ပင်တူကြသည်၊ ထူးဆန်းသောအကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်သိုးလေးအတွက် ပါးချုပ်ဆွဲစဉ်က သားရေကြိုးတပ်ပေးရန်မေ့သွားခဲ့သည်၊

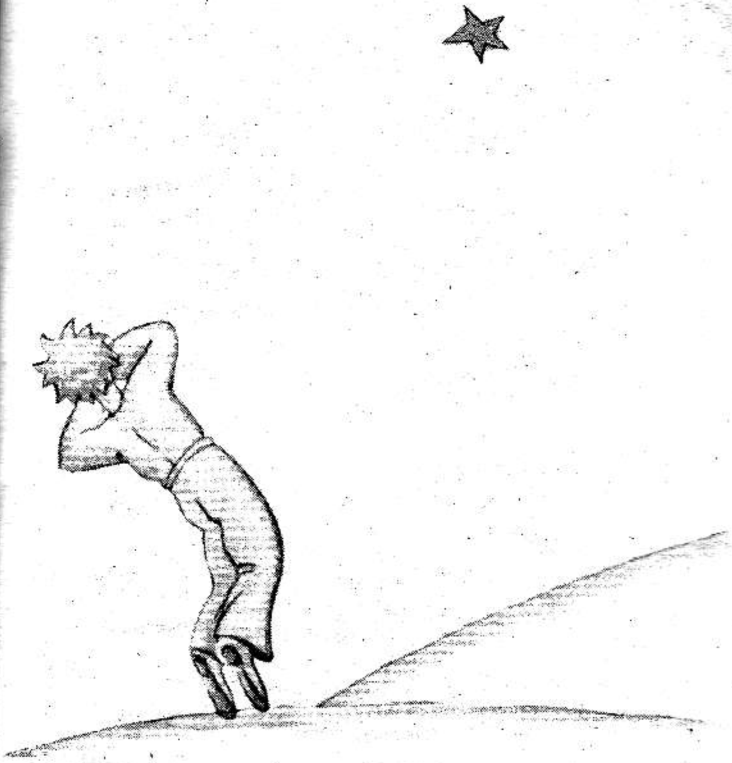

သဲပေါ်၌ဘာသံမှ မကြားရဘဲ သစ်တစ်ပင် ပြိုလဲကျသကဲ့သို့ လဲကျသွားသည်။

သူ၏သိုးကလေးကို သူဘယ်တော့မှ ချည်ထားနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ၊ သူ၏ဂြိုဟ်ကလေးထဲတွင် ယခုဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်၊ သိုးကလေးများပန်းကလေးကို စားလိုက်လေပြီလား . . .၊

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြောမိသေးသည်၊ "ဒါဟာဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး၊ မင်းသားလေးဟာ သူ့နှင်းဆီပန်းကို ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲမှာ အမြဲထည့်ထားတာပဲ၊ သူ့ရဲ့သိုးကလေးကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုနေမှာပဲ" ဤအတွေးဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာရသည်၊ ကြယ်တွေအားလုံးကလည်း ချိုသာစွာ ပြုံးရယ်ကြသည်။

တစ်ချိန်တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြောမိသည်၊ လူများသည် တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ် သတိလစ်တတ်ကြသည်၊ ဤမျှနှင့်ပင် တော်လောက်ပါပေပြီ၊ ဖန်ပေါင်းချောင်ကို သူမေ့ခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် သိုးကလေးသည် အသံလုံးဝမပြုဘဲတိတ်တဆိတ်ထွက်ခွါသွားခဲ့ပါက ခေါင်းလောင်း ကလေးတွေအားလုံး မျက်ရည်ဥလေးတွေ ဖြစ်သွားကြမည်။

ဤသည်မှာ တကယ့်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်၊ မင်းသားလေးကိုချစ်ကြသော စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ကျွန်တော်ပါ စကြာဝဠာ တစ်ခုလုံးတွင် တူညီမှုမရှိသောကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော သိုးကလေးတစ်ကောင်သည် ပန်းကလေးကိုစား . . . မစား . . .။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပါ၊ မော့ကြည့်ပြီးသည်နှင့် သင်တို့ကိုယ် သင်တို့ သိုးသည် ပန်းကလေးကို စားလိုက်ပြီလား၊ မစားဘူးလား ပြန်မေးကြည့်ပါ၊ သို့မှသာ အားလုံးမည်သို့ ပြောင်းလဲသွားခြင်းကို မြင်နိုင်မည်။

ဤအကြောင်းကို သက်ရွယ်ကြီးသော လူကြီးသူမတို့သည် အရေးကြီးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအဖြစ် သိနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

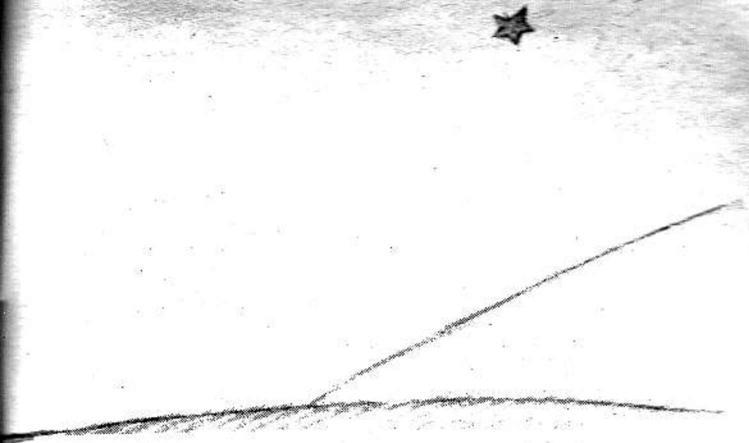

ငင်းပုံသည် ကျွန်တော့်အဖို့ကမ္ဘာပေါ်၌ အလှဆုံးနှင့် ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံးသော ရှုခင်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်၊ ငင်းပုံသည် လွန်ခဲ့သော စာမျက်နှာပုံနှင့် တစ်ပုံတည်းဖြစ်ပါသည်၊ သို့ရာတွင် စာရှုသူတို့အားထွဲ၍မှတ်မိစေရန် ပြန်လည်ထပ်မံ၍ ဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်၊ ဤနေရာတွင် မင်းသားလေးမြေပေါ်၌ ပေါ်ထွက်လာသောအရပ်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားသောအရပ်ဖြစ်သည်။

သေချာစွာဤရှုခင်းကို ကြည့်ပါ၊ သို့မှသာ သင်တစ်နေ့အာဖရိက သဲကန္တာရထဲ၌ခရီးသွားသောအခါ သင်တို့ ကောက်မုချ မှတ်မိပေလိမ့်မည်၊ အကယ်၍ သင်တို့ ဤနေရာသို့ရောက်ရှိခဲ့ပါက သင်မြန်မြန်မသွားပါရန် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါသည်၊ ကြယ်ကလေးအောက်တွင် အချိန်အနည်းငယ် စောင့်နေပါ၊ အကယ်၍ ရယ်တတ်သော လူငယ်လေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ရွှေဝါရောင်အဆင်းရှိသော ဆံပင်များဖြင့် မေးခွန်းများအား ဖြေဆိုရန် ငြင်းပယ်တတ်သော လူကလေးအားတွေ့ပါက သူဘယ်သူလဲ ဆိုတာကိုသင်တို့ သိပါလိမ့်မည်၊ ဤသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်စိတ်ချမ်းမြေ့ရန်အတွက် ကျွန်တော့်ထံသို့ မင်းသားလေး ပြန်လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို သတင်းပို့စေလိုပါသည်။

250

"မျက်လုံးသည် အရေးကြီးသော အကြောင်းအချက်ကို ဘယ်တော့မှ မြင်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အသည်းနှလုံးနှင့်ခံစားပြီးမှသာ အသည်းနှလုံးမှ မှန်ကန်စွာ မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည် ...။

ဟူသော စကားရပ်မှာ စာရေးသူ၏ ခံစားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆာဟာရသဲကန္တာရတွင် လေယာဉ်စက်ပျက်ပြင်နေသော စာရေးသူနှင့် ဂြိုဟ်ငယ်လေးတစ်ခုမှ ရောက်လာသော မင်းသားလေး တွေ့ဆုံခြင်းသည် ဤစာအုပ်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။

ဤစာအုပ်သည် ....

မင်းသားလေး၏ ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှ အပေါ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသော ခံစားမှုအရင်းခံစာလည်း ဖြစ်၏..

စစ်မှန်သော ခံစားချက်ကို မရိုးမသားသော ဟန်ဆောင်မှုများသော အပေါ်ယံကြောဖြစ်သော ဆင်ခြင်တွေးခေါ်မှုများဖြင့် ဖုံးကွယ်၍ အချည်းနှီးသော လုပ်ငန်းများထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့အတွက် သရော်စာလည်း ဖြစ်၏ ....

(၈) ရက်တာ ကြုံတွေ့မှုအတွင်း၌ စာရေးသူနှင့် မင်းသားလေးတို့၏ သံယောဇဉ်ဖွဲ့ ပတ္တူလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မိ စာရေးသူ၏ သတိပေးချက်တစ်ခုကို ဂရုပြုရပေမည် ...

"... ကျွန်တော်၏ စာအုပ်ကို မည်သူမဆို အပေါ်ယံသမန်ကာ ပေါ့ပေါ့ဖတ်ခြင်းမျိုး ကျွန်တော်အလိုမရှိပါ.. အဖြစ်အပျက်အမှတ်တရတွေကို ပြန်၍ရေးသောအခါ၌ ကျွန်တော်အသည်းခိုက်အောင် ခံစားခဲ့ရသည် ..."